

nikdy neprešlo jazykovou úpravou

S LÁSKOU SÚ DUŠEVNÉ PRETEKY ZNESITEĽNEJŠIE, ALE BEZ LÁSKY...

(Tá jediná miestnosť medzi nami, kde jestvuje duševný rebríček spoločnosti)

Možno bol len príliš mladý a chcel priveľa, chcel využiť lásku, chcel využiť každú ľudskú náklonnosť len vo svoj prospech.

Ani on nevedel, že všetko čo rozdáte, údery, prosby, chcenia, všetko sa zvykne vrátiť vo všetkých podobách, ktoré jestvujú.

(Ešte) Nezachytil tento poznatok?

V dnešný deň sa to stalo, uvidel ženu, ktorá hrala životný poker, bola to jedna z tých žien, ktorá sa nastaví podľa spoločenského prospechu.

Zamiloval sa do nej, bol to osud, pretože si nemohol rozkázať.

Mal iba dvadsaťpäť, a stále sníval svoj veľký sen, hoci už pracoval, hoci si už uvedomoval základy duševných pretekov.

Uvidel ju na prezentácii jej knihy, ktorou opisovala prijateľne spoločnosť, opisovala ju tak, aby tí, ktorí čítajú náročnú ziskovú literatúru, vedeli, že fungujú správne a vidia (vedia) to maximum, ktoré sa ponúka nielen zo spoločnosti, ale aj z prírody!

Vyhlásili ju za tú, ktorá vie pozitívne otvoriť!

Bola príťažlivá, a chcela priveľa od každého mužského mozgu.

Jej latka bola tak vysoko, ale on nemal na výber, zrazu vedel, že nebude mať nad kým masturbovať, zrazu nebude so žiadnou inou môcť súložiť.

Dokonca sa pri pohľade na iné cítil ako impotent. *V tej miestnosti.*

Nebol v ňom *žiadny čas* v posledných vetách...

Čas je až v tomto:

Chce hrať hru o lásku, chce vyzvať veľkého súpera (skrytého v každom z nás a vo všetkom živom...), ktorý bude skúšať jeho podstatu všetkým, čo je v ňom najslabšie – na akýkoľvek metaforický spôsob, lebo energia a ľudské myšlienky súvisia s tým, čo konáte a s kým, ako a prečo, samozrejme!

„*Na aký dlhý časový okamih sa chcem pokúsiť o tú ženu?*“

Čosi v ňom mu vravelo, znelo to *diabolsky a obsesívne*:

„Len ona ti dá silu, pozitivitu, len ona zakonzervuje tvoj mozog tak, aby bol použitý pre všetky sny, ktoré ešte nemáš uzamknuté!“

Bol pozvaný na jej večierok. *Ona už stála nad všetkými jej literárnymi cenami, už dávno chcela od života aj čosi hlbšie, ako len úspech, zachovanie svojich myšlienok pre budúce generácie.*

Zostávala jedným z tvrdých pozorovateľov, a hodnotiteľov mužských srdc!

Mala v sebe jednu zo sviečok, ktorá bola nad mnohými sviečkami iných žien!

Večierok sa konal podľa pravidiel **tej jedinej miestnosti**, v ktorej jestvuje duševná hierarchia v spoločnosti, a tá sa údajne nedá oklamať, ak ste **v tej miestnosti!**

A dnes sa skutočne nachádzali v priestoroch, ktoré patrili... duševnému preteku medzi nami.

Nezabúdajme, že úvodný odstavec tohto príbehu v ňom stále jestvoval, a cit, ktorý cítil, sa mohol použiť na spoločenský cieľ, pokiaľ žena, ktorá vykonávala akúsi spoločenskú vôľu, objaví, že to, čo ponúka tento muž: má hodnotu, ktorá **niečo znamená!**

A napriek všetkému:

- chcela zistiť, či je v ňom dobro, ktoré vždy hovorí pre pokračovanie za akýchkoľvek okolností!
- páčil sa jej, ale nebola za sexuálnu moc, ktorá používa akékoľvek prostriedky, jej pravidlá boli pravidlami vzdelanej spoločnosti, kde mozog, ktorý má v sebe rozmer vzdelania, ktoré sa neuzamyká iba v sebe, chce hovoriť pre všetkých, ktorí chcú počuť, že žiť sa oplatí

Všetko môžeme obrátiť na moc a peniaze, ale potom neostane nič ani v ich-našich srdciach, a vypočítavosť zabije tak či onak každú lásku.

Všetko môžeme obrátiť na zapnuté mobilné telefóny a na laná, ktoré sme si vytvorili, na posudzovanie, ktoré nás odvieva jeden od druhého.

Pozrel sa na ňu, a hlavou mu trhlo smerom od nej, bola obsadená mužom, ktorý jej kúpil vysokú pozíciu vďaka jej telu, jej mozgu a jej knihe, v ktorej opísala novú charakteristiku sociologického fungovania spoločnosti.

Vyhrala vysokú pozíciu.

Vyhrala dobré orgazmy.

Vyhrala potrebnú energiu.

Vyhrala veľa šťastia, o ktorom mlčala, keď ho mala v súkromí s mužom, ktorého miluje len tak, ako môže.

Tak potom prečo privolala naspäť jeho pohľad?!

Tak potom prečo na neho ukázala prstom?!

Pretože bola iba žena, ktorá vedela už všetko o mužských hrách o presadenie.

Jej muž sa na ňu pozrel a vedel koľká bije!

„Len nech mi zahne, ak bude musieť kvôli... a ja mu odstrelím mozog v našej hre, viac ako ja... on nikomu neponúkne, lebo nebude mať nikdy kľúče *od našej... mojej miestnosti!*“

Ona si grandiózne odpila z červeného vína, jej muž sa k nej otočil, a srdce mu buchlo.

Spomenul si, ako si do nej včera z lásky naplno uvoľnene... **pomohol**. Vzdychol si a povedal: *Bože, ďakujem za to, že si* – a potom prepálil pohľadom mladého muža, ktorý automaticky sklonil hlavu.

Nikto z nich nevie, prečo ľudia žijú, preto môžu zvädzať akýsi boj bez pomenovania?

V mladom mužovi sa v sekunde zmenila nálada, štiklo sa mu, mysl'ou sa prehnala akási vlna agresivity a chcenia, takmer zbesilého chcenia po žene, ktorú *nemôže mať*.

Zahryzol si do jazyka.

Chcem celý svet, ak ju nemôžem mať!

Chcem rozpútať skutočnú svetovú vojnu, chcem vyvraždiť všetkých, ktorí rozhodujú o takých, ako som ja.

Jej rozkrok sa zvlhčil, keď precítila jeho tvár, inak ako tvár svojho muža.

Toč sa ako chcem! – a zdvihla pravú ruku, ukazovák, a on automaticky zdvihol hlavu.

„Dnes večer ti pošlem môj orgazmus!“ – ozvalo sa v mladom mužovi.

Zbesilo vykročil k žene, no zastal, pričom nechcel. To sa na neho pozrel iba muž, ktorému v tejto rozdanej spoločnosti patrila žena, síce slobodnejšie ako si myslíme, síce ovládaná v slobode kapitálu a kapitalistického presadzovania „si tým, čo si zabezpečíš“ viac, ako si kedy budeme chcieť priznať’.

Toto bola spoločnosť, ktorá formuje všetkých malých ľudí, ktorí sú slobodní vo svojej nevedomosti.

„Povedz mi všetko, čo vieš, a dám ti aspoň môj sen o tom, čo všetko by som ti mohla dať aspoň na jednu noc, ak by si zahodil lístok, ktorý držiš v rukách!“ – ozvalo sa v mladom mužovi.

A jej muž sa mu zasmial do tváre, ako si odpil z drahého bieleho francúzskeho vína.

Pred mladým mužom čosi zadymilo.

Žena však rozšírila svoje oči a podržala jeho oči, aby sa mu automaticky nepozreli do zeme.

„Neskláňaj hlavu, chlapče, tu ti môžeš urobiť hocičo, odviať tvoju dušu, zmeniť ťa aj desaťkrát za deň.“

„Skrývaj svoje myšlienky!“

Mladému mužovi sa - sama od seba – nadsdvihla pravá ruka, aj s pohárom, a jemu akosi podozrivo neslobodne padol zrak na alkoholický nápoj, ktorý pil.

Muž krásnej ženy podišiel k mladíkovi.

- Zarobil si si na ten nápoj sám?
- Prosím?
- Tak zarobil?!
- Áno.
- Tak to sa potom môžeš porozprávať s mojou ženou... aj inak, ako si sa doteraz, aby si nezostal pomýlený.

A trinásti muži sa bezmyšlienkovito pozreli na mladého muža... a kývli mu pohármi. Boli to všetko muži, ktorí boli nad mladým chlapcom.

Tu sa nehrá na pozície, tu to jednoducho iba jestvuje, a vy nemáte šancu to akokoľvek porušiť, prejsť im cez rozum.

Tu platí:

Kto je prvý v hierarchii, je jednoducho iba prvý, a kto posledný, je iba posledný.

Tu ste v hre, ktorá je životom, ktorá pomenováva „kto, čo môže“.

- To sú moji muži, tak, ak sa chceš pokojne vyspať, hovor len to, čo si sa naučil, aby si prežil.

- Nerozumiem vám... – povedal mladík, ale zrazu mu zabehla slina, a pohár si podal – opäť viacmenej neslobodne – z pravej ruky do ľavej ruky.
- Vy skôr kompletne nerozumiete... – zasmial sa muž, ktorý zaplatil večierok. – Ale ona vám otvorí oči, a možno aj myseľ, ak vyhodnotí, že za to aspoň na chvíľočku stojíte...

A mladík potom povedal, čo nemohol ovplyvniť, tichým hlasom, so sklonenou hlavou:

- Je to tak...
- No tak vidíš... Napi sa. Môžeš.

A krásna žena sa usmiala.

Bože, on sa bezmyšlienkovito, tento raz to nazvime *presne tak*, dotkol penisu v nohavicich, ktoré si (sám) vyžehlil len pre túto príležitosť.

Spomenul si, ako pred týždňom navštívil vzdelanú kurtizánu, a spomenul si na cenu, ktorú jej zaplatil, keď mu povedala:

- Držím ti srdce, si tak... nevinný... v tom, čo robíš. Ale ja viem, o čom sú tieto pravidlá, v ktorých musíme žiť...

Krásna žena sa mu priamo usmiala do tváre, jej muž sa k nej otočil.

Mladému mužovi prasklo v chrbte, tak ako i v krčnej chrbtici.

Partner vzdelanej krásky len pokýval hlavou.

- Dávaj si pozor, aby si neskončil ako blázon... dnes.

Ale mladík sa s pocitom životnej sily a pravdy, ktorú v sebe cítil, pobral k partnerke *silného muža*.

- Tak ste sa ku mne dostali cez môjho... (akoby nemohla dopovedať) Gratulujem.
- Ste najkrajšia žena, akú som kedy videl, - a prepáčme mu, že to myslel naozaj vážne v tej chvíli.

Jednému z mužov, ktorý sa dostal do duševnej smotánky len predvčerom, och nie, práve sa mu vyšmykol z rúk pohár s čerstvo naliatym tvrdým alkoholickým nápojom.

Ihneď sa mu presunula hlava k mladému mužovi, ten k nemu natočil hlavu tiež.

Muž, ktorý chcel viac, ako mladý muž, jednoducho *ešte viac*, si v mysli povedal:

„Kurva“ – a to o ňom duševne povedalo viac, ako akékoľvek dlhé traktáty.

Expesíva pomáhajú, len keď sa nimi stávajúte...

Pozeral príliš veľa porna, a to si nevdokaj zahrávalo s jeho dušou.

„Kto z nich dvoch viac?“

Krásna žena si prehodila svoje dlhé kvalitne upravované čierne vlasy, mierne vyplazila jazyk, a tým späť privolala hlavu mladého muža.

Iné ženy sa jej v miestnosti nevyrovnali ani rozmerom vzdelania, ani rozmerom krásy, ktoré v sebe obsahovali rozmer celoživotného práva, nad ktoré nie je ani podľa Kanta (jeho presný výrok si uvedieme nižšie v texte).

Kant je však už mŕtvy, ten už ponúkol to, čo sa neskôr využilo, tak ako sa využilo.

Kant nemal manželku, ako by skončil dnes?

Dnes je, našťastie – nanešťastie, veľa ľudí, ktorí ponúkajú toľko ako Kant (v rôznych disciplínach pre stále tú rovnakú spoločnosť) udržiavaných na rôznych stoličkách, v rôznom stave, len aby vytvorili niečo, čo možno bude použité.

Pravidlá použitia sú tak kruté a vy často musíte byť slepí, ak chcete prežiť v duševnom zdraví.

- Čo ponúkate, keď ste tu, medzi nami? – spýtala sa ho, a pustila si vlasy. Prižmúrila oči a slobodne sa pousmiala.

Odprisahal by, že slobodne!

- Právo.
- Prosím?! – krásna žena sa nachvíľku vystrašila. Pozrela sa na svojho partnera-muža, a ten sa zrazu prehol v páse. Jeho tvár, keď sa otočil, bola zmesou agresivity bez kontroly vo vráskach v päťdesiatročnej tvári a vystrašenia v moci celej existencie, ktorej veril.
- Aké právo, prosím vás?! – spýtala sa ho, a tento raz si chcela presť po vlasoch s rovnakou precíznosťou, ako pred chvíľkou, avšak niekedy v strede samopohladenia, sa jej zachytil ukazovák vo vlasoch, a nechcel sa jej pohnúť, ako keby mala nerozčesané vlasy.
- Zlomil som už päť správnych žien, a vy budete šiesta.
- Nerozumiem vám... – ale tento raz sa upokojujúco pousmiala. A jej muža prestal bolieť chrbát pri pohľade na mladíka tak *nehorázne*.
- No, v každom prípade, povedzte mi o tom ich zlomení...
- Hral som hru o ženy, ktoré ponúkajú obhajobu v duševných monopoloch, a keď som ich vyhral, pochopil som, že láska jestvuje. Láska je lepšia ako duševné monopoly, preto som prišiel k vám.
- Ako ste ich teda zlomil?

Jej partner si odpil z pohára, jeho muži si odpili z pohára, a tí, ktorí boli v duševných monopoloch pod nimi, sa pozreli na to, ako si dotčení odpili z pohárov.

- Myslíte si, že on vie? – spýtal si najšedeivejší z mužov pri jej mužovi, ale nie najstarší.
- Nemyslím si, že vie, ako kruto sa s ním môžeme zahrať... Ešte si myslí, že môže veľa, ak teda vie... niečo... – zasyčal partner krásky, nevnímajúc, že ešte pred chvíľkou hovoril čosi iné.

Jeho žena sa zatiaľ zvlhčila, čo jej zdvihlo náladu.

- Ukázal som im, že moje srdce je môj mozog. Ukázal som, že môj penis je mojim právom viac, ako si kedy mysleli, že penis muža môže byť právom.
- A to už ako?

Muž krásky si zatiaľ odkašľal, a zahrešil s pohľadom do pohára.

Ostatní si decentne odpili, a jeden z nich sa prinútil odkašľať tiež.

- Čo mu urobíme? Asi bude mať srdce, ako sa tak pozerám na tvoju lásku... Správa sa tak, ako keby mal srdce v tejto našej hre...
- Na každé srdce jestvuje... žena, ktorá ho zlomí... Alebo muž bude nakoniec vedieť priveľa nato, aby niečo získal v našej hre. Že? Ako keby nevieme... – a päťdesiatnikovi sa hneď zlepšila nálada, ako si prešiel ľavou rukou po čele, a s úsmevom sa mu rozšírili oči na sekundu, ako bláznovi, ktorý bol obhájený mnohými, ktorí majú radi stupeň toho šialenstva tak, aby získali vďaka nemu nejaké spoločenské výhody.

A kráska si zatiaľ pomyslela:

„Takýchto mužov je tak bolestivé zabíjať, ale nemá právo každý muž vidieť, že každý môže skončiť ako ten nesprávny?!“

Lenže jej vlhkosť jej udrela na mozog, a ona ho akosi samočinne (ako keby z nej hovorila sila stvorenia, ktorú by ktosi mohol nazvať: sila ženského práva pre dobro v mužovi) pohladila pravou rukou po ramene.

On to rameno ihneď, taktiež samočinne, nadvihol.

- Takto... už... dávno... som nepohladila muža... takto, - zašepkala, a v okamihu rýchlo obrátila hlavu k partnerovi, v podstate môžeme napísať, že jej hlava k nemu bola privolaná...

- Je to láska?! Alebo iba spoločnosť? – spýtal sa jej ostro, ale napriek tomu, s rešpektom. Necítil v sebe žiadnu aroganciu, ani pýchu. A bol odhodlaný cit k jej mužovi posudzovať slobodne, bol ochotný ten cit vyzvať na férové porovnanie *v tej miestnosti*. Pretože veril, že ona to bude chcieť, že bude chcieť dokázať, že jej srdce jej ukazuje cestu v ľudskom bludisku, pretože presne na to ju odhadol.

„Za každou krásou je kus utrpenia...“ – objavila sa v ňom táto myšlienka, keď pozoroval, ako sa **vracia s hlavou k nemu**, pričom si už uvedomovala svoju vlhkosť ako nie celkom férovú voči jej mužovi.

Sloboda, akákoľvek sloboda v nej zmizla, alebo to bola iba určitá sloboda a ešte v nej zostávalo veľa iných slobôd, ktoré mohla použiť?

- Láska je spoločnosť dvoch ľudí... – odpovedala zrazu s vážnou, takmer až s pokrovou tvárou.
- Vysúdená spoločnosť?
- Čo znamená vysúdená spoločnosť? Viete, zaoberám sa profesionálne právom... Na túto pôdu by som sama so sebou nevstúpila, - a usmiala sa, ako sa usmievajú ženy z vyššej spoločnosti na muža, ktorý nevedel, že vlastní jeho krk, pokiaľ chce byť mužom s ich mužmi.

Chudák *mladý chlapec*, vyplazil jazyk, sklonil hlavu, srdce-nesrdce, tu platia iné pravidlá, tu je aj silné a skutočné mužské srdce iba súčasťou väčšieho práva, ktoré tvorí jednoducho väčšie kruhy.

Pochopil to v sekunde, a vrátil sa do očí krásnej žene. Tá žmurkla obidvoma očami.

Zrazu nechcel, aby to niečo znamenalo, a tak to nič neznamenalo. Neveril na jej pravdu, lebo si mladícky myslel, že jej zo seba ponúka čosi skutočnejšie – a dokonca ani nechcel skúmať, na ktorej strane stojí, či aspoň trochu na tej jeho, alebo iba na strane, ktorá **vždy iba niečo za niečo chce...**

- Vy neveríte na úprimnosť, pravdu, lásku, tajomstvo v ľuďoch, ktoré môžu byť len pre *to*?

Pozrela sa na neho s takým súcitom, ktorý snád ani nepotrebuje vysvetlenie.

Priam diplomaticky opomenula to jeho „pre *to*“...

Jej muž sa zatiaľ pousmial na svojho najbližšieho priateľa, s ktorým bol päťkrát na dovolenke, a vždy každý platil len to svoje...

A povedal len to, čomu môže rozumieť iba človek, ktorý si prešiel po spoločenskom rebríku hore-dole, „a vždy dostal, čo si zaslúžil“:

„Ani neviem, koho myšlienky moja láska používa, či moje alebo jej... V každom prípade, my si pripíme...“

A jeho priateľ si iba pripil bez toho, aby si pripil ešte niekto iný v tom momente.

Kráska zatiaľ odpovedala, a jej tvár bola akoby použitá z histórie väčšiny plátien vzdelaných žien, ktoré prežili *duševne* na stenách svetových galérií až dodnes:

- Pozrite, umenie žiť je to, aby ste s tým tajomstvom v sebe zarobili tak, aby ste to tajomstvo nikdy nestratili...
- Len pre seba?! – a trochu rozlial zo svojho pohára.

- Každý začína i končí u seba. A ten, kto nie, si zaslúži kruté preskúšanie, aby sa vyradili tí, ktorí chcú iba duševne podvádzať...
- Myslel som si, že aj takí vykonajú dostatok činov pre druhých... pre iných... hoci pritom myslia iba na seba...
- Niekedy. Ale zvyčajne potom taký, ktorý tak čosi dostane, to stratí... oveľa ľahšie, ako ten, ktorý čosi dostal nezištne... Rozumiete mi?
- To bolo poučné, ale máte drahé hodinky.
- Zaslúžim si ich.
- Takže... ďalšie preskúšanie peniazmi?
- Preskúšanie, či si človek zaslúži naše peniaze. Áno...

Mladý muž sa zasmial, a nedokázal zo seba vyhnať predstavu, ako bezmyšlienkovito ukája krásku pred sebou.

Nič by v tom od seba nechcel? Nedokázal to rozsúdiť.

- Váš hladný pohľad hovorí veľa o tom, kde začína a končí mužská láska, ktorá ešte nepozná hodnoty, len veľkosť srdca, ale to nie je všetko.

Jej muž sa pomedzi to, ako mu oči prechádzali zo strany na stranu, zase iba pousmial, a cítil sa slobodne vtedy, keď by väčšinu ľudí už iba bolela hlava zo všetkého, čo vedía.

- Myslím si, že dnes budeme mať jeho krk, - povedal len natoľko nahlas, aby ho (zase, zase) počuli všetci okolo neho, nevdojak však mladík otočil „svoj krk“ k mužovi č.1 v hre, ktorú poznáte iba, ak ju musíte poznať - **ako sám mladý adept na prežitie kontra žitie pre niečo v sebe... a potom pre druhých... a potom pre svet ako taký...** hovoril odpoveď na *iba ďalšiu vetu z úst krásnej ženy*:
- Veľkosť srdca je predsa tajomstvo, ktoré neprekonajú žiadne vaše úmysly... Posudzujete ma ako človeka, ktorého by ste chceli pustiť do väčších vôd, či ho môžete vystaviť skutočným žralokom duševného biznisu...?

Žena sa zasmiala, a kto by ju nepoznal, mohol by povedať, že hystericky, no mladík vedľa nej ju prehliadol, a uvidel v tom smiechu akýsi smútok, duševný ženský plač, ktorý ženy poznajú pred mužmi, ako bol on.

Ihneď si prešla ľavou, aj pravou rukou po vlasoch. A odfúkla si.

- Ale nie. Nebuďte taký domýšľavý, všetci o vás vieme, o vašom srdci, o vašej práci... O vašom objave, ktorý môže zarobiť zásluhou nás... – škoda, že to nepovedala sama za seba, ale bol to mobilný operátor v nej.
- Ak by ste milovali naozaj, nikdy by z vás nehovorilo to, čo z vás hovorí...
- Bože, nebuďte taký naivný...

A on sa jej pozrel na prsia, a vzdychol, ako keby sa tam nechcel pozrieť. Ne protestoval však tým, že sa jej pozrel na prsia, protestoval iba tým, že to nebol celkom on sám, ale iba ono v ňom...

Nevedel rozsúdiť, o čo ide? Či o dobro muža, alebo dobro ženy, ale iba sa mu dostalo odpovede od všetkých žien, ktoré potreboval iba pre upokojenie svojej potreby...

- Môj objav nie je pre zárobok, objasňuje, ako slnečné lúče, a naopak, čierna energia ovplyvňujú spolu myslenie, prečo, za akých okolností, u koho čo víťazí... opisujem pochody mozgu... a vedecký svet mi to nemá ako vyvrátiť. Prišiel som však aj na to, že slnečné lúče často súdia i to, čo je v nás dobré... a čo zlé... A poviem vám pravdu, uvedomil som si to vďaka básni, v ktorej to napísala neznáma poetka... Ten verš je:

Proti slnku presvitáme klamstvami... Volá sa **Vitáriusová...** Rozhodol som sa to skúmať vedecky, a tá žena mala pravdu. Chápete, mala iba pravdu?! V jednej básni, ktorú čítalo tak málo ľudí...

- Takže jedna časť vášho objavu pochádza od poetky? – a žene dvakrát zabúchalo srdce, a neuvedomila si, že sa nemusí pozrieť na svojho partnera, alebo: iba sa tam nechcela pozrieť, akokoľvek: zrazu si na chvíľu myslela, že to niečo na veci zmení...

Muži sa rozosmiali na akomsi žarte... a piati si zároveň odpili, hoci pili cez úsmev...!

Mužská povinnosť piť cez úsmev v žarte, v ktorom išlo o smrť je všeobecne známa – takže tu je ten vtip:

„Bol jeden muž, ktorý objasnil to, čo všetci vedeli, tak, že tým ohrozil hodnotu poznania tých, ktorí nechceli, aby to poznali tí druhí, a tak mu tí druhí zaplatili päťdesiatšesť kuriev, a on neodolal ani jednej z nich, čo však bolo horšie, každá z tých kuriev sa do neho zamilovala, a on tým získal ešte väčšiu moc, takže objasnil ešte aj to, čo chceli povedať nahlas tie kurvy, lebo ony nemohli... A čím viac ho tí druhí nenávideli, tým viac ho tie kurvy milovali... A my si teda odpijeme, pretože naše kurvy tým mali ešte lepší výkon, takže bolo všetko v poriadku...“

Teraz vidíme, že muži sa v skutku zasmiali úprimne!

- Áno, jedna časť môjho objavu pochádza od poetky...
- Myslím si, že som sa práve do vás zamilovala... – povedala položartom, ale jedna lodička vydala zvláštny zvuk, a zlomil sa jej podpäťok, akoby len tak! – lenže tu už neexistuje nič len tak akoby!

Nahlas si odgrgla. A on ju zachytil.

Jej partner sa k nej otočil.

- Možno bude potrebná posteľ... – povedal smerom k mladíkovi. Ticho, takmer šeptom, takže mladík videl len pohyb jeho pier.

Kráska však vedela, čo povedal **jej muž, a cítila sa tak slobodne, ako školopovinné dievča, ktoré sa práve zamiluje, a nemusí hľadať v sebe žiadny nižší, ani vyšší zámer...**

- Nechcete vyjsť na terasu, ju tu príliš veľa očí, ktoré nepustia naše pery k takým vetám, na aké teraz už máme právo... – povedala, a cítila sa zároveň naozaj ako právnička, ktorá pochopila rozmer Kantovho:

Všetka moc nebies stojí na strane práva.

- Keď terasa, tak terasa... – zamyslel sa, opätovne nahlas, jej partner. On nepoznal Kantovu poučku, a je ťažké súdiť, či ňou žil, alebo nežil, keď patrila medzi mužov, ktorí veria v právo svojho života natolko, že by sa Kant pri jeho žene roztriasol... ak by od nej chcel **najvyššie právo stvorenia...** – s najväčšou pravdepodobnosťou, ktorá patrí iba fikcii autora tohto diela (len aby nebola založená na realite...)

A dvaja muži povedali celkom naraz, čomu je ťažké rozumieť, ako pokračovanie toho žartu, ktorý sme si už uviedli:

„Uvidí sa, či je starý alebo mladý chuj, inú šancu nemá...“

„Žena je zázrak, pokiaľ muži, ktorí ju ovládajú, poznajú jej ženské zbrane a poznajú, kde končí láska dotyčnej, a kde začína otázka, ktorú stvorenie položí vždy iba cez muža... s ktorým má byť...“ – nemal kto doplniť, veď žena, ktorá práve vyšla na modrým svetlom osvietenu terasu, sa sama považovala za definíciu pravdy v tom okamihu, v ktorom si všimla, že teresa je presne v súlade s tým, kde chce byť a s kým chce byť! Naozaj!

- Vy si myslíte, že ľudské dobro je najvyššia hodnota?! – spýtala sa ho naozaj a bezbranne. A on v precítení jej bezbrannosti, ktorú videl nielen v očiach, nepoužíval, na prvý pohľad, žiadnu sexuálnu mužskú energiu.

Poznali sa tak krátko, a chceli byť spolu až natoľko, ako keby zase raz niekto v dvoch bytostiach spoznal, že v každom sa skrýva čosi, čo ide za rozmer človeka, o ktorom sa hovorí v racionálnych publikáciách o prevádzke a zachovaní.

- Nie, dobro je súčasťou... ale ak v pohľade na vás budem úprimný, a chcem spoznať kto ste, naozaj kto ste... viem, že dobro je iba súčasťou toho skutočného spoznávania...

Lenže ona sa zase zvlhčila. A tento raz jednoducho cítila, že musí povedať, čo hovorí v nej jej telo:

- Nevieť, či srdce... ale... ale... moje nohavičky... sú úplne nasiaknuté... akousi pravdou, a neviem, či dobro je súčasťou... keď milujem aj môjho...

A on?!

Vyletelo z neho, ako keby mu prišla sms-ka do mobilu od operátora, alebo inak sa spýtame, koho to bol hlas, v ktorom sa neovládol? – bližšie k pravde zase budeme, keď si napíšeme o hlase, ktorý hovoril iba cez neho:

- Je to vec interpretácie, - a roztvorili sa mu ústa, ako keby si zívól lev!

Bolestivo si spomenul aspoň na jednu súlož so ženou, ktorej zaplatil, a zabudol sa poďakovať za niečo, o čom si myslel, že to musel dostať v tú noc!

„Je to len spomienka, teraz chcem skutočnosť – mám srdce a ostatné možno na chvíľu vylieči...“

- Chcete ma tak zúfalo... – vyletelo z nej, ale ľudské lastovičky sú vo vnútrach súdené všetkým, čo ľudia musia.

A uvidela v sebe všetky účty, ktoré platí jej partner, a spomenula si, ako náprotivok muža, s ktorým sa rozprávala:

„Šaty, ktoré mám na sebe, mi kúpil môj partner... Som právnička, ktorá chápe rozmer, ktorý zastáva, rozumie platforme, na ktorej stojí...“

A on, zrazu ako videl jej oči, pričom si všimol: nad pravým okom sa jej objavila akási strieborná bodka:

- Máme lásku... Nemáme?
- Čo to má spoločné...?
- Nad pravým okom máte čosi strieborné...

A ona zabudla na svoju vlhkosť, objavila sa pred ňou akási iskra, a ona pocítila, že láska k jej mužovi je silnejšia ako prírodná pochabosť, ktorú cíti... a teraz vedela, že iba ako sexuálnu väzbu, k mladíkovi pred sebou.

Ale bolo to tak príjemné, a ona vedela čo musí, a zároveň vedela, čo môže.

- **Mám striebornú lásku... – a verila tomu, čo povedala. Myslela si, že ju pochopí.**
- **Ja mám zlatú...**
- **A kto má potom v tej zlatej láske vašu dušu... Ved' tak to chodí, či nie?**

A on sa zrazu – v dobrom – vcítil do jej tváre, akoby sa vcíťoval do všetkých tvári žien, ktoré ho niečím skutočne milovali, ktoré mali jeho krk v oceáne spoločnosti.
Bolo ich viac, ako bolo mužov v *tej miestnosti*.

Muži vedia naozaj zabiť, zatiaľ čo ženy vedia zväčša iba priviesť do šialenstva... ak ide o duševnú studňu v jednom mužovi – a poklady, ktoré je z neho potrebné vyťažiť?

- **Moju dušu? – a zamyslel sa, vychrlil zo seba, bol si istý, že sám za seba, no neprešlo to cenzúrou spoločenského styku a odhadu, čo môže a čo musí...: *Chcem, aby ste ju od dnes mali vy.***

Ona mykla hlavou z pravej strany na ľavú stranu, v krku jej neprasklo.

Uvedomila si, čo chce, a neprišlo jej to zábavné, ani na tejto terase, ani v živote, ktorý musí žiť, a ktorý musí zväčša obhajovať.

- Prečo ja? – spýtala sa, a neprišlo jej smutno.
- Pretože to tak chcem, - a on si neuvedomil, že to povedal, akoby z neho hovoril *diabol*, ktorý chce stále viac, za akýkoľvek okolností viac bez toho, že by mu záležalo na podstate, ktorou mladík je...

Pichlo ho v pohlavnom orgáne. Ale on sa iba pousmial.

A jej sa zmenilo nastavenie. Prišlo to zase raz automaticky, nemohla tomu zabrániť, *bola to len ďalšia platforma, ktorá v nej čosi obhajovala. Ktorá čosi chcela pre právo spoločnosti, pre stranu, na ktorej stála.*

- Nemali by ste dávať svoju dušu niekomu, koho nepoznáte a nevíete, či mu môžete veriť?

Prešlo ním:

„Ako keby duše existovali len vo svete... kde ide o prežitie vždy inak, ako len duševne?!“ – a on nemal vysvetlenie pre túto zmätočnú myšlienku.

A vzápätí si spomenul, tak rýchlo, bez bolesti, ako desať ročný napísal v hypnóze, lebo mal detské problémy so začlenením do kolektívu, že v predchádzajúcom živote bol Brian Jones... Ludia píše v hypnóze len to, čo chcú, ale zrejme to má nejaké opodstatnenie... Jednoducho nevie prečo, bol to iba hudobník, ale niekedy ho má stále zo všetkých hudobníkov najradšej... Koľko ľudí ako desaťročných napísalo to isté? A o tom je ďalšia poznámka o fungovaní spoločnosti, ktorú poznáme, ktorú nepoznáme...

On však nemá hudbu, a nemá celkom ani vedu, má iba ženské srdcia. **A to nie je málo, muži však chcú posúdiť, či muž má naozaj to, čo objavil, či to nie je iba ženská mapa... Strany stvorenia sú dve, a ak máte iba jednu, zvyčajne to spôsobuje problémy.**

Preto si jej muž odfúkol a bol pripravený na všetky alternatívy, ktoré bude musieť použiť jeho žena.

Možno ju pravdivo miloval ako päťdesiatročný, a možno bol v láske aj naozaj jemný, úctivý, ale už poznal spoločenskú ruskú ruletu, už poznal mužov, ktorí museli odísť z *tej miestnosti*, alebo jednoducho iba zomreli...

Teraz si nespomínal na ich mená, ale vyjavili sa mu aspoň dve tváre ich manželiek...

A kráska sa dotkla jeho pravého ramena, urobila to bezmyšlienkovito, najvyššia právna kontrola teda začala:

- Dušu by som venovala len tej, ku ktorej by som cítila skutočnú lásku, ktorá prešla...
Skryvil tvár:

- Prešla cez čo? – spýtal sa, akoby nevedel...? Mal právo zabudnúť, takže sa spýtal v podstate úprimne, no ihneď i vedel odpovedť.

A ona sa tento raz usmiala uvoľnene, niečo ich osvetlilo, oboch, ona postrehla inú farbu, ako on.

Ona *videla* biele svetlo.

On prudko fialové.

Ani jeden sa nezľakol, obaja túto chvíľu zažili pri niekom inom. Svetlo, ktoré osvetľuje ľudské duše?!

Ved' predsa bola to jeho práca, ktorá chcela vysvetliť...

Kráska však vedela, že **on** ešte nevie úplne všetky pravidlá, aby mohol vstúpiť do ringu, keďže ešte chcel byť *férový* ku každému, s kým by mal boxovať – čo zabíja najviac zo všetkého...

A zároveň bol ešte odhodlaný vydržať akékoľvek svetlo nad hlavami, vydržať postlesk, nadávky, podporu, pozitívnu, negatívnu energiu publika.

Neprikladala tomu až taký význam ako on, svojmu svetlu, keďže už bola rozhodnutá, ved' žiť chce predsa ďalej so svojim partnerom...

Pravdou je, že prudko fialové svetlo videl po prvý raz, a hoci už vieme, že vedu celkom nemal, rozmýšľal čo robí také svetlo, keď spúšťa svoj účinok v mozgu, ktorý má k dispozícii...

Vedel, čo ho čaká, ale bolesť si nikto nevie predstaviť predtým, ako ju skutočne cíti. Nech už predtým cítil akúkoľvek bolesť, každá nová bolesť je vždy tá najväčšia, keď ju (takmer?) nemôžeme zničiť.

- Uvidím, či prejdeš v túto noc cez moje podmienky.
- Dobre, - povedal tak kruto! Cítil tú krutosť v sebe! Absolútne nerozoberal, prečo si zase predstavil, že by s ňou súložil, a tento raz ako pravé zviera – a prečo bol presvedčený, že by si to vychutnal inak ako doteraz - vždy, keď žena mala radosť, že taký môže *do nej/v nej*.

Jej úsmev bol zrazu iný, hrali o masky, hrali o to, kto predvedie skutočnú masku.

- Toto poznám, bol som na báloch vysokej spoločnosti.
- Žiadna spoločnosť nie je vysoká. Ide iba o vstup. Bol to váš lístok? Alebo iba lístok, ktorý vám posunul... nejaký priateľ.
- To druhé.
- Správne, takže to nebol celkom váš bál, – pohla pravou nohou.

Trhlo mu jemne pravou nohou.

- Nemyslím si, že by ste celkom patrili k nám.
- Nechcem k vám patriť. Chcem byť slobodný, chcem byť tým, kým so vo vnútri. Nepotrebujem rozprávať vety na objednávku.
- Aj dnes ste už také vety predsa povedali.
- Budete sa čudovať, som si toho vedomý, ale niežeby som si teraz pamätal, ktoré...
- Mali by ste si spomenúť, ak chcete pokračovať... alebo pri mne nezabudnúť, prinajmenšom, keď bude svitať... že ste mi raz chceli darovať dušu... alebo... ako ste to povedali... údajne vašu zlatú lásku?!
- Spomínam si na veľa vecí, ale teraz najmä na tie, na ktoré by som si nemusel spomínať.

- Pamätajte, aj mužská pamäť vie byť nástrojom ženskej lásky, či ženského chcenia. Jednoducho aj vašej pamäti môžu byť prepáčané všetky tie vaše skutky...
- Viete niečo o mojich skutkoch? – spýtal sa, a čosi sa v ňom ozvalo spôsobom: „ach áno, keď som sa sexuálne neovládol“, ale nechcel tak myslieť, teraz mu to neprišlo neetické, ani nemorálne, **ved' nemal žiadnu manželku.**
- Nemyslíte zase tak na seba. Stále sa to vo vás tak prelieva. Hm, ak teda máte tú zlatú... tak ste v nej potom ešte mladší, ako ste...
- Láska dokáže upraviť váš duševný svet, ak ste ten správny.
- Vy ešte veríte na správnych a nesprávnych. My veríme na tých s talentom a bez talentu, na tých s krásnym srdcom a bez krásneho srdca...
- Lenže všetko sa dá stratiť, počínajúc telom, mysl'ou...
- Pozrite, nemám záujem strácať čas dialógom, ktorých som zažila... Povedzte mi niečo, čo som nepočula.
- Áno, aj toto som už počul.
- A miloval ste ju, keď to povedala?
- Je trochu zvláštne... verím láske, keď dostanem len to, čo chcem, alebo to čo chce ona?!
- Prosím?! – spýtala sa tak úprimne. Konečne zabudla na svojho muža, už vlastne **v inej miestnosti. A pohla sa tak nezúčastnene so všetkým, čo vedela, lebo teraz vedela iba to, čo práve hovorila – a na čo práve myslela:**
- Aj vy teda iba duševne zneužívate ženy? – žeby konečne niečo myslela smrteľne vážne?
- **Ani nie.** A ak predsalen áno, tak potom minimálne iba tak... ako vy mužov. Sme si rovnocenní...
- **Rovnocenní... – nuž, keďže sa v sekunde spamätala, rýchlo dodala: - Rovnocení?**
- Rovnocenní, pokiaľ budete chcieť... a pokiaľ nie, použijem stranu mužského diabla.
- Mužského diabla... Tak to som ešte nepočula, pokračujte, - prekvapivo, povedala zmyselne, len si to neuvedomila. Nachvíľku prestávala hrať. Možno zase iba zabudla, že už to niekde videla, počula, lebo chcela zabudnúť.

On sa pousmial, a pocítil v sebe starú známu mužskú silu, za ktorou zvykne byť veľká priepasť, veľká hĺbočina, pokiaľ začína a končí v jednom jedinom ja. Je ťažké vtedy podať záchranné lano, keď muž vtedy nevidí nič iné, len seba, lenže on teraz veril, že vidí opäť všetko, čo potrebuje vidieť natoľko, aby bol pred ňou silný, úprimný, ale ako úprimný? Možno, ako väčšinou pri takýchto mladých, srdcovopokrových hráčoch, chcel zmiast' to, čo v nej zmiast' nepotreboval.

- Ste tak krásna...

Ona mu však skočila do reči, a povedala, pričom si *jemne* odkaš'ala:

- Nepochybujem o svojej kráse, ale nežijem iba z nej.

Zháčil sa. Zhlboka vydýchol.

- Ale vaša krása je zrejme základom všetkým mojich terajších slov... – vypadlo z neho, myslel to skôr ako obranu predtým, čo ona povedala.

A jej partner? **Teraz?**

Pocítil potrebu po vyprázdnení, prekonal ju, nebol to najnutnejší stav, ktorý poznáme, a pred ktorým sa nedá ujsť.

Len pokrútil hlavou.

A pil ďalej.

Pomyslel si:

„Niekedy nie je najlepším riešením otázka, či veriť na lásku, alebo nie. Problémom je, keď sa objaví niekto ako on, a myslí si, že jeho láska je skutočnejšia oproti... nielen mojej, ale aj

oproti láske väčšiny. A to je krutý omyl, ktorý môže stáť život... Ale ako mu to vysvetliť? Ach, zastaň, daj si ďalší pohárik, a pracuj pre to, prečo pracuješ, a prečo miluješ... alebo dokážeš zniesť svoju ženu natoľko, aby si vedel... že žiť sa oplatí...“

(Kto mu dodal tieto slová – boli iba jeho?)

Na terase sa pokračovalo v mene „otázky každého pokračovania, chcenia, tvorby, novosti medzi nami“ versus zabudnutie a neúčast’:

- Neverte na svoje slová, keď si začínate myslieť toto, - odpovedala mu, a jej krása, ktorá bola *taká* - teda jej prišla iba *taká*, za akú ju vyhlásili tí, ktorí ju za krásu *používali*.

Pocítila k nemu na chvíľu niečo skutočné, a prišlo jej z toho smutno.

Bol taký rýchly v myšlienkach, a ona teda pokrútila hlavou, a radšej vyplazyla jazyk, a dúfala, že si to (radšej?) nevšimne, pretože teraz konala pohyb jazykom uvedomelo, v podstate namiesto neho!

Na tvári sa mu objavil akýsi víťazný úsmev. A jej prišlo v skutku smutno, a to veľmi – z neho pre neho.

- Snažim sa byť úprimný, - doplnil po tom krátkom úsmeve, môžeme povedať, že iba *predvedenom, alebo aj duševne skutočnom?*

- Neverte na úprimnosť, keď ste pri mne, - a ju čosi pichlo v boku, a bolo to tak rýchle, že ani nestihla skriviť tvár, bol to ďalší odkaz, a ona pochopila, preto rýchlo dodala:
- Verte na to, čo vidíte v mojich očiach...
- Prepáčte, prepáčte, ale to mi povedala raz aj tá piata...
- A čo ste urobili... vtedy? – tak rýchlo zaštekotala!

Okolo terasy zrazu preletel fialový motýľ, ale všimla si ho iba ona. Preletel mu nad hlavou.

Nahlas vzdychla. Takýchto mala najradšej, takéto sú najnebezpečnejší, najtrýznivejší, a zároveň najviac trýznení poznaním v nás – akokoľvek.

- Čo som urobil? – a on sa zatváril, akože si naozaj potrebuje spomenúť!

Zahľadela sa na neho, do neho, a ak by išlo, ešte hlbšie, ale sotva odhadneme, či išlo ešte hlbšie.

Prialo si, aby povedal čosi, čo skutočne nepočula. A jej želanie dokonca zašlo až tak ďaleko, že chcela počuť, čo ešte nebolo (*nikdy nikým?*) povedané. Aká bola matematická šanca?

Bože, prepáč tejto krásnej mladej žene, že pozná iba časť hry o všetko. A často tým o nič.

Mužský úsmev bol zrazu tak sebaistý, a ona sa ho zľakla. Tento raz úprimne, bez najmenších pochyb.

- Pochopil som, že ju milujem, ale inak... ako by chcela ona.
- A čo... ste... potom... urobili potom? – pomýlila sa v štruktúre tej vety, a jej myslenie ju nepodstatnane zradilo v jej očakávaní, v jej vzrušení, v jej tlkote srdca.
- Áno, milovali sme sa. Povedala mi to v posteli, keď sa vyzliekla. Nevedel som, koľko mala mužov predou mnou, čo odhalovali jej podstatu... a tým asi aj všetko, čo môže ponúknuť... tomu, čo práve vládne pre použitie... Nespýtal som sa.

Posteľ ju sklámala aj s vetami o použití, ale bola racionálna: chcela pokračovať. Neskúmala pocit sklamaní.

Lenže v ďalšom údere srdca ju to znovu vzrušilo.

Stávala sa dievčaťom, a tomu žiadna žena niekedy nedokáže zabrániť, ak ešte neprišla o svoje srdce.

- Dozvedeli ste sa niečo nové v tom milovaní? – spýtala sa, no ihneď sa zapýrila. Uvedomila si, že takto hlúpu vetu sa nespýtala dávno.
- Zaujímavá veta, - pousmial sa, ale v jeho usmiatí tentokrát nebola mužská istota, ale aj akási bolesť!
- Prepáčte... – a nachvíľku si vtiahla pery akoby do úst, ale trvalo to veľmi krátko.
- Prepáčte? Veď je to pravda, často sa milujeme aj preto, aby sme na ďalší deň mali oči ešte viac otvorené... ak je to z lásky, ktorá... bolí... keď viete, že... nič netrvá večne a vy sa o to predsa čímisi pokúšate...

A ona sa tak bezranne pousmiala, skôr to bol úsmev z vnútra akejsi podstaty človeka, tu si však nemôžeme napísať, že len niečím objednaný. Nie, toto bola ona!

Nadýchla sa ako malé dievčaťko, a bolesť, ktorá sa zároveň stala zvláštnym šťastím, ktoré bolo láskou, krátkou, skutočnou *k nemu (teda nachvíľku ku stvoreniu ako takému)*, k mladíkovi, ktorý stál pred ňou, teda tou bolesťou vydýchla vzápätí.

- Nevieť koľko mužov sa tak dokáže milovať. Asi som zažila iba jedného...
- Jeho?! – a on uvidel tvár jej partnera/cez sklo.
- Jeho.
- Máte jeho kľúče, alebo on má vaše?! – spýtal sa zrazu ako dospelý muž!

Všetka jej láska bola preč!

Všetko, čo cítila, zničil jednou vetou, a pritom ona ho chcela spoznať. Nevedela rozoznať, či má tú povinnosť, tú poctu, alebo sa to malo niečím stať, ak už raz vošiel do *tej miestnosti*.

Tu si uvedomila, že stojí na terase, a porozhliadla sa po nočnej krajine. Sklopila oči, nepotrebovala hľadať odpoveď v krajine, ktorú už videla aspoň päťdesiatkrát (to číslo si naozaj pomyslela!). Nevzdala to, vrátila sa k jeho očiam, a rozhodla sa mu dať ďalšiu šancu, hoci nevedela pomenovať, kam by tá šanca mala spieť.

- Prosím, nebuďte takýto, mne sa dnes nechce hrať na to, čo mám a čo máte vy. Buďme slobodní! Dajme si spoločne tú slobodu.

- Slobodní? – začudoval sa. – Tak teda budem slobodný, - a čosi v ňom ho prepadlo, nadýchol sa zhruba do polovice plánovaného nadýchnutia, a bolestivo mu čosi prešlo krkom. Nahlas vydýchol.
- Chcel som byť slobodný... – povedal slobodne. – No, nejde to.
- A čo ste chceli urobiť?! – spýtala sa, a verila v nejaký v zázrak, ktorý by mohol vykonať iba on, v zázrak, ktorý by zrejme pri inom nazvala obťažovaním, pravda.
- Jednoducho vás pobožkať.

A ona si zrazu bolestivo uvedomila: škoda, že to povedal. Teraz to už nepôjde.

- Škoda.

Začudoval sa, tento raz akosi pobúrene.

- Škoda? Čoho... Mňa? – a nálada sa mu tak prudko zmenila.
- Toto nie je hlas srdca... – zdrvujúco vyslovila.
- Hľadám iba lásku... – zašepkal, zmena však bola natoľko rýchla, že už nebola zdravá...
- Klamete... Čo chcete? – zakričala, aj jej zmena nebola zdravá!
- Všetko! – zakričal.

Niektorí z osadenstva počuli ten výkrik, ale ani jeden sa nerozbehol k dverám od terasy. A zoširoka sa zasmial iba partner krásky.

Všetky neprítáživé ženy, ktoré rozumeli právu svojho života, len pokrútili hlavou a jedna z nich, tá, ktorá raz bude mať v živote najviac detí, znepokojene, zachrípnutým hlasom, plnom vyspelosti, povedala:

- Je odporné, čo **niekedy** také ženy... ako... **niekedy**... chcú od mužského mozgu... A... **niekedy** by sme mali zasiahnuť... Právď je toľko, koľko je párov, nie?! - a verila tomu, aby ju to vyslobodilo z toho, čo počula!

A ďalšia žena, ktorá bude mať tri deti, sa k nej pridala:

- A čo pravdy osamelých? – spýtala sa, ako keby už mala vnúčatá, pričom ešte ani nespoznala svojho partnera, ktorý však určite, našťastie-nanešťastie, nebude patriť *do tej miestnosti*...
- Tie sú najkrutejšie súdené... – povedala doktorá, ktorá žila najdlhšie sama, a občas už upadala do ilúzií... ktoré zniesla iba tak, že sa pomodlila za všetkých, ktorí nie sú správni.

Bože, aké boli tieto ženy hlboké, keď počuli krik *takého muža, ako bol on*...

- A súdené čím, spoločnosťou, všetkými ostatnými, ktorí nemôžu mať to, čo ony... Slovanami, ohováraniami, závidením? – prekvapila ich príchodom prítáživá blondína v čiernom, ktorá započula ich vety, otočila sa k nim.

Mala chuť bojovať proti určitému ľudskému sociálnemu skupenstvu, ktoré zase uznáva iba určité myšlienky a životné postoje, ktoré zvyknú urobiť toľko zla, a hodiť pod nohy toľko polien... Jednoducho mala za sebou dva poháre dobrého štátneho alkoholu, a jednu studenú minerálku.

Lenže muž, ktorý ju miloval, úprimne, k nej podišiel, pozrel sa na ňu, a ona sa zrazu pousmiala, ostatné ženy, básnicky povedané: zazvonilo im v hlavách - „prestávka“, a všetky zmĺkli.

- Pod'. To nemusíš... Každý chce žiť... – povedal zachrípnutým hlasom, chytil ju za ruku a ona sa usmiala, a otočila hlavu k terase (najskôr to vyzeralo skôr, že k dajakej stene...), hoci nevedela prečo.

Ďalší muž je posudzovaný ženou, ktorá pozná pravidlá prežitia, plodenia a úspechu *v tej miestnosti* – *áno, to už vieme, teraz však už vieme, že niektorí pijú akoby proti nim, niektorí s nimi, a niektorí hovoria proti nim a niektorí mlčia s nimi, ak sú bližšie k podstate, ktorá niečo znamená:*

A mladík sa vyľakal zo svojho výkriku „všetko!“, nerozumel mu o nič viac, rovnako ako krásna partnerka päťdesiatročného zabezpečeného muža, ktorý získal majetok svojou hlavou a na ceste do horných poschodí nikoho nezničil... spôsobom, že by sa to nebezpečne zahrlo s jeho dušou... nerozumela svojmu správaniu, avšak iba krátku chvíľku, keďže sa čo najrýchlejšie spamätala:

- Na *všetko* vo vašom prípade by som si dávala pozor, potom zase nebudeme mať nič, ako... teraz nemáte nič... (nebudeme/nemáte je pri takých ženách také typické...)

- Nemám nič? – začudoval sa, a zrazu si nespomínal – v podstate – na väčšinu slov, ktoré dnes povedal, lenže ako stál pri takej peknej žene, v zápätí zabudol aj na to, že si nespomínal.
- Musíte sa naučiť veľa vecí, a tu... medzi týmito ľuďmi vás ich nikto nenaučí, pokiaľ z toho niečo nebude mať aj on sám...
- Aj tu musia jestvovať dobrí ľudia... – povedal tak pokojne, ako keby pred „zábleskom šialenstva, ktoré vždy niečo chce, a keď už nechce, zostáva iba neznesiteľná frustrácia“ v skutku nekričal.
- Páči sa mi, ako sa nechávate mnou viesť, raz ste taký, v ďalšej sekunde zase taký. To o niečom svedčí. Mali by ste mať viac vecí, ako len tie, ktoré máte v hlave a ako to, čo tak strašne chcete...
- Keď stojím pred vami, chcem takú ženu... Chcem takú ženu dostať duševne, nielen fyzicky... –
- O tej prvej vete už dávno vieme... Tú druhú počujem po prvý raz... – povedala, akoby si neuvedomila, že najskôr hovorila v množnom čísle a vzápätí len v jednotnom...

Všimol si toho, mlčal.

Tušil o čo ide, no napriek tomu, túžil po nej, chcel ju vidieť ešte raz duševne nahú!

- Chcete dnes vlastniť môj krk?
- Váš krk je na predaj? Už ste ho stratili?! – spýtala sa vážne, so ženským hlasom, ktorý by mal patriť skôr staršej žene, ktorá porodila už niekoľko chlapcov, a vedela, že otvorená spoločnosť je o otvorenom boji o všetko, čo chlapci môžu stratiť a získať, a muži by mali patriť predsa len rodinám a výchove... aj pre chlapcov, ktorí chcú iba bojovať, pretláčať, tvoriť, ubližovať, krahnúť... a využívať ženy a ich lásku len tak, ako im tie ženy dovoľia.
- Neviem. Skúste to.
- Už som skúsila...

Zaznela v ňom potreba povedať „viem“, ale ovládol sa, „viem“ už hovoril v živote často, a dokonca aj vtedy, keď potreboval zakryť, že nevedel...

- A máte ho vy, alebo niekto iný... tam...? – a hodil zrakom *do tej miestnosti*.
- Ak veríte v mužov, ktorí chcú pomôcť a dať vám aspoň sčasti to, čo si zaslúžite...
- Odporujete si, veď ste povedali, že tu ma nikto čosi nenaučí, keď za to niečo nedostane...
- To som povedala... ale iba na peniaze by som vo vašom prípade príliš neverila. Vy už vediete iný boj, - a jej oči sa prižmúrili, nahlas sa nadýchla. Kto by povedal, že jej pohľad bol/**je** teraz bojový?
- Chcete mi nebudaj porozprávať o mori myšlienok a o tom, kto je použiteľný... a na aký nápad... podľa toho kto, čo vie, a kto to potom zvládne...? – spýtal sa tak vážne, a toto bola tvár muža, ktorý už nevyjednáva, ale tiahne do boja.
- So mnou nebojujte... a ja zdravie neberiem.
- Ste príliš príťažlivá... a také ženy vedie zabiť mozog muža...
- Len ak si ho zabije sám... nakoniec. Som férová. Pozor na mňa.
- Podľa toho, pre koho pracujete.
- Sú len dve strany... – povedala veľavýznamne.

On sa zľahka usmial – uvoľnene(!) a šiblo mu pohľadom do ľava, a akýmsi zastreným polohlasom sa z neho vyplazilo:

- Nakoniec... zostáva vždy iba jedna strana...
- Myslite stranu použitia a splnenia podmienok, ktoré určujú etiku správy každého muža, ktorý ma čo ponúknuť, a je preverovaný tak ako vy?

- Nie, myslím stranu rodiny... Jednoducho rodina, kde vzdelaní a vyspelí ľudia... budú pokračovať v šírení duší... ktoré môžu zachovať...
- Zachovať čo? Aby slúžili zase iba pre stranu spoločnosti... ktorá... aj tak pracuje na určitej kastácii...? – spýtala sa, avšak zrazu nebadane vydýchla ako dievčatko, tu si to však uvedomila tak priezračne!
- Každý muž si v *tej miestnosti* musí rodinu zaslúžiť len sám za seba... každý muž... – no zase mu skočila do reči (ale on neprotestoval):
- Len podľa toho, do čoho a ako bude hnaný z našej strany... a rodina... je lepšia so ženou, ktorá rozumie... o čom je hra v *tej miestnosti*...
- Myslel som si, že to nie je až taká hra... Nakoniec... – a zazdalo sa mu, že sa iba udržujú v slovách, ako väčšina ľudí na často povinných stretnutiach v *tej miestnosti*... hoci oni práve stáli na terase, čo už dobre vieme – a ona sa pozrela na odchádzajúci pár, ktorý nasadal do svojej limuzíny, ako prvý z celej spoločnosti, ktorá sa považuje za vyberanú, a ktorá používa svojich šašov a svoje dojné ľudské zvieratá, na akékoľvek spôsoby.

Všimol si jej pohľadu a doplnil:

- Prví odchádzajú... a nikoho tu nezaujíma, kto odíde posledný, lebo každého aj tak zaujíma, kedy odíde on sám... – zamyslel sa, ale ona mu do toho rýchlo skočila:
- No, niekedy... niektorí musia odísť aj bez toho, žeby chceli oni sami... a dokonca, niekedy aj tak, že ani o tom nevedia... no, to sú tie šťastnejšie prípady, tu medzi nami... a tí, ktorí vedia... hlavne by nemali skláňať hlavy pred ľuďmi, pred ktorými by nemuseli... To tu zvykne bolieť, to sem nepatrí... Tu v *tejto miestnosti* sa totiž hlavy neskláňajú...
- Mám rád ženy, ktoré sklonia hlavy kvôli mne a skryto milujú moju dušu, moje pozitívne vlastnosti... a všetky tie zlé... nech si slobodne prejdú po vlasoch, a nosia ma v srdci aj tak...

Nemala kam uniknúť pri jeho slovách: dievčatko v nej (a to pravé, ktorým kedysi bola!) v krátkom výdychu i nádychu bolo opäť spať!

- Ste len na začiatku a všetci sa s vami hrajú... Chcú, aby ste patrili všetkým... a tým rozдали to, čo vo vás je... všetkým, ktorí si myslia, že sa to dá získať... v nejakej hre... – a celkom ozdovna zmenila hlas, *avšak* nemohla zastaviť hlasné štiknutie. Dodala:
- Ospravedlňujem sa...Teraz sme na terase... A tu sme aj tým... mesiacom, ktorý na nás svieti... Chcem len povedať, že mesiac dáva iné myšlienky ako slnko... Viete...
- Áno, mesiac tvorí iného človeka ako slnko...
- Ale... ale... iba niektorí tie lúče slnka vedia využiť... Však? – spýtala sa ho, ako keby ho chcela provokovať mozgom, ktorý už dávno vedel/*vie* o využívaní toho, „čo on objavil“.
- Každý ich vie po svojom... lenže skutočný... bolestivý boj... medzi ľuďmi začína až vtedy, keď ich chcete využiť len pre tých, ktorých naozaj milujete...
- Rozprávame sa ako básnici, ktorí si myslia, že to stačí na to... aby zajtra mohli vykonať slobodne všetky potreby... – povedala, a zdala sa mu byť v tej vete ešte krajšia, **ak nie práve najkrajšia**. Usmiala sa, avšak bol to úsmev, v ktorom sa skrýva pocit ženskej nadvlády, ak je žena krásna – nadvlády nad mužom, ktorý vždy niečo chce:
- Povedzte mi všetko o svojich potrebách, a možno tie najlepšie zatajím pred všetkými, ktorí si myslia, že v nich žijú lepšie ako vy.

- Čože? – spýtal sa, ale hlas sa mu akosi zachýtal v hrdle.
- Myslíte si, že toto je stále hra? Nerozprávala by som s vami, ak by vás... nechceli zbaviť všetkého, čo máte z duševného hľadiska... a použiť to iba do ich škatuľky... Škatuľky moci a ovládania pre všetkých, ktorí si myslia, že nie ste originál.
- Na originály by som neveril. Máte len to, čo viete, lenže ak si za to nenecháte zaplatiť... vystavujete sa riziku... a správa spoločnosti sa vždy spýta... podobné otázky, aké sa často pýtate... vy... však?! No na druhej strane, príliš veľké peniaze vždy obmedzujú slobodu vo vás, slobodu medzi ľuďmi...
- Lenže iba my môžeme rozhodnúť, ako sa zajtra budete cítiť... A na odmietnutie z vašej strany by som neverila... – a prižmúrila oči, a prepálila ho pohľadom – musel si vzdychnúť, keďže v nej neveril na úprimnosť, ale iba na to, že je žena, ktorá chce čosi, čo nedokázal prehliadnuť. Možno cítil, že sa do určitej miery snaží hrať i pre jeho stranu, len ešte netušil prečo.
- Kvôli čomu sa rozprávame? Naozaj len kvôli... tomu, čo chcú cez vás... odo mňa? Až tak?! Milujete ho preto, že musíte, lebo to prišlo zo správy spoločnosti, alebo preto, že to prišlo od stvorenia?

Usmiala sa pravým kútikom.

- Vy viete, že také ženy ako ja, ak milujú, milujú pre niečo, milujú muža, ktorého si vážia aj za to, že vedia, ako s ním jazdiť po všetkých spoločenských cestách medzi nami... a on zvláda riadenie (nie je tajomstvo, že používala jeho slovník, bol do nej načítaný z neho – keďže nebol chránený ako štátny jedinečný majetok, a on si to vďaka jej kráse a ženskosti jednoducho neuvedomoval)
- Takže milujete... muža, ktorý vďaka vašej láske vie jazdiť *v tej miestnosti* a udržať sa v nej?!
- Nič nie je len *o tej miestnosti*... ak ste s deťmi na preliezkach...
- Vy máte deti?!
- Nie.

Otvorili sa dvere a na terasu vyšiel jej partner, pohľad mu padol na jeho vlastný alkoholický nápoj (v pravej ruke), ako sa pozrel na mladého muža, pohár akrobaticky položil na balkónový rám.

- Uvidíme, či spadne. Je to len chlapčenská zábava...
- Myslel som si, že sme muži... – povedal rýchlo mladík, hlbokým hlasom, v ktorom bolo plno sily, sebadôvery, ktorú práve získal z dialógu so ženou.

Muž, ktorý už zažil veľa a prešiel si takmer všetkými štádiami práce pre spoločnosť a dokázal tým získať rešpekt a uznanie, odstrelil zo svojej dráhy tých nesprávnych, *ale zároveň niekedy obhajovať i tých, ktorých právo spoločnosti chcelo zabiť za to, že ich vyhodnotilo ako rozrušovače pre všeobecný poriadok, za neovládateľný tok peňazí (nepochybne, každý tok peňazí sa dá nakoniec ovládať...), a vykrikovanie, ako sa ovláda spoločnosť.*

- Povedal som, že vás zabijeme, ak to bude nutné... – pozrel sa mladíkovi do očí a jeho partnerka nahlas vzdychla.
- To mi došlo, - odpovedal zachrípnuto mladík, takže keď dopovedal, musel si odkašľať.
- Nemyslím si.
- Nepoznáte právo *tej miestnosti*, a právo mimo *tej miestnosti*... myslím si.
- V čom je rozdiel?

Žena skočila mladíkovi do otázky práve, keď končil, a spýtala sa partnera ako niečím rovnocenná, a určite nie podriadená žena:

- Mám odísť?
- Nie zostaň. Uvidíme, či niekto príde...

Mladík sa oprel o balkónový rám, ibaže tým zhodil pohár päťdesiatročného...

- Prepáčte, - mykol sa mladík, a zrazu sa jeho odvážna macherská poloha, pri ktorej sa chcel opierať pravou rukou o rám, ako nejaký rebel, ktorý má jedinou príčinu, a to, že chce protestovať, pretože si myslí, že si zaslúži viac, tak tá jeho odvážna poloha tela sa zmenila na akýsi výraz zakríknutého.
- Nemal som tam položiť ten pohár... Niekedy mladí muži... ako vy... omylom zhadzujú poháre takým mužom, ako som ja. Ešte sa máte, čo učiť... aby ste sa večer vyspali... tak ako potrebujete... Váš mozog má určitú hodnotu, ale nebudem vám vysvetľovať, do čoho vás môžeme hnať, a čo sa stane, ak si budete myslieť... že máte na výber. Vy už nemáte na výber.
- Človek má vždy na výber, - zrazu sa mladík prebral, a túto vetu povedal, ako keby za sebou cítil silu všetkých ľudí, ktorí dnes neboli *v tej miestnosti*, všetkých ľudí, ktorí mu držali palce, a nechceli za to vôbec nič, len žiť svoj život, lebo pochopili, že človek má len to, čo má, a ak odmietne hrať hru na výstavku, na duševné závody, chce žiť iba pre rodinu a byť tým, kým je, kým chce byť pred niekým, *koho miluje*... aspoň na tú chvíľu rodinného súkromia.
- Hovoríte o súkromí, ktoré si obhájite, ak niečo máte, ak čosi ponúkate a splnili ste podmienky? – spýtal sa so záujmom muž, zatiaľ čo sa otvorili dvere a jeden z čašníkov (ktorý sekundovo prepálil pohľadom mladíka a ten bez toho, že by chcel, sklonil hlavu!) podal nový pohár alkoholu bez toho, že by ho niekto volal.

Muž to okomentoval stoicky:

- Čašníci, ktorí pracujú s pokorou pre takých, ako sme my... zvyčajne dostanú vždy to, čo si zaslúžia... ako čašníci... – a zasmial sa, ako si odpíjal, pričom sa pozrel do očí svojej partnerke, a tá sa pousmiala podobne ako on, a taktiež si odpila.

Mladík mu rýchlo skočil do reči:

- Ale sú to stále iba čašníci...
- Sú.
- Takže neponúkajú nič viac, ako obsluhu...
- Dobrá obsluha je niekedy na nezaplatenie, keď už viete o čom sú niektoré ženy... Dobrá mužská obsluha, ktorá nechce nič viac, ako len obsluhovať za vaše peniaze. Dobré... Takže vy chcete aj súkromie, keď ešte nič nemáte a my sme objavili, že váš mozog... že vaše nápady... vaša práca... nám môže priniesť naozaj aj niečo nové... čo sme v podstate... ešte nevideli... – a znova si odpil, pričom sa šibalsky usmial, a potom dodal: - Každý môže ponúknuť, len to, čo sa nejakým spôsobom naučil a dokáže to skombinovať s tým, s kým je vo vnútri, vo svete jeho emócií, jeho zážitkov, s kým žije a prečo, všakže... No a tak ďalej... chlapče... – a to chlapče povedal do jeho očí, ako keby ešte skutočne nebol mužom!

„Prečo všetci hovoria ku mne, ako keby boli mojim zrkadlovým odrazom... *v tej miestnosti*? Čo je toto za hru? To sme si všetci až tak podobní, keď ide do tuhého... **v rovnakom** cieli, **v rovnakom** chcení, **v rovnakom** objave?“

Mladík rýchlo zahodil za hlavu svoje myšlienky, opomenul i to *chlapče*, a radšej sa spýtal, už pokojne, mierne, mohli by sme napísať, že i jemne:

- Neveríte v talent?
- Verím v prácu na ľudských predpokladoch... a potenciále. Lenže človek musí chcieť sám... Nesmie byť... cudzím slovom povedané... disruptor...

„Rozrušovači sú medzi nami vždy vyhnaní na okraj a zabíjajú všetkými spôsobmi, ktoré môžeme použiť, a my môžeme použiť všetky... na ktoré sa nepríde... teda vlastne všetky...“

Mladá žena otočila hlavu veľmi rýchlo doprava, vzápätí sa natočila k partnerovi, a prehovorila:

- Myslím si, že z mojej strany... najvyšší čas odísť...

Starší muž sa na ňu pozrel, a vôbec nepovedal ako jej partner, ale ako niekto v sociálnej práci, ktorá akoby nerozdeľovala – zrazu – žiadne sociálne pozície na spôsob ľudského prijímania a odmietania:

- Áno, tvoj čas...
- Ešte mi ju neberte. Musím vám povedať, že už dávno... ak vôbec niekedy... mi nejaká žena tak nevybila dych... ako vaša... ako... vaša... – a mladík prehltoľ hlien, čosi ho zaboľelo v krčnej chrbtici, a nahlas vydýchol.
- Ako moja žena, - úsmev muža bol sebaistý, bol to úsmev silného duševného vlastníctva, pravdy v tom vlastníctve, pravdy v spoločenskej pozícii, ktorú dobyl, a zrejme si už myslel, že je neohrozený v tom, kde sa nachádzal (na akýkoľvek spôsob?).
- Vy ste zákonití...? – doslovne vyliezlo z mladíka, ako si odkašľal, a pocítil nevysvetliteľnú bolesť v pravom malíčku, takže si ho musel chytiť.

To však nebolo všetko, čo ho zaboľelo. Srdcom mu prešla silná pichľavá bolesť.

Nechcel dať na sebe nič poznať. Nuž, hlavu *mu to* naklonilo *samo (niečo v ňom)* doprava, ihneď ju narovnal.

Muž sa mu šibalsky pousmial do tváre.

Mladík, ani nevedel prečo, zopakoval poloúsmev staršieho *šéfa tej miestnosti*.

- Nie, ale zákon nám to už odsúhlasil.

Mladík nerozumel, takže si ešte raz odkašľal. Rozhodol sa byť priamy a úprimný, myslel si, že zrazu niet inej voľby!

- Aký zákon?!
- Zákon medzi nami, chlapče... – a to slovo, chlapče, bolo oveľa štipľavejšie ako naposledy.
- Viete, myslím si...
- Váš problém je, že si myslíte... že môžete dosiahnuť akúsi slobodu v myslení. To je omyl. Ak nebudeme participovať na tom, čo ponúkate, zakážeme vám rodinu.
- Myslel som si, že ma chcete zabiť... – mladík sa pokúsil o nevydarený úsmev. Niečo ho odznova zaboľelo, a tak mu ten úškľabok stuhol.
- A zase si čosi myslíte... Tu... medzi nami... môžete myslieť až vtedy, keď vás pustíme... a vaša obhajoba životného práva sa stane sčasti spoločenským právom pre správu spoločnosti, ktorou sme.
- Za žiadnych okolností ma to teda nepustí k vašej... partnerke...
- Žene...
- Áno, áno, k žene... Jednoducho by sa mi niečo stalo, všakže? – mladík v otázke predviedol svoju silu, sebadôveru, akoby chcel bojovať o niečo, čomu veril, že je otázkou života **mladého muža tak oddane**.
- Vy naozaj chcete bojovať o moju ženu? Nebuďte smiešny! Tu predsa ide o čosi viac... A v prvom rade by vám malo ísť o seba. Veď v skutočnosti nič nemáte, a ak chcete

niečo mať, a zostať tu... v tomto štáte... medzi mnohými... ktorí závidia... útočia z každej strany... rozdeľte sa s nami... a my vás obhájime...

- Obhájite pred čím? Hovoríte, že ste právom spoločnosti... a zároveň sa mi vyhrádzate...
- Len v dobrom, - a muž sa zase, v podstate, slobodne usmial. Minimálne on by to o tom úsmeve určite povedal, a o to často ide!
- V dobrom pre vás... a myslím si... – mladík sa opäť pokúsil zasmiať na svojom „myslím si“, no akási silná bolesť mu prešla pravým palcom, a tak sa rýchlo opravil:
- ...aj bez toho myslím si... – a rýchlo, povedali by sme, že i bolestivo vydýchol, ak vydýchnutie môže byť bolestivé, - v dobrom iba... pre vás... a o tom je všetko... Pre mňa bolo dobré, keď tu stála vedľa mňa... ona. Mohol som sa cítiť slobodnejšie, mohol som hovoriť, a tvoriť v myšlienkach a nemať zmiešané pocity, necítiť sa... ako keby mi niekto búchal kladivom do hlavy... – a nahlas, silene sa nadýchol, ako nejaký žrebec, ktorý ešte nevie, že za každú prekážku, ktorú zvalí, nebude odmena.
- Cítite sa, ako keby vám ktosi búchal do hlavy kladivom? No tak vidíte... presne o tom to je. A môže to byť horšie. Nevykrikujte pravdy o slnku... o našich myšlienkach, ktoré posudzuje slnko... a ktoré, ak nechce slnko... patria čiernej energii... toto všetko my už dávno poznáme... a dávno sme na tom všetkom už zarobili svojim spôsobom... a vy to teraz chcete ustanoviť akýmiś vedeckými poučkami... pre všetkých... aj pre tých, ktorí by nemali nikdy vedieť, využívať...
- Aj tak by si to nemohli kúpiť...
- Ale už by o tom niektorí z nich vedeli, a to nie je dobrá alternatíva. Ľudia by mali vedieť to, čo odsúhlasí správa spoločnosti, pochopte, pre vaše dobro, chlapče... – ach, áno, a to chlapče, celkom odznova hádam až zosmiešňujúco...
- Správa spoločnosti je len na strane zisku, akéhokoľvek zisku. Ovládania pravdy v ľuďoch, podsúvania čo najmenej pravdy, aby sa dali nasunúť iba do jedného vysvetlenia, že slnko účinkuje na každého vlastne rovnako...
- V základe účinkuje, - povedal tvrdo šéf.
- Chcem ísť za vašou... ženou, - vychlíl zo seba mladík, lenže: nemohol sa pohnúť!
- Kompletne vás máme, vašu vôľu, váš sexuálny život, vašu hlavu, je mi ľúto... – mužov hlas bol iba hlasom, ktorý je blízko oznamovaniu, ako v nejakej štátnej úradníckej inštitúcii. – To vy ste zašli až takto ďaleko. Nemuseli sme vám povedať, že ak budete porušovať zabehaný poriadok spoločnosti, a ponúkate niečo... pre nás... čosi cenné, môžeme z vás urobiť vinného... pre všetko s čím sa stretnete... a vaša tvár sa bude zvrášťovať... budete tak nepekný... odsúdený... skutočné duševné vyhnanstvo... smrteľné šialenstvo.
- Vinný... v smrteľnom šialenstve?! – zasyčal mladík, a niečo ho nesmierne silno pichlo v prostate.
- Porušili ste veľa zákonov, tak sa s vami chcem dohodnúť...

Lenže mladík sa pohol, pozrel sa na svoje hodiny, a slobodne sa vydal z terasy späť do *tej miestnosti*.

Keď vstúpil, zhaslo svetlo nad jeho hlavou. Zdvihol hlavu, zaostril zrak, a nahlas prehovoril:

- Nemyslím si, že vo mne porazíte hlas stvorenia, ak chce byť spoznané tým spôsobom, ktorým hovorím, pretože som na jeho strane!

Päťdesiatročný sa rýchlo presunul z terasy *medzi svojich ľudí* – **stál stále za mladíkom chrptom:**

- Zabúdate, chlapče, na jednu vec, že tu... medzi nami... používame ľudskú energiu, ktorá je často nad všetkým, čo ste vy opisali... vo vašej pravde o slnku, a tak ďalej... – smiešne zagúľal očami, akože „už stačilo...“, nakoniec sa však prinútil pokračovať,

jeho pozícia ho donútila: - ...a ľudských myšlienkach, ktoré sú buď vírusmi, alebo niečo tvoria... v klamstvách, pravdách...

- Stvorenie má iba jednu pravdu, ak je.

Mladík však urobil dva kroky dozadu, ako **už** bol tvárou otočený k šéfovi *tej miestnosti*.

A presunul sa pod ďalšiu žiarovku, ktorá: prestala svietiť!

- Je mi ľúto... – vyslovil hlbokým hlasom muž, a mladíka prepálili nenávistné pohľady ľudí, ktorí vedeli to isté, čo on, len mlčali, keďže si uvedomovali, aké hodnoty ponúka život, ktorý má pečať správy spoločnosti na ich strane.
- Nechápete, že vaša pravda nemôžete zničiť moju pravdu, pokiaľ slnko vyjde aj zajtra! – vykrikol mladík, a aspoň trom ženám sa zdal v tom výkriku tak príťažlivý, že stáli na jeho strane, hoci svetlo nad ich hlavami *mierne zablikalo*...

Toho si však nikto nevšimol.

Všeobecná nenávisť *tej miestnosti* ho však čoraz viac prepaľovala pohľadmi.

Najskôr si nahlas odgrgol, potom mu prišlo zle od žalúdka, takže mu bolo až na zvracanie, a začal cítiť takmer nezvládateľnú bolesť hlavy.

- Skutočná pravda o slnku, o myšlienkach slnka nebude vyslovená... My ľudia, ktorí žijú svoje malé životy a každý deň majú kolobeh, v ktorom si slnko všimajú iba ako kolorit... a nevedia využívať energiu života, ktorú dostali k dispozícii... chceme udržať zakaždú cenu v nevedomosti. Nepozerajte sa nás iba v zlom svetle, ako na tých, ktorí ovládajú len pre svoj prospech, áno, chránime seba a zároveň urdžujeme tým čosi v rovnováhe, veď nech v ľudskej spoločnosti vedú dobro a zlo radšej vo väčšine neuvedomelý zápas, ako uvedomelý...

Mladík iba pokrútil hlavou, našiel v zástupe ľudí, ktorý očakával cirkusové predstavenie, partnerku šéfa *tej miestnosti*.

Stretli sa pohľadom, mladík k nej podišiel, pričom svalstvo tváre mal zatnuté, ako keby bojoval - aj - s tu neopísaným druhom lásky jej životného partnera.

- Mali by ste mi veriť?... – zašepkal jej do pravého ucha. A pobožkal ju jemne na ústa!

Nehýbala sa, no nebránila sa.

Blízky priateľ šéfa *tej miestnosti* vytiahol zo saka mobilný telefón, a nasledovalo ho sedem mužov...

- Vyžente ho, - päťdesiatročný šéf prekvapil pokojným, stále hlbokým hlasom.
- Už patríš tebe, vyhral si ma... – povedala kráska, a chvíľu tomu uverila. – Mám ťa, mám tvoje zdravie, mám tvoju podstatu, a teraz nás neprebijú! – vykrikla, a verila v šancu pre slobodu v sebe!

Osem žien bolo zrazu na jej strane, a šesť z nich si **automaticky** chytilo svoje mobilné telefóny, a podržalo krk žene, ktorá na chvíľu chcela povedať konaním pravdu niektorých žien za celú *tú miestnosť*.

Pretože všetci v *tejto miestnosti* boli spravovaní pravdou zisku a spoločenského použitia.

A tí, ktorí ešte túžili, aby jestvovalo právo aj na slobodu prejavu v *tej miestnosti*, aj keď sa ho sami nedržali, aj keď vedeli pravdu použitia človeka, a pravidlá, ktoré sami odsúhlasili, ešte chvíľku **chceli vidieť a cítiť**:

Aké to je, keď žena povie: vyhral si ma... a verí, že iba sama môže rozhodnúť... pri človeku, ktorého mozog má natoľko veľkú hodnotu, že žena nesmie útočiť na tú podstatu spravovania použitia takého človeka...

Partner priskočil k mladíkovi, odsotil ho, mladík spadol, avšak z podlahy prepálil prudkým pohľadom šéfa miestnosti.

- Pravidlá sa zmenili, odteraz som šéf ja! – vykrikol zo zeme a nepochybne tomu veril!
- V čom ste šéf?! – prekvapivo s uvoľneným smiechom sa ho spýtal starý harcovník.
- Ešte predtým, ako som vstúpil do miestnosti, ktorá je správou tejto spoločnosti, som daroval vašej partnerke... právo na slobodu, dal som jej pravdu môjho prežitia... v nejednej modlitbe... lebo je to žena mojich detí... Modlil som sa za ženu mojich detí, aj keď som ju nepoznal... lebo iba vďaka takej žene ... si môžem kúpiť *túto miestnosť*... To sú moje pravidlá, o to tu hrám, hráme vždy o svoj život.
- Ako kúpiť?! Tu kupujeme predsa my, ak je čo kúpiť!
- To je moje tajomstvo... ale modlitba ma priviedla k jej tvári.
- Neverím na tajomstvá *v tejto miestnosti*, chlapče. Za krátky okamih odtiaľto budete musieť odísť, a dvere *do tejto miestnosti* budú pre vás zavreté! Myslím si, že sa dlho nevyspíte... Možno až vtedy, keď rezignujete na to, čo chcete povedať ľuďom, ktorí by nemali počuť, lebo my potrebujeme viac aby nepočuli, ako vy potrebujete, aby počuli... My ľudí naozaj nezabíjame, oni sa vlastne zabijú sami, nech ich vlastne zabijeme my... Rozumiete mi?! – a poslednú otázku zakričal skutočne šialeným tónom.

Mladík sa postavil, a rozhodol sa slobodne – mal odzvoňa právo si to v úvode ďalšieho konania myslieť - bez akéhokoľvek strachu, podísť ku kráske, ktorá mala v sebe pravdivú otázku mnohých mužských očí v miestnosti, len tí o nej mlčali, zatiaľ čo on sa ju chcel znovu pokúsiť vysloviť tým, čo túžil urobiť.

Ibaže niekedy počas druhého, tretieho kroku, s akousi mladíckou aroganciou moci, a neohroziteľnosti, zrazu v chrbte pocítil nezvládateľnú bolesť, a pohľad sa mu neslobodne presunul do očí **oficiálneho partnera krásnej ženy**.

- Naznačil som vám bez zavádzania, že máme váš mozog. Nechápem, prečo neveríte. Toto je iba začiatok. Ste príliš dôležitý, a ak to vážne nechcete pochopiť, tak potom nám zostane... len to, čo... bolo vo vás... v typických zásuvkách... ktoré budú zavreté *v našej miestnosti*... A budeme to používať aj tak len tak, ako chceme... my. Tu nezostáva nikto iný, ako my! Nemáte na výber.
- Zamiloval som sa do vašej ženy... Naozaj... – v bolesti a akoby prehnutý pod ťarchou moci a pravdy, ktorá mu nepatriła, zreval mladík.
- Je ľahké sa uvidieť v takej žene... Je príťažlivá a v tvári má poznanie a zároveň bolestivé precítenie, o čom to tu je... Moja žena je vlastne jedným z pravidiel *našej miestnosti*... Maximálne môžete túžiť po nejakej podobnej žene, a také predsa sú... žene, ktorá si prešla... alebo prejde niečím podobným... ako teraz vy... len... viete... zase kvôli niečomu inému.
- To, čo cítim, ma ochráni... pred správou, ktorou ste... – ozvalo sa z mladíka, ale už v tom bol strach a nútenie.
- Vyhral si ma! – zopakovala vo výkriku kráska. Videla v ňom všetko, čo nemohla získať *v tej miestnosti*, videla v ňom všetko, čo jej bolo zobraňé. – Vyhral si duševný závod! Rozhodla som!

Jej – stále – oficiálny partner sa divoko rozosmial.

- Mladí ľudia by nemali byť trestaní za to, že nepoznajú všetky pravidlá... – vyslovil s pátosom muža, ktorý má zabezpečené všetky životné istoty a potreby, a ovláda ich už natoľko, že má rešpekt pred všetkými, ktorý ten stav dosiahli až po ňom...
- Mladí ľudia diktujú komerčné využitie spoločnosti! Diktujú nálady trhu! – a mladík sa nechal vyprovokovať. Akoby zabudol na to, o čom bol presvedčený, že cíti ako

víťazstvo nad všetkými, ktorí len čosi opakujú, zastávajú, zakrývajú (nielen) *v tej miestnosti*.

- Prosím, nestráť ma! – zakričala zdesene kráska.

Jej oficiálny partner sa na ňu iba usmial s akýmsi poľutovaním človeka, ktorý už dávno vie, že dohody sú v duševných svetoch rovnako zväzujúce, ako v tých materiálnych.

- O čo tu hráme?! – spýtal sa *šéf* miestnosti všetkých: v miestnosti.
- O život... – povedala pokojne žena, ktorá mala osemdesiatdva rokov, a porodila štyroch chlapcov.
- Musím... odtiaľto vypadnúť! – v sekunde vyletelo z mladíka, na ženu, ktorú údajne vyhral, zabudol, alebo musel zabudnúť – respektíve už o nej vlastne nevedel!

Osem mužov zvesilo svoje mobilné telefóny, a predviedlo skutočne rovnaké úsmevy.

- Pravda *tejto miestnosti* sa nedá poraziť... – zanôtil *séf*, a osem mužov otočilo hlavy k ich partnerkám.

Tie sa usmiali, a dúfali v akýkoľvek relax, ktorý im zabezpečia ich muži.

A všetkým ženám, ktoré chceli držať krk kráske, prasklo *čosi* v krčných chrbticiach, vykrútilo im ústa, prehrali – nemali presné pomenovanie pre tú prehru, keď pozorovali zadok mladíka, ktorý opúšťal *tú miestnosť*, pričom sa mu z opasku ozval zvuk, ako keby mu ten opasok praskol.

- Stratili sme ďalšieho muža, ktorý nebol iba priemerom, ktorý bezhlavo súhlasí... – výrazne povedala pokojným hlasom žena nad šesťdesiatkou, pravda, žena muža, ktorý nevytiahol telefón, lebo už nežil.

Táto žena bola síce slobodná a mohla *v tej miestnosti* povedať, čo chcela, avšak nikto ju nerešpektoval.

- Slnko bude zasa zajtra svietiť... – víťazne skríkol *šéf* miestnosti a pozrel sa na svoju oficiálnu ženu (bez manželskej zmluvy, všakže), ktorá k nemu pribehla, a strelila mu facku!
- Bože, ty nevieš... že ešte som od žiadnej nedostal facku... – zasmial sa uvoľnene.

Otočila sa, a rozbehla sa za mladíkom, lenže *šéf* – jej oficiálny partner (keďže mali podpísanú predmanželskú dohodu) sa na ňu pozrel, zdvihol obe ruky, dotkol sa nimi svojej hrude: ona sa ihneď otočila k nemu, jej tvár bola vážna, v okamihu z nej zmizli akékoľvek emócie!

- Už sem nepatrí, nerob nič, v čom nie je žiadne pokračovanie pre... – nemohol si zrazu spomenúť, ako by ho nazval, tak, *aby sa cítil najlepšie, ako mohol/môže*, a tak povedal iba: - ...pre kohokoľvek, komu by si mohla niečím pomôcť, - a jeho pokojný a vyrovnaný hlas akoby začínal celkom nový príbeh, ktorý má v sebe – celkom logicky - úplne novú pointu:

Mladík, ako vybehol z *tej miestnosti*, chcel chytiť najbližší taxík, lenže žiadny taxikár k nemu **automaticky nenatáčal hlavu**. Mladík tomu nechápal, veď predtým, ako vstúpil do *tej miestnosti*, vždy, keď sa pozrel na ktoréhokoľvek voľného taxikára so želaním, aby ho niekam zaviezol, taxikár k nemu otočil hlavu.

Teraz... ako si začínal všimnúť veľkú zmenu, chápal, že čosi je **naopak**:

Asi o tri minúty si na preplnenej víkendovej luxusnej ulici všimol-uvedomil-precítil životom v sebe, že k nemu otáčajú hlavy iba taxikári, ktorí sú obsadení!

Potom sa rozhodol, že sa presunie k ženám, aby zo seba vytlačil **obraz krásky, ktorá v ňom zostala uväznená – a on až teraz cítil hĺbočinu z nej/v nej, ako uvidel prvú vysokú blondínu, ktorá ihneď otočila hlavou od neho, ako sa do jej očí vnoril svojimi**.

„Prečo otočila hlavou, veď väčšina žien... vždy tak rada podržala pohľady... Čo sa stalo?“

- Mladý muž, môžete mi ukázať vaše doklady? – zastavila ho policajná hliadka. Žena a muž. Priemerne príťažlivá čiernovláska a asi štyridsaťročný muž, ktorý sa už dvakrát rozviedol - a povedal si, že ženy dokáže akceptovať iba v práci: „inak viem, o čom sú ženy, je mi ľúto, koľko mužov zničili...“
- Nerozumiem? – mladík sa úprimne začudoval, inštinktívne sa zapozeral do očí policajtky. Tá ho prepálila pohľadom, a odpovedala spôsobom, ktorému nerozumel:
- Na tejto ulici kontrolujeme každého, kto stratil svoju hlavu... Málokedy tu niekoho kontrolujeme...
- Pokiaľ viem, moja hlava mi patrí. Komu by ako mala patriť?!
- Nemyslím si. Vždy, keď sa na vás pozriem, viem, že ste vyradený, - policajtky pokračovala, prešla si po bruchu, pomyslela na tvár svojho partnera.
- Vyradený?!
- Je mi vás ľúto... Poznám takých mužov. Ktorí nemajú čo ponúknuť. Aspoň manuálne by ste čosi mohli robiť... My policajti vieme.
- Čože?!

A jej kolega smutne pokrútil hlavou, položil pravú ruku na jej ľavé rameno, doplnil:

- Nechajme ho... Musí na to prísť sám. Možno je v tom iba od dnes... Nikdy nevieš. Možno iba ešte nevie...
- Všetci títo smutní muži, ktorí nemajú čo ponúknuť našej luxusnej ulici... a stoja na nej, a tým si myslia, že aj to je niečo... – policajtky sa však nedala zastaviť.
- Kto si myslíte, že ste? Ak by ste vedeli... čo všetko mám v sebe...
- Ježiši, ale to sa už dávno... presunulo do niekoho iného... tu na luxusnej ulici... – zasmiala sa.
- Mali by ste odtiaľto odísť, lebo zachvíľu vás bude bolieť hlava, budete mať silnú depresiu, možno si aj ublížite... – policajtky zasiahol. – To by som bol zvedavý, čím vás dali dole... čo vám zobrali tak, že ste si to ani nevšimli...
- Vy ste len policajti... Čo si to dovoľujete?! Z akého titulu sa so mnou takto rozprávate?
- Tie doklady teda... – stoicky prehodila policajtky, a prešla si po ofine. Mladík chtiac-nechtiac k nej zdvihol zrak, a nerozumel prečo. Dovtedy také pohyby žien mohol ignorovať. **Bol to práve on, kto diktoval, kedy sa na neho policajtky pozerú! Až teraz na to plnohodnotne prišiel, ako keď vás čosi silno kopne do zadku, akurát, že zvnútra.**
- No, možno sa vám to raz vráti... Aj keď takého vlastne nepoznám, - vychrlil ledabolo policajtky, a prešiel si po čele palcom.
- Vráti... čo?
- Aspoň možnosť radovať sa zo života, lebo teraz to už nemáte... – doplnila výrazne policajtky, a taktiež si prešla palcom po čele! – Na našej luxusnej ulici to máte celé odviaté... vy ste odviaty...
- Luxusnú ulicu nepotrebujem!
- Tak potom prečo tu stojíte a obzeráte si ženy, ktoré si to tu obhájili a môžu sa slobodne pohybovať... ktorýmkoľvek smerom? – a policajtky sa skutočne zasmiala, prekvapivo predviedla podobný, ak nie rovnaký smiech, ktorý už predviedla kráska na terase!
- Ženy?! Myslím si... že si ich všima niečo vo mne... a pokiaľ to chce... to isté, čo ja, nemám prečo tomu neveriť... – mladík vytiahol doklady, podal ich policajtkovi, mal pevnú ruku. Zrazu chcel čo najrýchlejšie zmiznúť čo najďalej od akýchkoľvek policajtov, ktorí **určite nevedia to, čo on.**

Hm, nemal mu kto povedať, že zase zabúdal na všetky vety, ktoré niečo znamenali, keď bol vo vnútri...

Policajt sa zasmial, ako sa mu načítali informácie v maličkom laptope.

- Ženy? Vy máte sex, ale nemáte rodinu, - zaznelo z nej tak vážne, bez akýchkoľvek sociálnych výčitiek doplnila: - Muži, ktorí sú odsúdenci v milovaní... nepatria na luxusné ulice.
- Ja mám lásku piatich žien... a možno aj šiestej... – akosi výhražne povedal mladík.
- Asi preto ste sám, - nedala sa policajtká, pričom jej kolega bez slov vrátil doklady mladíkovi, na záver iba pokrútil hlavou.

- Ak by ste v sebe mali lásku, ženy by len tak od vás neodvracali hlavy... – policajtovi nakoniec nedalo, neodpustil si slová človeka, ktorý súdi, lebo si myslí, že môže.

- Môžem?! – spýtala sa žena nad šesťdesiatkou, ktorá vyšla na luxusnú ulicu z *tej miestnosti*, **ktorá sa rozhodla** (aj za všetky ženy, ktoré už boli zvyknuté strácať mužov, ktorí chcú hovoriť bez povolenia *tej miestnosti*), tým teda musela vyjsť medzi ľudí, postarať sa o mladíka, keďže ako skúsená žena vedela, čo ho čaká.

Policajti sa k nej otočili, mladík ju už videl dlhšie prichádzať, pamätal si ju z *tej miestnosti*, neprikladal tomu význam, sústredil sa iba na seba.

- Ten muž je na luxusnej ulici so mnou... – a ukázala svoj zlatý prsteň na prostredníku pravej ruky.

Policajti sa pozreli jeden po druhom, žena mľaskla na prázdno.

Šesťdesiatnička zdvihla pravú ruku nad hlavu, mladíkovi prasklo v krku, stretli sa im pohľady, stará žena sa mu jemne zasmiala do tváre.

- Budete môj duševný pes... Na výber nemáte, ak to nechcete úplne stratiť...

- Ospravedlňujeme sa, ale nemohli sme vedieť... – policajt si odkašľal, policajtká zdvihla služobný telefón, a nahlásila do centrály:
- Tento je v poriadku, je síce vyradený, ale k niekomu predsalen patrí *na našej ulici*...
- Dovidenia, - poklonil sa policajt.
- Pekný pracovný deň. Želám vám, aby ste kontrolovali len tých, ktorých chceme kontrolovať, aby sme im pripomenuli, že nič nedávajú, aby mohli zostať... tu... medzi nami...
- Vystihli ste to... – takmer šeptom dodala policajtká, ako sa otočila, a jej kolega sa otočil s ňou, akoby boli jedným štátnym organizmom.
- Vyradený? – zapochyboval mladík, pričom si chytil pravou rukou zátylok.
- Áno... Otvorili bránu a vykradli vás. A odhodili, - oblízala si ukazovák na pravej ruke.
- Ako?!
- Ste úplne prázdny, ešte o tom neviete. Pod'te, zoberiem vás, ale budete na mojom duševnom obojku. Budem vás ovládať. Keď si nebudem želať, aby ste čokoľvek povedali, jednoducho budete ticho. Vyberte si, buď dáte váš mozog mne, alebo už váš mozog nebude mať žiadnu hodnotu... A nikto na luxusnej ulici o vás nezavadí...
- Povedal by som, že všetko toto... robím... len kvôli svojej budúcej rodine...

Usmiala sa, odokryla svoje nové zuby.

- To je ďaleko. Chcete stále ženu *šéfa*?

Ach, znovu uvidel jej tvár, znovu pocítil to, čo ho udrelo, keď ju uvidel po prvý raz!

- No, aspoň viem, čo používať, aby som vás udržala v hre... Nikto ma tam nerešpektuje, ale keď vás privediem späť... môžem sa zahrať s dušou ženy šéfa...
- O čom vám vlastne ide?
- O seba. Peniaze nepotrebujem, ale túžim získať naspäť rešpekt. Je mi jedno, čo ste ponúkli, a čo vám zobrali, čo vám urobili... keď si zoberiete jej zakonzervované srdce, zmením rozostavenie *tej miestnosti*...
- Aké rozostavenie? – a mladík si rýchlo uvedomil, že sa pýta hlúpo! Napriek tomu mu nedalo a dokončil: - Tá miestnosť má rozostavenie, ktoré sa nemení iba sociálnym úspechom?!
- Tá miestnosť má svoj rebríček, ktorého tajomstvo je i vo využívaní takých ľudí, ako ste vy... zlatko. Vy ste dnes stratili takmer všetko... snád' okrem fyzického života... ale tá žena šéfa... *získala vašu vôľu k žitiu a k zamýšľaniu sa nad ovplyvňovaním človeka... (hm, zvláštne, ľudia pri mladíkovi získavali stratenú inteligenciu a hovorili rozumné vety, ktoré už nepovedali dávno!)*... príliš rýchlo, zadarmo... ako keby ste boli duševný panic, ktorý nikdy nebol vystavený žene, ktorá má v sebe princípy správy spoločnosti.
- Už som také miloval... Mám stále ich lásku, lebo ju cítim! – vykrikol znova plný energie!
- Ale no! Trochu vám dávam napit' z môjho pohára spoločenskej lásky a hneď ste opitý... – zasmiala sa a konečne cítila – pri ňom – slobodu. - To, čo vám také ženské dajú... si vždy dvojnásobne zoberú späť... To platí aj o mne, ale ja už nechcem sex... Hoci uznávam, že som si užila dosť... Je však rozdiel mať sex v súlade *s tou miestnosťou* a mimo *tej miestnosti*.
- V čom je rozdiel?
- V duševnej ochrane. Vždy musíte niekomu patriť, ale keď patríte niekomu *v tej miestnosti*, pretože ste dosiahli veľkú spoločenskú hodnotu, máte slobodu konania v tomto našom duševnom závode... oveľa vyššiu... ako keď... ste prázdny.
- Vy neveríte na človeka... – zaochkal mladík, jednoducho sa to z neho ozvalo, akoby tomu opäť raz nemohol zabrániť.
- Sme iba sociálne zvieratá... Ale pripomínam vám, ľudská hra je oveľa zložitejšia, ako by si mohol myslieť každý, kto verí len na bankové účty... Chceme od vás len to... aby ste ma nasledovali... Potrebujem vás, ak už teda pre nič iné, tak len preto, aby som mala trochu zábavy, a vy potrebujete... mňa... aby ste si ešte niekedy mohli užiť vôbec nejakú zábavu. Nevysvetľujem slovami, ale činmi... a tým, ako vás budem chcieť použiť *v tej miestnosti*... Už som prišla o dosť mužov *v tej miestnosti* na to, aby som vedela, ako vám mám ťahať obojok, zlatko... Ale už tu nestojme. Polícia nás predsa nespravuje, aby sme stáli bezmyšlienkovito na luxusnej ulici a stávali sa luxusnými používačmi všetkého, čo sa nám nanúti...
- Viete... ako vás počúvam... hovoríte často len to, čo už viem... – mladíkovi sa skutočne obdivuhodne rýchlo vracala jeho podstata, ktorú používal *v tej miestnosti*. ***Bez akýchkoľvek pochybností, znovu sa cítil byť taký silný, opäť sa pozeral po ženách, a ženy na luxusnej ulici k nemu otočili hlavu, keď si to želal!***
- Možno. Lenže zatiaľ čo mňa pustia späť kedykoľvek, vás len so mnou, takže slová aj tak nie sú podstatné. Poďte.

Mladík sa ovládol, uveril, že slobodne myslí:

„Len kvôli tej zábave by som sa mal vrátiť. Nie je predsa férové, aby sa zakazovalo vedieť to, čo viem ja, len kvôli tomu, že najskrytejšie tajomstvá o myšlienkach a konaní slnka, ale aj čiernej energie... teda... teda pravda o tom, kto patrí slnku... a kto čiernej energii... (*rýchlo si pomyslel, uvedomil číslo, nepovedal ho nahlas, len bolo v ňom: 20%/80% - a pokračoval:*)... ***všetko také*** speňajú iba ľudia *v tej miestnosti*... tak, že o tom ostatní nevedia... Hoci...

daroval by som mlčanie za tú ženu... ak by ktosi zaplatil za všetko, čo viem tak, aby ma neopustila... ak by išlo o rodinu, to by bolo fajn..." – a vonkoncom mu neprekážalo, že je v myšlienkach pokrytecký voči mnohým konaniam, ktoré prezentoval, napríklad, na terase.

- Príliš predbiehate... – zasmiala sa šesťdesiatnička.
- Prosím?
- Keď ste môj, tak sú moje aj vaše myšlienky... Dobre poznám vaše štádium, štádium takých mužov... Tak ľahko sa dáte chytiť na hocičo, čo vám podhodí... Ved' aj dnes ste sa nechali oklamať a nachytať... Ale máte pravdu, oni vždy kupujú... A tá tvrdá pravda je, že na kupcov mimo *tej miestnosti* by som veľmi neverila... Tí často nevedia, že pokiaľ nie sú tehličkami v systéme, tak navždy vlastnia bezcennosti, ktoré nebudú použité, nech by mali akýkoľvek potenciál... Ak chcete byť tehlička v systéme, musíte povedať to, čo chcú oni tak, aby ste uverili, že ste to stále vy. Je to ľahšie... ak máte nejakú ženu z *tej miestnosti*, to súhlasím, to je fakt. Ale ved' ja vás naučím...
- Ešte stále mám v mozgu viac, ako väčšina... – zamyslel sa nahlas mladík, ale boli to skôr slová obrany, aj keď sám nevedel akej obrany...
- Ale no tak... Už ste väčšina. Vlastne, so mnou nie ste väčšina, – zasmiala sa na vlastnom vtipe.
- Chcete za to naozaj iba rešpekt? – lenže, ako sa spýtal, zabehla mu na záver otázky slina, a on si musel odpluť. Pýtal sa iba z povinnosti, a nie celkom rozumel, čo sa pýta, a čo chce zistiť.

Jej úsmev sa podobal na istotu ľudí, ktorí vedeli, že majú číslo na tých, ktorí pripravujú novodobé múmie, jej úsmev bol preplatený duševným postavením v spoločnosti.

- Niekomu musí patriť vaša duša... lebo ak nepatrí nikomu, nemá žiadnu hodnotu... Tak už to tu chodí. Povie vám to každý, a tak vám to poviem aj ja, tu uznávame iba dve strany, ale za každú sa dá zaplatiť v *tej miestnosti*... Buď slúžite Bohu, alebo diablovi. Platí, rešpekt získate iba vtedy, ak slúžite profesionálne.

Zastali pred bránou. Muž s prírodnovedným vzdelaním by povedal, že aspoň veľká kľučka bola celá zo zlata, ale tu majú pravdu o použitom kove len tí, ktorí ho platili.

Kľučka sa zvonku nedala použiť, brána sa otvárala na príkaz zvnútra *tej miestnosti*.

Podišla k nim žena v bielom magickom/*teda akoby svadobnom* oblečení, pozostávajúcom z bieloého klobúku – ďalej si mladík nedostal, vedel len o bielej farbe toho ostatného, lenže ženský klobúk poslal jeho pohľad k šesťdesiatničke, do očí, ktoré ho už očakávali...

Vnoril sa do nej, a *teraz* zabudol na čokoľvek, čo vedel aj pred chvíľkou.

- Na meno sa vás pýtať nebudem, vaše meno má teraz v sebe naša bývalá predsedkyňa ženského klubu *našej miestnosti*, - povedala žena v bielom, usmiala sa, pričom opäť išlo o úsmev akých vidíme cez deň desiatky, nebol to úsmev voľnej osobnosti, za ktorým je výraz človeka, ale za ktorým je povinnosť prežitia v spoločnosti.
- Koľko vám platia? – mladík sa spýtal recepcnej, avšak šesťdesiatnička zdvihla mobilný telefón do vzduchu, mladík stíchol.

Staršia žena podala mladšej žene do rúk peniaze so slovami, s úsmevom, ktorý bol opozitom voči tomu úsmevu, ktorý predviedla recepcná v *povinnom bielom*...

Recepcná ich nepočítala. Mala kamennú tvár, ako si ich schovala do zadnej partie šiat.

- Aby nikto nevedel až do chvíle, kedy vkročíme do ringu... – zašepkala stará žena, kontrolujúc kam miera jej peniaze.
- Spomeňte si na moje meno, - vážne povedala recepcná mladíkovi, a jemu ihneď padol zrak na jej menovku, na ktorej bolo napísané:

„Kočibálová...“

A dodala, ukazujúc najskôr päť prstov na ľavej ruke, vzápätí na pravej:

- Spomeňte si na mňa, ak nebudete vedieť, akú hru to vlastne hráte...

- Čože?

- Aj ja chcem iba rodinu. Lenže rodinu, ktorá bude patriť *tej miestnosti*... aby bola ochránená pred všetkým, čo sa kradne medzi nechránenými ľuďmi...

- Ste iba recepčná v bielom klobúku... – akási arogancia vyliezla z vnútra mladíka.

- V pracovnom čase mám kľúče od *tej miestnosti*... Ak by ste neboli taký hlúpy, chcela by som mať rodinu práve s takým mužom, ako ste vy... – zložila svoj klobúk.

- To stačilo, - tvrdo napomenula recepčnú šesťdesiatnička. – Dúfam, že cítite moje peniaze na zadnici... Jediné, čo chcem, aby... ho uvideli... celkom odznova... neočakávané... Aby mali strach, že niekto vie viac o pravidlách slnka a čiernej energie... a vôbec... aj mimo *našej miestnosti*... a aspoň na prvý pohľad nechce peniaze... Aby si mysleli, že nevedia, čo chce, nevedia, čo mu... okrem zdravia... môžu zobrať... len potom... aj tak vyhrá duševný závod... ktorý sa nedá oklamať... A to nechcú...

Recepčná položila svoj biely klobúk na mladíkovu hlavu.

- Viem, že všetko chcete len kvôli sebe, často len pre seba... som taká istá... ale obaja vieme milovať... len nás k tomu nechcú pustiť... a nemáme nič, aby sme mohli prebiť karty... Pamätajte, dôležité je mať kľúče od *tej miestnosti* až vtedy, keď žijete vo voľnom čase... kedy vám ich už nikto nemôže zobrať... Aj keď... (*i tieto ženy používali rovnaký slovník, i intonáciu, ako keby hovorila jedna z druhej, jedna do druhej*)

- Povedala som, stačilo! – ohriakla ju **žena nad ňou**, ktorá ho vlastnila, aby mohla vyhlásiť svoju súkromnú vojnu!

- Biely klobúk? Nebude vám... prekážať... že... – nemohol sa mladík vykoktať v tom, čo sa snažil povedať do očí recepčnej.

- Je to iba pracovný klobúk, svoj súkromný by som vám nedala... to sa nebojte...

- No ako vidím, musím vám zavrieť ústa príkazom... keď to inak nejde... Pripomínam vám, užite si moje peniaze, ale on vám nepatrí... hoci ten klobúk sa nám ako módný doplnok zide... uznávam, - prepálila recepčnú brutálnym pohľadom, ako keby chcela zhypnotizovať sliepku, o ktorú by mal kohút záujem vždy, pokiaľ by ju uvidel... Recepčná zmĺkla, a aj ona sa, tak ako väčšina postáv v tomto diele, **automatickým pohybom správy človeka, od ktorého sa vždy čosi chce**, dotkla pravého prsníka, a mladík sa taktiež automaticky dotkol pravou rukou klobúka na hlave...

- Ideme! – zhodnotila videné šesťdesiatnička, úplne pokojne. Uškrnula sa recepčnej do tváre, ako sa zvrtila na opätkoch, pričom ešte stihla chytiť mladíka za ľavú ruku.

Snažil sa pozrieť sa na recepčnú, **nedokázal to**, čosi v ňom (alebo mimo neho...!) ho nepustilo, a on **nedokázal** zaostriť, nemohol k nej zdvihnúť zrak.

- Musí to byť až tak kruté...? – spýtal sa, hoci chápal len to, že sa na ňu nemôže pozrieť. Pustil ruku šesťdesiatničky, a tento raz sa dotkol klobúka ľavou rukou, žena sa rozosmiala.

- Mladým ženám, ktoré nemajú... takmer nič... by som tiež... vo vašom prípade priveľmi neverila... Ono, verila by som iba ľuďom, ktorí vás môžu ochrániť pred všetkými, ktorí... keď príde na sociálnu búrku medzi ľuďmi... vás nebudú chcieť použiť ako ich záchranný čl...

Recepčnej práve prišlo zle, začala mať silnú migrénu, snažila sa pomôcť nesprávnemu človeku... alebo iba odovzdala biely pracovný klobúk, ktorý nemala odovzdať: pracovná výbava, patriaca *tej miestnosti* sa neodovzdáva?!

Bola si dobre vedomá, že z pocietie recepčnej ju môže dostať len muž, ktorý niečím zmení (aspoň na chvíľku) pravidlá *tej miestnosti* – čímkoľvek.

Nezáležalo jej, čo má mladík v sebe, aj ona v ňom uvidela, tak ako šesťdesiatnička, určitý potenciál, s ktorým sa dá pracovať.

Poznala, že s mužským potenciálom sa pracuje inak ako so ženským potenciálom.

„Myslím si, že môj klobúk som mu dala iba preto, že sa dnes už veľmi nezabaví, keď bude musieť slúžiť tej starene... ako ja musím slúžiť tu, a otvárať dvere mnohým, ktorí už ani nevedia, že ak dá človek niečo sám za seba, má to inú hodnotu, ako keď to dá iba na príkaz... duševného plagiatórstva z histórie našich šuflíkov... dočerta...“

- Ak mám hodnotu... záchranného člnu, nie som na tom tak zle, - snažil sa zlepšiť si náladu, ktorú už, samozrejme, nemal celkom vo svojich rukách.
  - Pozrite... povedala som smiešne prirovnanie... Viem oveľa viac, ale ak to mám dopovedať a vyliečiť vás z pohľadov recepčnej, ktorá už nechce byť recepčná a odomykať na príkaz... Potrebujete nájsť dobrých konštruktérov, ktorí vedia, ako skonštruovať veľkú zaoceánsku loď v tomto veľkom sociálnom mori... ak sme iba sociálne zvieratá...
  - Tá recepčná...
  - Zakazujem vám, aby ste na ňu spomínali.
- Ihneď zabudol na jej tvár. Jej telo, jej postava v ňom ešte nebola odviatá. Lenže ženské telo bez tváre je už iba otázkou upokojenia sexuálnych túžob bez ospravedlnenia.
- Radšej si predstavte, ako by ste s ňou súložili len tak, ako si zaslúži...
  - Čo prosím?
  - Každá žena si to nejako zaslúži... keď už nevidíte jej tvár, však? – a usmiala sa tak povýšenecky, pokračovala: - So ženami... ako je tá recepčná... musíte... byť mužom... na dvakrát... lebo potom... budú zrazu vo vašej hlave... viac, ako by ste chceli sami... Buďte radi, že som si pre vás prišla a teraz... mi dajte na hlavu ten biely klobúk, mne sa bude hodiť.
  - Aj mne sa hodí, - mladík si popravil límeč! Nuž, hneď na to jeho pravá ruka položila klobúk na hlavu žene. Ona sa lišiacky pousmiala, povedala ako niekoho stará matka, ktorá upečie dobrý koláč len pre jedného:
  - Tak už to chodí, pri mne neprotestujte, ja vás chcem, opakujem, zlatko, obhájiť... len obhájiť... medzi tými, ktorí by mohli závidieť ešte aj taký klobúk... nejakej recepčnej... o ktorej by mohli povedať, že rozdáva klobúky, ktoré oni zaplatili... No, a teraz si už zase môžete spomenúť na jej tvár... Ešte by jej nejako ublížili, keď by ho uvideli na vašej hlave...
  - Bola fakt že pekná...
  - Taká nebezpečná mladá ženská krása, ktorá... ako zvyčajne... pátra... po diamantoch v mužských dušiach... a myslí si, že nezávisle na iných... na spoločnosti... Ako stará ženská vám poviem, že tam sú len dva druhy žien... tie, ktoré vedia to, čo recepčná... a tie, ktoré vedia... to, čo vie tá... žena *šéfa*... Tak pozor na to, moje zlatko!

Kráčali po veľkom voľnom priestranstve, zrazu na jednej lampe pristál havran, mladík k nemu zdvihol hlavu, šesťdesiatročná pohla vo vrecku kostýmu mobilom, a on sa ihneď pozrel pred seba. Zhruba dvadsať metrov pred nimi pristála biela labuť, ktorá priletela z neďalekého umelého jazera, patriaceho do komplexu za bránou.

- To je dobré znamenie, - zašepkala žena, a otočila sa k havranovi, ktorý so škrekotom odletel.
- Havrany majú rešpekt pred labuťami... a tak nejako to funguje aj tam medzi ľuďmi... musíte rýchlo spoznať kto je havran, a kto labuť... – s nadšením prehodila, zapozerala sa na labuť, pričom nevedela, či ide o samca alebo samicu (to predsa nevie okrem študovaného tak či tak nikto), pre ňu to bola iba labuť, ktorá jednoducho pred nimi pristála *len pre ňu!*

- Nepamätám si, že by som vychádzal... cez takýto veľký priestor... – zašepkal mladík, žena mu prešla pravou rukou po vlasoch.

Zostali jej v rukách jeho šedivé vlasy! Bolo ich asi tak dvadsať!

- Vy ste boli včera šedivý?
- Nie.
- Pozrite... – a ukázala mu jeho šedivé vlasy.

Nedokázal sa začudovať. Nadvihol ramená.

- Nechať si za deň ukradnúť dušu... Tak to som už dávno nevidela... – pokrútila hlavou.
- Ak ste raz pozvaný *do našej miestnosti...* a ignorujete pravidlá, chcete zosadiť *šéfa...* a vyhrať jeho partnerku... – nahlas naďalej rozmýšľala.
- Prišiel som si sem pre rodinu.
- Ako počujem, naše myšlienky už spolupracujú. Požičiam vám časť svojej osobnosti... a tým, kým som bola, keď som viedla... ženský spolok. Budem vás používať ako baranidlo starého ženského spolku, z ktorého už polovička žien nežije... ale určite by to tak chceli.

Ona pustila na zem jeho šedivé vlasy.

On nevedel, čo znamenú jej slová, akoby by ich opomenul, sústredil sa iba na seba, a už v sebe cítil stúpajúci adrenalín, tešil sa, ako sa pozrie kráske do očí.

Predstavil si, ako sa s ňou miluje. Klasické milovanie, v ktorom sa pochtivo hľadáte-hľadáme.

Vzápätí sa pozrel na biely klobúk na hlave šesťdesiatničky, spomenul si na recepčnú.

V hlave sa mu objavila myšlienka:

„Nech vám povedia čokoľvek, mám vaše životné právo viac, ako ktokoľvek, kto by chcel o vás rozhodovať *v tej miestnosti...* Zabudla som vám povedať, že vy už vlastné životné právo nemáte... Chcela som vám povedať, že bezpečnejšie by bolo... pre vašu dušu... aby ste verili radšej recepčným, ako tým, ktorí vlastnia duševné akcie *v tej miestnosti!*“

Mladík sa pousmial nad tým, čo počul v hlave.

„Recepčná už nechce byť recepčná...“

Stará žena sa na neho usmiala a on sa na ňu usmial **jej úsmevom**. Prijal podmienky jej správy?

Ďalšie imaginárne manželstvo na krátku chvíľu *v tej miestnosti?*

Mladík zase ničomu veľkému neveril, veril iba svojmu chceniu.

Presne tak, ako chcela stará žena?

- Verila by som na ľudské chcenia len ak čosi dostanú... - dotkla sa jeho chrbta, neprotestoval.

Recepčná si práve pomyslela, o čom nikto nebude vedieť, ako zvracala na pracovnej toalete:

- Také mozgy sú najviac zneužívané... Málokedy dostanú vôbec právo na súkromie... Všetky tie debilné prachy... Dávajú nám poučky o demokracii, ale... – nedokázala ďalej myslieť, a opäť musela vyvrátiť jedlo, ktoré bolo objednané ako súčasť večierka, a doniesli ho i recepčným...

„Demokracia v tej miestnosti nejestvuje... Len úspech, uznanie, rešpekt... za ktoré máte potom rodinu...“ – bojovo pokračovala po vyvrátení.

Túžila, aby ju počul aspoň mladík v klobúku, lebo verila tomu, že klobúk mu dnes zostane už po celý večer len ako chcela. Aj ona bola oklamaná silou spoločnosti!

Jej myšlienky mladíka neprivolali k spomienke na ňu? Alebo práve preto sa pred chvíľkou pozrel na klobúk?!

Tak ako svet medzi ľuďmi *funguje*?

Odpoveď pozná každý iba podľa seba:

- Väčšina vám uverí až keď si obhájite to, čo ponúkate a dáte si za to dobre zaplatiť... Keď sa presadíte, - bývala predsedníčka ho prestala hladiť. – A to platí aj o mne... Pustím vás až vtedy... keď si vás budem vážiť a nielen používať! – zvýšila hlas. – Riadim vás, čoskoro spoznáte čo to obnáša...

A on?!

Konečne si tak priesračne, do detailov spomenul na tvár krásky *šéfa*, viac nepotreboval *vedieť-vidieť*!

Otvorila sa brána v bráne. Ako vždy, len pre človeka, teraz mladíka, ktorý má záujem...

Záujem skrýval za všetky slová o rodine, napríklad?!

Kam sa posunul za ten krátky čas od úvodu knihy, od jej úvodných viet?!

Kamery verejneprávnej televízie už dnes neboli prítomné, už odišli – a tí, ktorí mali vystupovať na večierku, nemuseli viac hrať reálne kino pre všetkých, ktorí platia životom za chod *tej miestnosti*, z ktorej vlastne nič nemajú, ešte ju živia...

Kamery komerčnej televízie zostali, ale sústredili sa len na tých, ktorí súhlasili, že budú prezentovať ešte viac, ako sa prezentovalo pre verejnoprávnu televíziu.

Pozdrav pre recepčnú, pretože nikto nespochybní, že darovala biely klobúk – nech už bol za tým akýkoľvek úmysel, či nesloboda konania – darujeme jej tieto vety, nech sa na pracovnej toalete cíti lepšie:

Modlitba za všetkých, ktorí nemajú televíziu, a myslia si, že ich myšlienky nie sú ničím používané – akákoľvek ľudská myšlienka, ktorá sa niekedy môže využiť, sa raz tak či onak v niekom inom využije, pretože pravidlá spoločenského práva použitia duše človeka sú často nad všetkým, čo jedinec môže ovplyvniť sám za seba!

A všetci, ktorí ignorujú kamery, *tú miestnosť*, a chcú dávať výstupy pre ľudí, budú, samozrejme, zabudnutí. Stále si však môžeme povedať, že chcú žiť iba šťastný život... A že ich deti ponúknu čosi nové pre *tú miestnosť*...

- Duševné kapitalistické preteky vo všetkom, čo robíme, sú. -

A to neoplyvní nikto, ani ten, čo získa doktorát z teológie za prácu „O Božom riadení spoločnosti“... **Pretože aj jemu jeho novú pravdu musel schváliť niekto, komu vlastne vyhovovala!**

„Vitajme v ďalšej vojne, v ktorej pôjde iba o naše záujmy!“ – pomyslela si bývalá predsedkyňa ženského zájmu-spolku, pozrela sa na mladíka, on sa úplne bezmyšlienkovito pri vchádzaní do sály, kde sa, *ešte raz*: krstila ziskom komerčným i duševným odsúhlasená kniha, ktorá opisovala novú platformu v sociálnej filozofii o správe spoločnosti...

(...jej kniha sa dnes dostane do života akciou:)

Kráska sa mohla pod'akovať za vydanie aj ženskému klubu vo vysokej spoločnosti!

Niektorí ľudia vo vnútri sály sa otočili, išlo o ľudí, ktorí podporovali ženský klub ešte keď bola šesťdesiatnička predsedkyňou.

Prvé, čo uvideli, bol biely klobúk a usmiate ženu, usmiate spôsobom, ktorým ju nevideli smiať sa odvtedy, odkedy prišla o manžela a tým aj o predsedníctvo.

„Láska, ktorá nemá odpoveď v realite, už nemôže slúžiť spoločnosti tak, aby sa večer stal človek sám sebou pri tom druhom, ktorý žije s ním, pre neho, pre všetko, čo súvisí s jedným vzťahom!“

Nikto z tých ľudí, ktorí sa otočili ako prví, nemali veľkú moc, ani rozhodujúce právo čokoľvek zmeniť.

Skutočná zmena v tvárach nastala až vtedy, kedy sa k žene a k **jej mladíkovi otočil šéf** miestnosti.

Automaticky nadvihol knihu svojej partnerky, a ona urobila to isté.

Tí, ktorí si ju kúpili za svoje zarobené peniaze, sa pozreli na obal knihy a **silnejšie si ju pritúlili k telám!**

Na obale bol znázornený - umelecky – celý zasadací poriadok spoločnosti.

- Tak ste sa vrátil ako otrok... ktorý sa už nemôže slobodne pozrieť na autorku najlepšej knihy o našej spoločnosti... najlepšej knihy desaťročia... – päťdesiatročný **šéf** sa usmial na partnerku, tá akoby sama od seba otvorila svoju knihu, a podala ju do ruky mladíkovi – **so slovami, ktoré niesli hlboký hlas ženy, ktorá už hrala hru, kde až tak nezáleží na kartách, ale na tom, kto sedí „pri stole“.**
- **Prečítajte, nech naša spoločnosť vie, čo vám ako prvé padne do očí... Stranu som vám vybrala sama, len som vám pomohla, aby ste vedeli, ako to tu naozaj chodí... Na terase ste bol ešte taký nováčik, ako vidím, nejaké ženské srdce ste si tu predsalen získal... – a jej jazyk si pomaly, hádam az vyzývavo oblízal vrchnú peru.**

Mladík zopakoval oblížanie na svojich ústach **po nej**, nevnímal ho, len ho vykonal.

Šesťdesiatročná stlačila v kostíme mobil, mladík ihneď schoval jazyk, zase bol konečne bezhybným.... Nadýchla sa, mladík sa nadýchol.

- Čítajte! – vykrikla bývala predsedkyňa.

Niektorí sa rozosmiali, niektorím stuhli tváre, nepochybne: každý z nich, ktorý vlastnil svoju vlastnú reakciu, za ktorou bolo životné poznanie, vedel, že mladík **musí čítať**.

Že bude musieť piť alkohol na rozkaz stareny, že bude musieť hovoriť sčasti jej vety nahlas tak, aby **ona bola-zostala čistá v očiach šéfa** a mohla byť považovaná za samaritánku ďalšej stratenej mužskej duše.

Mladík sa zapozeral na stranu knihy, číslo strany nevnímal, a nedokázal ani vybrať text sám za seba, pozrel sa na šesťdesiatničku, vrátil sa späť ku knihe a začal čítať:

Ľudia si často neuvedomujú duševné pravidlá... – no, zrazu sa rozkašľal, a tvár sa mu zvrátila do akejsi bolestivej grimasy.

- Vidím, že moja kniha vás ďalej nepúšťa. Nečudujem sa, ste nedouk, - zľahka odokryla svoj chrup kráska, a jej svalstvo tváre prezrádzalo, že kniha jej kúpila veľký rozmer slobody... aspoň na tento okamih.

Mladík chcel čítať ďalej, ibaže sánka sa mu zatla a on ju nedokázal otvoriť.

- Toto som už zažil... – povedal nahlas bez toho, že by chcel. Sotva vedel, kde sa nachádza a o čo mu ide. Väčšina, ktorá sa na neho pozerala ho čímsi odsúdila na prázdno v ňom.
- Čítajte... – už oveľa pokojnejšie vyriekla bývala predsedkyňa, tento raz so silou, v ktorej si plnohodnotne uvedomila, že kedysi viedla vzdelané ženy, ktoré nechceli plniť iba príkazy a vôľu mužov, ktoré sa tak často podobali na sexuálne vynucovanie pôžitku za každú cenu, **a len pre toho, kto to práve chce.**

Možno práve preto sa ozvala **kráska**, ktorá plnila práve také príkazy a vôľu, a pri písaní knihy o tom ešte nevedela, alebo naivne verila, že má jej mozog slobodu zásluhou vzťahu so *šéfom*?!

Mladík sa zahľadel na stranu, zdvihol zrak k mužovi, ktorý ako jediný v zástupe napísal knihu, ktorá povedala **možno väčšiu pravdu** ako práve oslavovaná kniha **krásky**, muž sa na neho usmial, prešiel si po šedivých vlasoch, pomyslel si, že je s mladíkom, lebo vie o čo ide, nachvíľku si spomenul na knihu, ktorá skončila v zásuvke – mladík pravou rukou zalistoval v knihe krásky, **spomenul si, že je muž, ktorý by tej kráske vysvetlil... že vždy ešte jestvuje aj pravda muža, ktorého nechcú...** - zastal na strane, na ktorej chcel – a spustil, pričom sa mu zázračne vyjasnil hlas, bol čistý, bez čoho len najmenšieho zachrípnutia:

Spoločnosť kupuje pravdu jedinca, my by sme sa však mali spýtať, ak použijeme rozmer dualizmu, ktoré delí ľudské konanie, práce, činnosti na dobro a zlo, či Boh potrebuje skupovať ľudskú pravdu, či to nerobí iba diabol. Prosím, aby sme tieto vety chápali iba ako metaforu, vráťme sa k predmetu tejto state...

A mladík sa zrazu rozosmial spolu s mužom, ktorý prepálil pohľadom autorku až natoľko, že musel zasiahnuť *šéf*.

- Áaa, náš neúspešný... písucí, ktorý nebude nikdy... spisovateľ... sa smeje na pravde, ktorá sa presadila, lebo prešla sitom použitia a autorka zvládla všetky rozhovory so strážcami, áno, moja zvládla skúšky charakteru v našej spoločnosti... Kol'kokrát si zlyhal ty?! Beriem ti tvoj úsmev, - úplne nehanebne vykrikol pred všetkými, a väčšina považovala jeho konanie, jeho slová nielen za právo, ktoré bolo právo silnejšieho, ale aj za právo toho, kto povedal pravdu, ktorá čnie nad pravdou muža, ktorý sa naozaj prestal smiať!

Mladík zatvoril knihu jediným silným úderom strany o stranu.

- Vy ste ten typ muža, ktorý neuznáva život vojakov, ktorí nevedeli za čo padli, všakže?! – vykrikol na *šéfa*, a bývala predsedkyňa sa rozosmiala.

Nepoužitému spisovateľovi so šedinami sa v očiach objavili slzy.

- Hovoríte o mne? – vykrikol neúspešný muž, neúspešný z pohľadu väčšiny v *tej miestnosti*, vykrikol iným hlasom ako mladík, v tom hlase bola krutá sila človeka, ktorý si už dávno uvedomil, že ho odsúdili na nepoužitie, a mohol iba kričať až po niekom mladšom, ktorý ešte nebol úplne vyradený z ponuky o duševné diamanty (hoci policajti povedali o mladíkovi niečo iné), po niekom, kto kričal viac!

- Vy ste bol vždy vojak... ktorého ženy nechceli používať... – zasmiala sa **kráska**, a s ňou sa zasmiali mladé ženy, ktoré si mysleli, že ide o novú rozmarnú slovnú hru, na ktorej sa je potrebné zúčastniť, aby sa ich šperky mohli nadnášať na ich hrudiach.
- Strážte si svojho psa, rozosmieva nám mladé dámy, drahá... – **šéf** sa poklonil pred šesťdesiatničkou, už to nemohlo byť teatrálnějšíe. – A vy o vojakoch nehovorte, pokiaľ netušíte, načo ste tu medzi nami používaný... – počas úklonu mierne zdvihol hlavu k mladíkovi, a venoval mu vážnu tvár, ktorá nekorelovala s postojom a s uvoľnosťou tela.

Neúspešný sa otočil a so zatnutou čeľusťou podišiel k švédskym stolom. Nikto mu nevenoval pozornosť.

„Najem sa, môžem jesť... Jedlo nie je súčasťou tej hry, ktorú hrajú všetci tí, čo chcú hovoriť... nahlas do našich životov... Aspoň som tým, kým som naozaj... sám... sám aj vo vnútri...“ – vyhovárал sa, ako si nakladal. Jeho manželka k nemu natočila hlavu, dlhšie sa na neho pozerala, a pomyslela si:

„Nech sa naje, sú dôležitejšie veci, ktoré v živote urobil, ako to, o čo sa snaží tá mladá fíflena... Jej knihu nazývajú... obrazom náš všetkých... ale môj manžel môže jesť, a srať vtedy, kedy chce sám... Môj manžel je milovaný... – mľaskla, ako si naložil posledné veľké sústo.

Pohľadil si svoje veľké brucho. Kedysi bol chudý, ale ako prehral svoj boj o presadenie v spoločnosti, stratil aj svoje telo. Čosi v ňom ho nútilo prejedat' sa...

Jeho žena... si prešla rôzne štádia pri živote s ním, ale nakoniec sa rozhodla, že pri ňom zostane, pretože mohla slobodne nakupovať, čo sa jej pri jej dvoch milencoch nie celkom darilo (raz ho opustila na polroka).

Ako jedol, ona si spomenula na ich jedinú dcéru, ktorá túžila byť herečkou pod vplyvom *duševnej kampane*, ktorú ponúkajú televízie.

Spojilo sa v nej to, prečo drží svojho muža a svoju dcéru v srdci.

- Želám jej život, v ktorom pochopí... že niekedy stačí... užiť si, že sa dobre najeme... – a popriala manželovi **skutočnú dobrú duševnú dobrú chuť**.

Jeho tanier bol jeden z najplnších tanierov, naložený v ten večer.

Komerčná televízia sa na sekundu, alebo dve, kamerou *zapozerala* na neúspešného, ako je. Jedlo z neho vtedy urobilo skutočne úspešného v očiach kameramana!

Šéf zdvihol ukazovák na pravej ruke, a kamera bola ihneď vnorená do jeho tváre:

- Dobrú chuť tým, ktorí sú len večným obecenstvom... Ale ak je to, čo človek v obecenstve chce, sme radi, že ďalšie šťastie je naplnené... – predviedol úsmev šaša do kamery.

Šesťdesiatnička sa *zapozerala* na mladíka, ten sa presunul pohľadom ku šéfovej kráske, podišiel k nej, odovzdal jej knihu.

- Kúpili si vás za jednu knihu, ktorou chcete ovplyvňovať spoločnosť?! – spýtal sa jej a nemal prečo tušiť, že to bola skôr otázka bývalej predsedníčky vnorená do neho.

Tá prižmúrila oči, mierne nadvihla hlavu, stretli sa jej oči so *šéfom*, ten pochopil, pobožkal jej ruku.

Mladík tento raz zabudol na všetko, čo by mohol ponúkať, ak by nebol len príveskom v duševnom V.I.P sektore.

Už ničím netušil o hodnote toho, na čo prišiel bez toho, že by od niekoho čosi kopíroval, a nikto mu nepovedal, že to má tú najväčšiu hodnotu v duševných pretekoch, kde sa však bez lásky... stáivate len tým, čím bol teraz on!

Súčasnnej predsedníčke ženského klubu vypadla z rúk kniha krásky. Pocítila v sebe závisť, že *šéf* sa zrazu správa k jej predchodkyni, ako keby mala ešte nejaký rešpekt!

„Tá kniha nepatrí ženskému spolku?!“ – spýtala sa v mysli predsedníčka, a zrak jej padol na jej manžela, pravú ruku *šéfa*.

Manžel sa pozrel na ňu, potom na spadnutú knihu.

„Konečne sa prehla...“ – pomyslel si, ako ju zdvíhala.

Kráska sa zľahka uškrnula, založila si vlasy za pravé ucho.

- Nie, táto spoločnosť si kúpila moju knihu, aby mohla ovplyvňovať... spoločnosť, vlastne samú seba, ale tak to nie je. A ja som dostala to, čo som si zaslúžila. Rešpekt a uznanie od ľudí, ktorí si vážia moju prácu. Mám to, čo nemáte vy.
- Kúpili si vás... – víťazoslávne prehlásil mladík, pričom používal silu, nad ktorou sa nezamýšľal (odkiaľ pochádza).
- Vy ste teraz kúpený viac... v podstate za nič, a to je vaša hanba. Ste všetko, čo som v tej knihe odsúdila, že prečo je... naša spoločnosť... tam vonku... taká, aká je.
- Aká je?! – vyštekol mladík, doslovne: potom ešte aj zasyčal!

Osadenstvo sa dobre zabávalo, ale len tí, ktorí **mohli**, si všimli, ako si *šéf* pokojne založil ruky.

Odvtedy prijímali ďalšie slová, či prestrelku medzi obhájenou ženou a neobhájeným mužom (bývalá predsedkyňa sa nezaoberala tým, čo ponúkal, ale len tým, čo chcela ona, keď ho teraz používala – napriek všetkému, napísanému predtým, jej zámery sa taktiež menili, ako čas plynul?), iba ako zábavu pre tú najvyššiu spoločnosť, ktorá si objednáva duševné vojny nie vždy iba pre zisk, ale aj pre korekciu, zakonzervovanie duševných pozícií všetkých, ktorí ešte chceli vyskakovať ako mladík – akýmkoľvek spôsobom, a slepo netušili, čo nasleduje po takom vyskakaní, ak to naozaj robili, lebo nebodaj stále verili, že čokoľvek, čo môže zmeniť pravidlá hry, chcú staré pravidlá zmiestť, zničiť, alebo použiť len tak, aby ich status duševnej V.I.P spoločnosti zostal zastúpený aspoň v takom rozsahu, v ktorom bol predtým, ako prišla **d'alšia zmena...**

Pričom oni a ony chcú na tom najmä zarobiť.

Toto platí pre všetky druhy spoločností!

Neverte! – avšak nad každým druhom spoločnosti je jej správa:

Kniha krásky spoločnosť nezmení, len zacementuje zase to, čo v ľuďoch potrebuje trochu cementu, aby vedeli, že pracovať sa oplatí, že vzdelanie sa oplatí, pokiaľ sa môže použiť aspoň trochu z toho, čo jedinec ponúka, aby mal všetko, čo rozvitá spoločnosť garantuje všetkým, ktorí žijú okolo tej miestnosti ako zábradlie. Musíte si uvedomiť svoju pozíciu, a my vám ju odsúhlasíme, pokiaľ si ju odpracujete profesionalitou a tým, čo ponúkate. A každý, kto bude chcieť ešte viac - prosím, sledujte mladíka a krásku:

- Spoločnosť je... často iba prerozprávaním vnútra mužov a žien, ktoré niečo chcú za každú cenu... – kráska sa koketne rozosmiala, zakrúžila ukázovákou pravej ruky, ako keby kreslila kružnicu vo vzduchu.

- Pravidlá etiky, morálky sú pre tých, ktorí žijú druhý sled výmeny informácií, peňazí... – doplnila bývala predsedkyňa, rýchlo sa pozrela na mladíka, a ten pokračoval, ako keby jej vetu povedal on sám:
- Pravidlá prijímajú tí, ktorí ich netvorí... – a vôbec sa nezamýšľal nad tým, čo hovoril.

Šéf sa zase uškrnul, mladík sa už po niekoľký raz bezmocne pozrel na prsia krásky, šesťdesiatnička stlačila mobil, mladík opustil prsia, a bojovo sa zahľadel na šéfa.

- Ako ďaleko ste od toho, kto dnes po prvý raz vstúpil medzi nás? – spýtal sa, a prešiel pohľadom, ako úspešný lovec: po najkrajších ženách miestnosti, ktoré na jeho pohľad odpovedali úsmevom, pričom stlačili knihu jeho partnerky silnejšie – teda aspoň tie, ktoré si ju kúpili ako módnym doplnok ku konverzácii.

Mladík si konečne niečoho všimol uvedomele, išlo o pohľady šéfa na ženy, ktoré ho nenechávali chladným, zhodnotil ich jedným rýchlym pohľadom, avšak keď sa chcel pozrieť na partnerku šéfa, čosi ho **odznova** nepustilo, a on sa **musel presunúť** k šesťdesiatničke.

Šéf sa mu skutočne povýšenecky zasmial do tváre.

- To je v poriadku. Budete tým, kým ste vo vnútri, pokiaľ sa tu mnou necháte viesť...

Staršie ženy úctivo zatlieskali!

Starší muži sa pozreli na šéfa takmer do jedného (okrem manžela terajšej predsedníčky ženského klubu...), a pochopili, že si radšej súčasne odpijú z alkoholických nápojov.

Ženy prestali tliekať, ako starší muži začali piť.

Mladé ženy si vzápätí odpili tiež.

Tie nakrajšie si odpili najmenej, a tie ktoré vedeli, ako to funguje, sa pomodlili za krk mladíka.

Nanešťastie, každý druhý myslel pri všetkých pohyboch a činnostiach najmä sám na seba.

Muž, na ktorého sa už zabudlo, si dal prvé sústo, považoval sa za šťastného, vyrovnal sa s tým, že jedlo naozaj stačí.

Pozrel sa manželku. Bol si vedomý, že nie je zabudnutý aspoň jedným človekom, hoci nebol skôr zabudnutý rodinným životom, keďže jeho manželka ho využívala týmto smerom... - pomyslel si:

„Pre mňa už nie je nič viac, rodina je riešením života... Ten mladík je vlastne smutný muž...“

A jedol aj za ich dcéru, to ho vyslobodzovalo z toho, že jeho pravda, ktorú mal spísanú po zásuvkách, zostane nevy povedaná. Pri každom súste na to *slobodne zabúdal* tak, že aj pre neho na svete nejstvoval konečne nikto iný – a on je často naša spoločnosť, ktorá nás núti žiť presne týmto spôsobom.

Medzi prítazlivými ženami, po ktorých prešiel pohľadom šéf, boli aj také, ktoré prispievali do dobročinných spolkov, aby mali pocit, že niečo dávajú svetu – a bez pochyb, niekomu tým zachránili životy, a pravidlá sú nastavené tak, že v tejto spoločnosti sa práve tie, bez toho, aby väčšina z nich (o tom) vedela, mohli pozrieť mladíkovi do tváre oveľa slobodnejšie ako tie, ktoré spoločnosti *nedávali/nedávajú* nič okrem záujmov svojho ega, ach, áno, teda tie *duševne slobodnejšie* mohli precítiť chuť na neho **tak povolene slobodne**, že sa v tom spoznali ako ženy!

A mladík sa pozrel do očí ženy, ktorá darovala najviac peňazí, nevedel prečo sa po nej pozrel tak, ako sa pozrel.

Na chvíľku zabudol na všetko, čo ho spájalo s okolitým svetom. Boli to iba sekundy, tá žena mu dodávala čosi úplne iné, ako šesťdesiatnička.

Mladík pocítil vyslobodzujúcu chuť na milovanie, ako sa mu vrátila chuť žiť viac, ako len pre to, čo strašne chcel.

Zvláštno, táto **iná** krásna žena ho na okamih vytiahla zo stavu, do ktorého upadal pri pohľade na krásku s knihou na spoločenskom štíte.

Tak potom prečo, ihneď ako cítil chuť žiť, sa presunul zase ku kráske s knihou?!

Iná kráska rýchlo pochopila, cítila sa byť porazená, a v sekunde necítila k mladíkovi žiadne sympatie, stratil bleskovo to, čo v ňom uvidela.

„Len ďalší mladý muž, ktorý chce to isté... čo by chceli... všetci tí, ktorých by sme sem pustili... s nejakým potenciálom, ktorý si ešte neobhájili... a chudáci, netušia, čo za to... Ja ho obhajovať nebudem... To su tí, ktorí sa iba stávajú závislými na tom, čo ponúkame medzi nohami. A ja takých nechcem, nech ponúkajú aj slnko pre každého... tak, aby sa tomu každému vyliečili myšlienky, nakazené touto selektívnou spoločnosťou...“

(Ani ona nemala vedieť, že jej inteligentné vnútro s jej – práve - zložitými slovami je vlastne iba ďalšie nevyužitú vnútro s myšlienkami, ktoré sa opakujú v skutočnosti v mnohých ženách...? Možno práve pre jej zdravie...)

A nikto celkom odznova nevedel, že myšlienky **inej** krásky sú neuveriteľne podobné kráske, ktorá napísala knihu.

A nikto celkom odznova nevedel, že myšlienky **inej** krásky sú až trestuhodne podobné mladíkovi, samozrejme, v jeho prípade v opačnom garde: on tak zmýšľal o niektorých ženách, ktoré videl... najmä (skôr výhradne?) vtedy, keď nebol zasiahnutý ženskou krásou a sexuálnou túžbou, ktorá odkrýva (taktiež) podstatu človeka (ako všetko, čo človek hranične chce... a môže v tom zľahka zhorieť).

Neuvedomovali si svoju povrchnosť a pokrytectvo. Určite nie **iná** kráska, a kráska s knihou. Mladík bol tak konečne zameraný na krásku s knihou, že aj teraz v ňom nejstvovalo nič viac, ako to, že videl ženu, ktorú chcel iba dostať, a jedno či duševne, alebo fyzicky. Bol práve v tom štádiu, nedokázal ovládať svoje vnútro, možno preto sa *šéf* usmial na bývalú predsedníčku, a tá mu na úsmev odpovedala kývnutím hlavy.

- Ako vidím, len využívate iných žien, aby ste sa ku mne mohli dostať... Naposledy ste aspoň prekonali môjho... – kráske prekvapivo zabehla slina, zakašľala, prehltila, a rýchlo pokračovala, trochu viac zastreným hlasom: - ...partnera... Ten vás ku mne pustil... a teraz? Pozrite... – ona presunula hlavu, pohľad k šéfovi.

Mladíkovi prasklo v krku takým spôsobom, že to počula minimálne **iná** kráska.

- Mám vašu hlavu, to je v poriadku... Ved' už som vám hovorila... Hlavne žiadny strach... - úplne pokojne prehodila bývala predsedkyňa.

Súčasná predsedkyňa vystúpila z radu, zhodnila pohľadom väčšinu žien, s presvedčením, že ich zastupuje, vyriekla, absolútne oddaná viere v slová a to, čomu verila, že vie, že ovláda rokmi strávenými *v tej miestnosti*, i všade mimo *tej miestnosti*:

- Ak nemáte čo ponúknuť, tak ste skutočne stratený muž, ktorého si budú pohadzovať nielen tu, ale čo je horšie, ešte aj tam... – nachvíľu sa jej odporom, s akýmsi zvláštnym hnosom zvrátila tvár, no vzápätí sa spamätala, ovládla svoje emócie, pokračovala ako vyzretá žena, ktorá si bola až teraz vedomá, že má nespochybniteľnú pravdu: - ...tam vonku, medzi ľuďmi,

ktorí si myslia, že na... použijem váš slovník... mladý muž... lebo váš slovník už všetci poznáme... lebo je len slovníkom takých mužov... rozumiete?... takže... tam vonku... si ľudia myslia, že na kartách záleží... Možno záleží... pokiaľ vás niekto nevytiahne z tej hry... ale my... v ženskom vzdelanom spolku... nie sme rybárky... To veru nie. Nelovíme trofeje... My chceme čosi zachrániť... my veríme, že muž aj žena v sebe majú... to, čo chce život zachovať... posunúť... alebo chce dať nádej... priniesť niečo, vďaka čomu sa zasa oplátí žiť... deň... možno mesiac... a dokonca celý život! – na záver svojho dlhšieho prejavu predseden vykríkla, nechala sa tak pôvabne uniesť, že *by ste jej mohli uveriť*, aj keď nehovorila nič nové. Ktohovie, koľko žien, ktoré žijú mimo *tej miestnosti* si myslí to isté, a koľko z nich aj skutočne podľa toho žije?

V každom prípade, ona podľa toho žije minimálne.

Mladík chcel povedať tak veľa, takže nepovedal nič. Pocítil obrovský nárast agresivity.

- Tu je pred vami... v poradovníku života... príliš veľa majstrov, chlapče... – a slovo chlapče bolo zopakovaním *šéfových* predchádzajúcich vyslovení toho slova do mladíkovej tváre.
- To... to... to... nie je... je... nie... nie... je... fér, – vykoktal zo seba, v podstate neslobodne, a začínal prichádzať na to, že nesloboda jestvuje až priveľmi vecne!

Ľudia sa zasmiali, ale on počul... iba smiech bývalej predsedkyne, ktorá sa zhodou okolností nesmiala!

Naopak, premerala si uhrančivo **krásku s veľkou knihou**, ktorá atakovala duše všetkých neúspešných v tej miestnosti a tí museli prehĺtať... vtedy, keď museli prehĺtať a uvedomovať si to!

A vtedy si mladík pomyslel po prvý raz:

„Bože, v akej som to hre?! Do čoho som sa to dostal?!“

Konečne pocítil strach, tieseň, pozrel sa na ľudí, premeral si ľudí, ako ich súčasť, v tvári sa zatváril prekvapene!

Akoby uvidel svoje vlastné uvedomenie v otázke! „Koľko ľudí má v sebe to, čo sa iba práve dozvedám o tejto spoločnosti... medzi ľuďmi...“

„Som len medzi ďalšími ľuďmi...“

- Tak čo to vlastne od nás chcete? – kráska sa sekundovo pozrela na mladíka v tejto ostrej otázke, avšak akoby na príkaz pravidiel hry, ktorú mala spoločnú s mladíkom (!), skončila pohľadom na *inej* kráske, ako končila otázku!

Šéf len pokrútil hlavou, otvoril knihu svojej partnerky, a prečítal prvé slová, na ktoré natrafil, akoby osudom stvorenia, ktoré tým neriešilo nič iné, len to, že čítal – **a myslel si v tom, že je iný, ako mladík (!)**:

Tá najväčšia tragédia našej spoločnosti je, že v nej nejestvuje právo na duševný patent správy života, ak jedinec preukáže schopnosť žiť spôsobom, ktorý viac dáva, ako berie...

Šéfove oči sa stretli s očami *jeho* krásky, pričom mladíkove oči sa stretli s očami *inej* krásky. Šéf povedal, zhlboka, akoby cítil potrebu obhájiť partnerku v jej pravde (!), jednoducho povedal nadšene:

- Som rád, že láska... je.

A mladík silno zakašľal, z oboch strán úst mu vyšli sliny.

- Tak už to chodí s mladíkmi, ktorí dajú prednosť ženskému telu... vždy pred tým posledným krokom k ženskému srdcu... – povedala najstaršia v miestnosti, nikto najskôr neoponoval, aspoň mladík sa rýchlo spamätal:
- Pred chvíľkou... z tej knihy... ktorú tu oslavujete... zazneli tvrdé pravdivé slová... a vy ich zas zahovárate nejakými báchorkami o láske... a mojom srdci, ktoré aj tak má príliš veľa žien... ktoré tu nie sú prítomné... Vy môžete mať môj mozog, môj krk, ale ak nemáte moje srdce... ktoré nie je z kameňa... nemáte stále nič.
- A vy ste to zase nepochopili, - opäť uvoľnene sa zasmial šéf. Ibaže jeho kráskou *čosi* nepekne trhlo.

Ona necítila žiadnu lásku, ona práve precítili svoje vety, ktoré boli vetami mnohých – pôsobila, že sa chce stále o ne súdiť *so spoločnosťou*, ktorá ich považuje za *síce pravdivé, ale to je všetko...*

- ***Podľa mňa to pochopil... – ozvala sa kruto voči tomu, kto ju naozaj miluje?!***

Vychádzal z nej nepokoj, že by sa chcela súdiť aj o to, čo práve povedala, tak vyzerala!

Miestnosť stíchla na spôsob: akoby prestali dýchať aj tí, ktorí si doteraz mysleli, že zajtra bude len ďalší deň, ako pred touto udalosťou...

Šéf si ju premeral ako cudziu ženu. Presunul pohľad k *inej* kráske.

Mladík ustúpil dva kroky dozadu. Šešťdesiatnička sa musela dotknúť mobilu, urobila to urýchlene, takže mladík zastal. Až vtedy ho bolestivo zasiahlo, že sa zase musel pohnúť tak, ako ***vážne nechcel***.

- Našli ste správneho majstra, ktorý vám to tu odomkne tak, aby ste mohli niečo nové povedať? – šéf prehltol výpad svojej partnerky, a rozhodol sa ho úplne opomenúť v tejto otázke?!

Najstarší muž hodil do seba celý naliaty pohár vína, dva deci červeného vína, čo sa vo vybranej spoločnosti nerobí, a ihneď venoval ohnivý pohľad mladíkovi, nezabudol dodať:

- Tak sa ukážte... keď máte teda srdcia žien, ktoré sa sem nikdy nedostanú... Uvidíme, prečo vám dali toľko energie... že prebívate knihu... na ktorú sme sa tu všetci duševne zložili... a posunuli ju do ženy, ktorá bola na to vybraná... – a až po týchto slovách precítil to víno, otvoril ústa, spomenul si na tvár manželky, ktorá bola už dva roky mŕtva:

...obrysy tváre uvidel po dlhom čase až do detailov. Rozľúťostil sa, pozrel sa na prázdny pohár, nikto nerozumel prečo, ale hodil ho o zem (!), vletel do tváre bývalej predsedníčke ženského klubu... Sucho, zároveň významne jej oznámil:

- Beriem vám ho... Konečne sa tu riešia aj vety, ktoré nás ženú k spomienkam, ktoré každý z nás potrebuje!

Šéf chcel niečo povedať, nemohol! Prehltol naprázdno!

Vypleštil oči, túžil sa vrhnúť akýmkoľvek spôsobom na starca, ale ten sa mu iba strnulo zahľad na miesto, kde sídli srdce.

- Nepočujem vo svojich starých ušiach... biť vaše srdce... A to som dost' blízko... Takže chcete riadiť viac, ako milovať a vypočuť si... tiché hlasy, ktoré má v nás... toto všetko...
- Asi ste dnes už dost' pil, všakže? – šéf sa prepracoval k slovám, keďže stavec povedal predchádzajúce vety za hranicou toho, čo mohol tak, aby mal stále prevahu odžitia na svojej strane?

Súčasná predsedkyňa sa pozrela na bývalú predsedkyňu, pocítila radosť, že bývalá... prišla tak rýchlo o svoju mladú korisť, baranidlo, rádio, ktorým plánovala rozčeriť vody duševnej V.I.P spoločnosti, na ktorú však v domácnostiach málokto z nich aj úprimne veril...

Teraz nebol nikto doma...

Teraz sa túžila väčšina cítiť predsalen ako nejaký výkvet, do ktorého sa prepracovala všetkým, čo už v živote vykonala, teda všetkým, *čo sa podľa nich počíta!*

- A vy?! Už som sa vás pýtal, čo naozaj chcete od života? Nepamätám sa... – mladíkov hlas bol vypätý, krásku – *podľa nich aj duševnú víťazku, ktorá môže písať aj za ich duše o rozvrstvení a pozíciách* - skutočne vyviedol ešte viac z emocionálnej miery. Nuž, chápala brilantne, vyhodnotila rozloženie síl tak, že môže povedať beztrešne čo chce bez toho, aby sa musela báť o svoj chrbát!

Prosím, odpusťme jej, že vie/vedela tak veľa a rozhodla sa pred všetkými hovoriť – zas a zase - mimo knihy, teda na šachovom poli spoločnosti, ktorá má často nebezpečné uši!

Ani ona ešte nedocenila silu ľudí, ktorí nikdy nič nepovedia, ale chcú žiť tak isto ako tí, ktorí im hovoria, ako žijú alebo ako by mohli žiť, alebo čo je potrebné zmeniť, aby tak už nežili... – a niekedy to po práve nedokážu zničiť, a niekedy iba posudzujú všetkých, ktorí hovoria, keďže môžu hovoriť vďaka talentu vo všetkom, v čom sa je potrebné presadiť podľa istých odsúhlasených pravidiel (*ktoré sa menia každou novou generáciou?...*) – teda posudzujú, že či sú stále dostatočne dobrí na to, aby hovorili aj to, čo nechcú niekedy počuť...!

Prvé, čo si kráska pomyslela (veľmi, veľmi rýchlo v mysli), nevyslovila to, išlo o blesk v nej: „Tak aj on... to je jedno prečo... ale bočí od slov našej knižky, ktorá chce dávať... tak veľa...“ – nepovedala **mojej!**

- Deti z lásky... s mužom, ktorý mi tú lásku dá... práve vtedy, keď pôjde do tuhého... – zahľadela sa na *šéfa*, ten sa pokúšal usmiať, povedzme, že slobodne, lenže: jeho tvár sa (tu je potrebné zdôrazniť) **automaticky zvrátila do ohavného výjavu!**

Ona pochopila!

Precítila, a preto sa pozrela čo najhlbšie na mladíka. Privolala si ho do očí.

Bolo to dlhé previazanie bez slov.

Mladíková tvár zostávala taká krásne **čistá!**

Niektorí vedeli, a niektorí odznova nevedeli, o čo ide – v skutku konania nebol medzi nimi žiadny rozdiel, tu a teraz!

Mohli sa iba pozerat'?

Mohli sa iba pozerat' a počúvať:

- To nie je správne, toto musí byť podvod... Ty musíš používať niečo, čo medzi nás nepatrí... niečo, čo je trestné... Mal si už príliš veľa kuriev... A to sa tu trestá mlčanlivosťou... Mala to byť tvoja tvár, ktorá mala byť odviata! – šialene vykrikol *šéf*, stratil sebaovládanie, jeho partnerka zaútočila na jeho podstatu, čímsi si ju neobhájil, začal tykať mladíkovi, ale nechcel ho ponížiť, nie, iba mu na ňom vôbec nezáležalo, nechcel, aby tu bol, nechcel, aby sa pozeral na **jeho lásku** s tvárou, ktorá bola čímsi pravdivá v tom pohľade!
- Netykajte mi... Som povedal, keď som prišiel... že mám lásku... v sebe... obhájenú... ženami... ktoré milujú... aj vtedy, keď už mužovi nezostáva žiadny priestor na manévrovanie...

- Platil si peniaze, a chceš... aby ti držali stranu... vtedy... kedy ostatné ženy pochopia to klamstvo! – a *šéf* plakal vo výkriku!

Súčasná predsedníčka ženského klubu ukázala všetkých desať prstov akýmsi rýchlym zvláštnym gestom, *šéf* stíchol.

- Vy ste platili ženám za sex?! – vážnym hlasom dospelaj ženy, ktorá si chcela obhájiť svoje postavenie a zároveň zapôsobiť na *šéfa*, prípadne ho podržať pred všetkými... v rešpektovaní nastavených pravidiel, o ktorých nemusíme vedieť, ale keď prídu k nám...

Mladík sa urýchlene pohľadom obtrel o *krásku* s knihou, i o *inú krásku*. Pre nich bolo tak dôležité, že jeho tvár je úprimná, pretože tomu verili!

Akoby ich používal, akoby od nich niečo chcel – keď však začal odpovedať na otázku, pozeral sa na starca, ktorý mu dal slobodu, na starca, ktorý už mal v rukách ďalšie dva deci vína, ktoré mu podal iný stavec, s ktorými mal spoločné to, že ženy, ktoré skutočne obaja milovali po väčšinu života, už, ako vieme, víno piť nikdy nebudú...

- Ženy?! Ženy rozlišujem na tie, ktoré môžem pomilovať a na tie, ktoré môžem milovať... A keď sa to spojí, začína zábava s mužskou dušou...
- Ten, kto platí... má už iba sex... a milovanie je navždy uzavreté v tejto spoločnosti... – predsedkyňa povedala hlasom, ktorý by sme skôr mohli priradiť k dvadsaťročnej žene, ktorá bojuje s nepriznanou sexualitou!

Dvaja starci s vínom sa zasmiali ako muži, ktorým sa ten mladík páči príliš na to, aby ho nechali v krížovej palbe žien, ktoré chcú znázorniť v mladom mužovi len svoj pohľad na svet!

Šéf sa so zdesením vrhol, ako alfa samec, ktorý cíti, že prichádza o pozíciu alfa, očným prepaľovaním na starcov a v mysli sa mu objavilo diabolské, ale úprimné, oslobodzujúce: „Bodaj by tým dvoch starým .... praskli tie poháre a premenili sa na ortuť... Želám im smrť... dnes!“

A stavec, ktorý si prisvojil mladíka, ktorý ešte nevedel, že je odsúdený v *tej miestnosti* na vyhýbanie sa duševným guľkám ľudí, ktorí ho práve odsúdili na večne nesprávneho...: stavec odložil víno a zapozeral sa na črepy predchádzajúceho pohára, ktoré až teraz začala obsluha (ktorej myšlienky nepoznáme, ale právo na ne jej nikto nezobral!) zbierať!

- Chcela by som byť váš diabol... lenže... to by som vás musela zabiť, ak ste už spali s prostitutkami... a ony vám ukradli srdce, - *ešte stále partnerka šéfa* sama v tejto vete dôkladne zabudla na hlboké vety jej vlastnej knihy!

Toto bola jej nová platforma, bola síce sama sebou – súčasná predsedkyňa sa neovládla, rozbehla sa k nej, objala ju!

Jej muž sa zatváril kyslo.

Druhý stavec, ktorý víno nepoložil (pohár nehodil na zem, bez logického vysvetlenia si pomyslel: „...lebo láska môže odísť nezávisle na chcení dvojice, ktorá sa láskou stala...“), si odpil, drgol do pravého ramena starca, ktorý *toto spustil*:

- Ak chceš od neho pravdu, za ktorú sa tu nebude smažiť v pekle, tak si zober ten pohár späť a pime spolu... My si zaslúžime pravdu, nás už viac neodsúdia, nás už nemá kto vyzvať na odokrytie... toho čo máme v sebe... Záleží na dnešnom dni, keď on môže povedať vďaka nám to, čo zajtra už nikdy nepovie...

Bývalá predsedkyňa sa vydala ku švédskemu stolu, nevdojak drgla do neúspešného (ako vieme, z hľadiska jeho nikým nečítaných šuflíkových diel) tučného muža, ktorý však slobodne jedol (čo je to slobodné jedenie v jeho prípade, keď má sto kilov?), vypadla mu vydlička z rúk, pozrel sa jej do očí... a spýtal sa, vôbec nesledujúc scenériu tej miestnosti:

- Chcete jesť? Momentálne, viete, som boh jedenia... našej miestnosti, drahá...
- Nechcem jesť... Chcem piť, a vy nie ste boh pitia. Boh pitia... už nie je *šéf*... – krkom jej akoby prešli mravci, ovládla sa, pokrútila hlavou, otočila sa, a pozorovala dej z úctivejšej vzdialenosti, hoci práve pochopila skrytým ženským zmyslom, že už nejde o hlboké spoločenské pravdy, ani o dajakú správu *tej miestnosti, ale iba o boj o budúce deti!*
- Ak žena miluje... jej láska dokáže zabiť vždy len muža, ktorý je... – tu sa mladík zasekol, stratil sa, nevedel povedať žiadne slovo.

Hurá, stavec sa načiahol k odloženému poháru, s bolestivým vzdychom si odpil, tvár však nemal nejako zvrátenú, *pil, ako každý, ktorý si sem tam dá pohárik na svoje dieťa...*

A jeho malé duševné dieťaťko dopovedalo bez toho, aby vedelo, *prečo našlo nové dobré slovo:*

- ...dokáže zabiť muža... ktorý podľahne... vzdá boj... o všetko, čo ponúka jedna láska! – rozohňal sa, uveril, pokračoval: - Žena nikdy sama nezabije správneho... muža... ktorého láska posúdi... ako muža srdca... ktorý má... – ibaže mladíkovi došli opäť slová!

Pozeralo sa na neho priveľa ľudí, ktorí ho nenávideli. Mali na to právo.

On o ich práve nevedel, všimol si niekoľko očí, ktoré ho posielali preč, je jedno kam preč, je iba jedno preč medzi ľuďmi, ktorí nechcú vašu prítomnosť!

- Muž srdca?! – zapochybovala *iná* kráska!

- Muž srdca... – doplnila ju kráska, ktorá už zabudla na svoju knihu... a práve chcela mať v tej miestnosti asi dvadsať sestier, ktoré by mali v sebe to isté, čo ona, pretože presne takým spôsobom, *že zastupuje ženy, ktoré majú v sebe inteligentnú krásu, ktorá si pýta z mužov pekné myšlienky...* z nej vyhrklo:

- Muž srdca je len začiatok... lebo každé srdce raz dobije. Pravda medzi mužom a ženou chce to najlepšie, čo si dvaja medzi sebou dokážu ponúknuť tak, aby sa ich podstaty dokázali nájsť v tom, kým sú spolu, čo majú v sebe, čo zásluhou toho... môžu vytážiť pre chod... – tu sa aj ona zasekla!

Bývalá predsedkyňa sklamane pokrútila hlavou, vrátila sa otočením hlavy k tučnému, ktorého určite nevnímala ako neúspešného, práve naopak, bol to muž s rodinou:

- Asi budem jesť s vami...

Šéf zatiaľ podišiel bližšie k svojim mužom. Predtým, ako mladík odišiel ako vyhnaný na hrane medzi zbabelstvom a *odkrytím nesprávneho vnútra, im velil, teraz sa o nich potreboval oprieť len tak, ako každý (niečím zat'ážení?) muž potrebuje mužskú spoločnosť.*

- Každý musí jesť sám za seba... nakoniec... len... – bývalá predsedkyňa zapochybovala, zároveň sa zasmiala.
- Dajú ho tak krásne dole...
- Vy si to želáte? – nachvíľku sa začudovala expredsedkyňa.

- Áno. Ženy stále potrebujú snívať... muži... v určitom veku už iba žiť... – a odkusol si v okamihu, v ktorom ona prehltna.
- To som síce už počula... ale... jezďte teda... – a znovu si odkusla. Nezabehlo jej, prehltna so skrytým pôžitkom. Neľutovala mladíka, lebo si myslela, že si v sebe neobhájil v skutočnosti žiadnu lásku, ktorú mal, alebo ktorá sa mu črtala.

Šéf sa spýtal svojich mužov:

- Má príliš veľa, a príliš veľa chce... Nevie, že použijeme malých ľudí proti nemu... Keď stratí svojich malých ľudí... my ho zožeríme...
- Tu! – ktosi z nich sa neudržal a zakričal na celú miestnosť.
- Čo tu? – spýtal sa pomaly, takmer ospalo šéf. Jeho hlas bol opozitum voči tomu výkriku.
- Musíme vyhrať... – povedal ten, ktorého meno pozná – niekedy – snád iba jeho manželka.

Každé ráno ho nazve inak, a on je šťastný muž, lebo už dávno nevie, kto je.

„Koľko z nás je takých, a ako dlho?“

Mladík však ešte o tom nevie... že to je to najlepšie, čo sa mu môže stať v *tej miestnosti*. Inak sú už iba horšie možnosti...

Povedia vám, že mimo *tej miestnosti* jestvuje väčšia sloboda, keď ste na záhrade, kde máte ženu, ktorá miluje všetko, čo jej ponúkate – a v tom je aj vaša osobnosť, ktorú s vami vytvorila, taktiež sčasti osobnosť, ktorú ste si nenechali zobrať.

Lenže pozor: Kto z nás by veril iba na pravdu, ktorú má on sám, keď je s niekým a ten niekto mu ju odsúhlasí natoľko, že tá činnosť, ktorú vykonáva, sa tým stáva ešte väčším potešením?

Pravda a nepravda, vždy záleží na tom, kto vám nakoľko verí, keď je s vami, ale akúkoľvek prácu, ktorou chcete povedať niečo nové, nakoniec musíte odvieť vždy len sami, že?!

A pokiaľ nemáte to, čo takýto muži na záhradách, alebo kdekoľvek, kde majú aspoň skrýšu pred všetkým, čo vedia, a musia vedieť, a môžu vedieť, musíte hľadať ako mladík:

Krásna žena sa pozrela na najškaredšiu ženu v miestnosti (práve tak ustanovila pohľadom), ktorá mala stodvadsať kíľ, neovládla sa, pod vplyvom slov mladíka:

- Dúfam, že ste nezabili... pekných mužov... za to, že vám nikdy nebudú patriť... – z ruky jej vypadla kniha.

Spýtala sa to nepeknej ženy, a pritom sa to mohla bez problémov spýtať i sama v sebe, keď nemohla vydržať so svojim partnerom, keď už jej začínal prekážať jeho vek a všetky jeho obmedzenia!

Nikto teraz nehľadal dôvod, prečo to kráska povedala, prečo zaútočila!

Nuž, to iba dvaja starci... hľadali cestičky pre mladíka, aby mohol hovoriť, a tak, povedzme, že akoby hypnotizovali ženy, ktoré sa dali tak ľahko hypnotizovať chcením starcov po ich vendete v mladej duši muža, ktorému chceli otvoriť ústa všetkými možnými spôsobmi:

Práve smutná (tučná pre všetkých) žena sa na ňu zapozerala, a kráske čosi prasklo v chrbtici. Tučná zostala ticho, no nakoniec ticho doplnila, pričom – prekvapivo – celá miestnosť stíchla:

- Čítala som Tak vravel Zarathustra, a milovala som Nietzscheho. Vy by ste takého muža nikdy nemilovala... Vy takého nemilujete... Nikdy nebudete... Chcem, aby sa jeho duch ešte raz vrátil a splodil konečne deti... lebo údajne takí duchovia v mužoch... nemôžu plodiť deti, lebo takí najčastejšie strácajú srdcia, ktoré za niečo stoja... či už tu, alebo... vonku...

A mladík sa na ňu pozrel, jej oči, jeho oči – on si spomenul na to, čo vlastne ani nemohol dopovedať, a nepátral po odpovedi, aj toto sa iba stalo:

- Nie, ženy už zabili najviac... mužov, ktorí chceli povedať... čosi veľké iba kvôli svojmu egu, kvôli neodolateľnej chuti čosi chcieť... len pre seba. Pre všetko, čím boli.
- Ako rýchlo ste to všetko zmenili... Nemali by ste ísť tak rýchlo od ženy k žene, lebo stratíte... moje sympatie... – jemným stareckým hlasom povedal starec, ktorý zase odložil svoj pohár, tento raz, povedzme, dosť kruto.

Jeho partner v pití zľahka pokrútil hlavou.

Tučná žena sa pousmiala, nie zvrátene, do tváří starých mužov.

- O čo tu ide?! – spýtala sa *iná* krásna žena, ktorá nikdy nedostala satisfakciu od muža, ktorého milovala (dobrý sex sa nepočíta!).

Áno, išlo o rovnakú ženu, ktorá už hovorila, tento raz však mala v otázke akýsi zastrený hlas.

Tučná žena zodvihla pravú ruku, vystrela ukazovák, a zvýšeným hlasom zvýraznila:

- Mám v sebe tisíc lások, vy len desať alebo sto... čo na tom, že z tých tisíc lások som si neodžila... ani jednu, že nesplácam... svoje účty, že ich za mňa spláca matka? Ja ho mám radšej ako vy! Pri mne môže hovoriť aj vtedy, kedy by bol pri vás už mŕtvý.

Šéf sa potmehúdsky usmial, potľapkal ľavou, aj pravou rukou svojich najbližších mužov, ktorí vedia vždy, čo chcú...

Stretli sa pohľadmi, a v tých pohľadoch bol súhlas: využime ju na dobrú vec – pre nás!

Šéf podišiel k tučnej žene, ako pri nej stál, rozhliadol sa po miestnosti, všimol si všetky tváre, ktoré hovorili aj bez slov, každá za seba svojim výrazom, a on využil tváre, ktoré s ním súhlasili, keď povedal:

- Vy ste operná speváčka, ktorá ešte nikdy nespievala hlavnú úlohu... ak sa nemýlim, však? – spýtal sa, pričom ešte nikdy nepočul žiadne predstavenie, v ktorom hrala vedľajšiu úlohu.

A riaditeľ sekcie vývoja automobilov, ktorý teda vedel niečo, čo bolo na predaj a on to predal veľmi výhodne... – ustál to, jeho tvár bola obhájená, jeho chyby v tom boli obhájené...

-odpovedal za ňu, keďže bol jej jediným fanúšikom v miestnosti:

- Nespievala, ale spievať vie lepšie ako tie... ktorých nepredáva kvalita...

Krásna žena, ktorá zodvihla svoju knihu zo zeme, si zívla. Snažila sa pozrieť na mladíka, ale bol obsadený pohľadom druhej krásy, a tak *táto* kráska skončila pohľadom na svojom partnerovi.

Bola z toho akurát unavená.

- Každého predáva komplex všetkých faktorov, ktoré si pýta spoločnosť... – povedala kráska s knihou.

Iróniou je, že to isté, v podstate aj v rovnakej sekunde, prepadlo v myšlienkach i krásku bez knihy, no tá to akoby nemohla povedať nahlas, *keďže to nepovedala nahlas*.

„Zase mi niekto čosi ukradol, aspoň v posteli som lepšia ako ona... To určite...“ - pomyslela si bez toho, aby vedela, aká je **krásna s knihou v posteli!**

Tučná sklonila hlavu, lebo chcela – po slovách muža, ktorý je zodpovedný za vývoj automobilov...

Nikto sa nepomodlil, lebo sa asi nemal prečo. *V tejto miestnosti sa modlí iba z výpočítavosti?* - mohlo by niekoho napadnúť.

Takže to napadlo práve *šéfa*, pousmial sa, konečne zase uvoľnene, lebo cítil, že miestnosť neustratil, skôr naopak, ako sa s novým potešením pozrel na mladíka:

- Ako sa majú vaše vlasy, a váš jazyk? – nadšene sa zahľadel **do** mladíka, a z mladíka vyšlo:
- Už zase?! – nemohol zabrániť ďalšej otázke, ktorá nemala nič spoločné s predchádzajúcimi, i budúcimi slovami.
- Už zase... a možno navždy, ak nevyhráte... – so silou, ktorú si prisvojil šéf od všetkých, ktorí nikdy nedostali to, čo mali dostať... – takí už šéfovia zvyknú byť...
- Na hry by som neveril... – smutne povedal mladík, lenže praskli mu *všetky kosti*.

Pekné ženy sa zrazu škodoradostne rozosmiali...

Tie, ktoré boli v rebríčku evolúcie akokoľvek prijateľné, sa s úľubou zapozerali... *na šéfa*... a tie, ktoré boli viac či menej panny z prinútenia, smutne precítili svoje nepoužité srdcia pre realitu mužov... v mladíkovi.

- Pozrite, vážený priateľ, to, že si myslíte, že niečo máte, na to máte... – trochu sa uchechtol: ...právo, ale my nevieme o tom, že niečo máte, lebo nemáte nič, čo by ste mohli preukázať, že naozaj máte... – stoicky, s pátosom, ktorý naozaj patril len a len šéfovi, povedal partner **teraz už znovu najkrajšej a zrejme najrozumnejšej ženy s knihou, ktorá bola obhájená – zdalo sa, že pokým bude trvať tento vzťah!**

A priatelia mladíka, ktorí sa nikdy nedostanú *do tej miestnosti*, si odpili zo svojich *prasknutých pohárov*, bez nejakého vysvetlenia si pomysleli na mladíka – nezáväzne, každý v inej chvíľke, keď nemyslel iba na seba pri žene, alebo pri dieťati, alebo kdekod'vek, kde práve bol:

„...snáď nájde niekedy aj ženu, ktorá mu povie, že život je vlastne jedna dlhá ľudská pieseň... v ktorej hrá každý z nás na inom nástroji...“

Táto ich veta nebude nikdy v žiadnej knihe, oni si vybrali iné životné príbehy, iné cesty, kde sa peniaze zarábajú inými spôsobmi... hoci pravidlá sú všade viacmenej rovnaké, *ak ich pochopíme práve tak?*

Oni mali takéto myslenie, žili v ňom, pretože pili niekedy rovnakú lacnú značku piva, a ich láska k jeden druhému bola mužsky úprimná!

O tom, kto koho pri pití používal ako osla, a tak ďalej, si nepovieme, lebo pili všetci zaslúžene...

Milovali sa, keď mohli, a zabúdali na seba, keď (ako muži) museli!

Mladík sa pozrel na dvoch starcov, jazyk sa mu rozviazal:

- Občas stačí sedieť... nechať sa prepaľovať slnkom... niekde na terase... ktorá patrí iným ľuďom, ako ste vy... zabudnúť na svet... a máte šťastie, ktoré ste vy nikde nezažili... aspoň na ten okamih... keď zaplatíte za svoj čas... za právo na zabudnutie...

- Presne tak, tam to máte len podľa toho, koľko zaplatíte... V takých dierach... padáte len do dier. Kde sa hrá o všetko, čo poznajú v takých dierach.
- Ak máte lásku, všade ste chránení pred pádom...
- Prosím vás, chlapče...

Krásky sa znova zasmiali, ako v divadle, iba kráska s knihou: čosi prasklo v obale knihy. „Idem si dať kávu...“ – pomyslela si, avšak bezmyšlienkovito sa rozosmiala.

Mladíkovi, aj kráske padol zrak na podlahu *tej miestnosti*:

Jedna z najdrahších šachových podláh v tomto meste! Všimli si ju až teraz, alebo si ju všimli už dávnejšie, len vtedy išlo iba o symbol bez priradenia nejakého znaku, dôležitosti v tom postrehnutí?

Pozreli sa na seba, a ona pocítila akýsi cit, ktorého sa v skutočnosti vždy bála – a on... odpovedal šéfovi vyrovnané a pokojne:

- Vieme, že nikdy nepotrebujete človeka, len to, čo je v ňom...
- Samozrejme... Je tu však rozdiel, čo dostanete od nás... a čo dostanete mimo *našej miestnosti*... Tu môžete mať iný nárok na súkromie, ako v dierach, v záhradkách, v mileneckých slepačích hrách... My sme ten pavúk, ktorý niečo znamená!

A kráska s knihou sa zapozerala na krásku, ktorá ako jediná dokázala povedať aj niečo za seba, podišla k nej, podala jej svoju knihu. Tá však knihu ihneď odložila na najbližší pult, medzi potravu a pitie.

Táto kráska už dnes nič nepovie? Lebo možno už chce iba jesť a piť.

Aj ona! Sa automaticky priblížila k pultu s jedlom a začala naberať potravu, ako iba mohla. Mohla!

Kráska, už bez knihy, sa bezbreho usmiala najskôr na *šéfa*, potom na mladíka.

Na prvého musela, na druhého chcela.

Prvý to využil:

- Budete hlúpy, ak nevyužijete svoju šancu na život, ktorý vám dá, čo v skutočnosti chcete...
- Vy viete, čo chcem aj po mojom návrate? – spýtal sa, a hlava mu prešla rýchlou otočkou k partnerke *šéfa*.

Tá mala zrazu strnulú, ľadovú tvár. Tak rýchlo, odznova tak bolestivo: cítila, **že hra neskončila, že hra v tejto miestnosti nemá prečo skončiť, ak o niečo naozaj ide!**

Zabudla na slová, ktoré hovorila mladíkovi o prostitútkach a srdci, ktoré, ak nevlastní sám za seba...

A mladík doplnil, ako si prvý zo starcov vysákal do vreckovky tak nahlas, že polovička miestnosti sa otočila k starcovi:

- Vy ste hlasom peňazí, ja som hlasom ľudí, ktorí nemajú peniaze...
- Ale, ale... Vy narozdiel od tých ľudí môžete mať peniaze...
- Väčšina z tých ľudí má rodiny...
- Každú rodinu si je potrebné tvrdo obhájiť. Ach, toľko ľudí vyradíme... Niektorí vypadnú... lebo ich zhltnie ego, nymfománia, ukazovanie sa v porne, úchylky, ktoré je potrebné zakázať... Neznášame depresie, ktoré môže zabiť aj naše deti, neznášame mužov, ktorí si myslia, že môžu určovať z dna morálne pravidlá o tom, ako zarobiť poctivo peniaze... Tak čo mi chcete ešte povedať? Čo vlastne pre nás naozaj máte, teraz?!

- Stále mám to, čo nemáte, mýlim sa?
- Môžeme mať každého, ktorého si vyberieme... a ktorý splní naše podmienky správania. Pre nás sa dá každý nahradiť, lebo použiteľné je iba to, čo povieme, a ostatné nemusí byť použité, nech by išlo o akékoľvek nové vodíkové bomby.
- Vodíkové bomby? Myslel som si, že nám ide konečne o opis toho, ako funguje slnko... v prospech ľudských myšlienok... tak, aby sme mohli niekedy predávať lieky pre ľudí, ktorí... nie sú na strane slnka, ale predsa majú na ňu právo.

Obaja starci sa zahniezdili na miestach.

Šéf sa otočil ku svojej kráske. Čerpal z nej silu na ďalšiu vetu?!

Usmiala sa na neho, bol to úsmev, v ktorom sa spájala povinnosť s úprimnosťou.

- Je zaujímavé, ako sme možno stále tam, kde ste boli, keď ste vstúpili po prvý raz medzi nás... Budem úprimný, lebo moja žena... stojí pevne pri mne. Skúste pochopiť, že nám vyhovuje, že je to práve, ako to je, - šéf si prešiel po ofine, vzápätí si prešiel po ofine rovnakým spôsobom mladík.
- Nuž, k tomu niet čo dodať, - dodal šéf, vrátil sa k svojej žene, objal ju, ona objala jeho, pobožkali sa pred všetkými, a všetci mlčali.

Starí muži sa zapozerali na mladíka. Nemali v sebe žiadne myšlienky, a tak ich nemal ani mladík.

Bozk, ktorý pozoroval, ho presmeroval ku kráske, ktorá bola v polovičke jedla. Nevšimla si, že sa na ňu pozerá. Jedla tak zaujato.

Bol to hlad, ktorý patril rovnako *tej miestnosti*, ako jej samej?!

Tučná žena privolala pohľadom: mladíka k sebe, a kadže mala v tejto miestnosti stále viac ako on, vyplazil jazyk, čo si síce uvedomil, ale nevedel presne prečo, a my na to tiež zabudneme, lebo sa nás v skutočnosti jeho vyplazenie jazyka vonkoncom netýka.

Mohlo sa to skončiť aj horšie.

Jednoducho podišiel k nej, a starci sa zasmiali. Pozreli sa jeden po druhom, a uvoľnene povedal ten starší pri pohľade do pohára toho druhého:

- Je dosť hlúpy, stopuje od človeka k človeku, a zdá sa, že to medzi nami nemôže zastaviť. V hlave má toľko veľa, a v práve toho, kto má, nemá stále nič. Je zvláštne, že nám ho teraz zobrala taká žena, veď my sme mu chceli úprimne pomôcť, aby mohol hovoriť aspoň to, čo má naozaj v sebe...
- Čo už, - a ten druhý zamiešal obsahom pohára. – Keď nemá nič, aspoň nedymí, ako väčšina... – pričom oni netušili, že pred *šéfom* už dávno zadymil...
- Tí, ktorí su dobrí viac, ako zlí, dymia aspoň tak, že si to vždy všimnú, keď si to majú všimnúť...
- Pokiaľ im to nedymí nad hlavou...
- Tak, ako teraz tebe.

Aj tak ide vždy o činy, čo máte, a čo nemáte, mimo iného, aj o to, čo v sebe máte, keď dymíte alebo nedymíte?!

- Mne môžete povedať, čo chcete od života... Ja vás nechcem... – povedala operná speváčka, nachvíľku uverila vlastnému klamstvu!

Jej hlas bol hlasom každej ženy, ktorá sa klame, a súhlasí s tým v každom pohybe!

- Chcem poznať... – ale mladík sa stratil celkom odznova pri ďalšej žene.

- Poznať... tu? Zdarma je to výsmech... – zanôtila tučná, a hlboko sa nadýchla, on sa jej pozrel na prsia, zatváril sa zhnusene, lebo sa tam nechcel pozrieť.

Chcel od nej utiecť, snažil sa obrátiť k starcom, nešlo to.

Dotkla sa svojho krku, a zasmiala sa:

- Muži ako vy musia vždy hrať rovnakú hru... Koľko už mohlo byť objavov, diel a novej pravdy, ak by boli muži ako vy rovní?
- Rovní? – začudoval sa, zvrátil tvár, jednému zo starcov čosi zaškriepalo v zuboch.
- A máme zase problémy... Tieto zabijacky rovnosti v nás... to je prekliatie... – ticho zašuškalo pomedzi to škrípanie v zuboch **prvý** starc.
- Ona nie je problém, problém je to, čo chce od nej **šéf**...
- A čo chce ona od **šéfa** za to, čo teraz robí tomu mladíkovi, lebo on ešte nevie, že spadol do krutého závodu... nielen v tejto miestnosti, ale už aj mimo...
- Všade...
- Aké je ľahké... keď žena... ktorá má väčšiu silu... ako päťdesiat kuriev... zoberie tým kurvám srdce muža... tak ako sa to stalo tu, že?

Kráska s knihou nemohla počuť slová starcov, no zapozerala sa na nich.

A žene, ktorá prišla pre muža na luxusnú ulicu, vypadol z rúk tanier, keď sa mľaskajúca **automaticky** zapozerala na tučnú speváčku, ovládla sa, zapozerala sa na muža s rodinou, o ktorej nikto nevedel, lebo nemal prečo, prešla si po bruchu a vydala sa na pomoc mladíkovi, ešte stále prežívajúc.

Neúspešný muž sa zahľadel na **šéfa**, a cítil sa na okamih úspešne, keďže si uvedomil všetko, v čom sa stal úspešný, zabudol na jedinu vec, ktorá mohla byť jeho najhlavnejším zmyslom života, v ktorej nebol naplnený. Prebral úsmev **šéfa**.

Bývalá prezidentka ženského klubu sa dotkla ramenom o rameno mladíka, ako sa k nemu pristavila, zahľadela sa na tučnú:

- Nikdy nebudete spievať titulnú úlohu... Nie muži... ale to skôr ženy nechcú... za to, ako sa správate k mužom, ako je on...

Mladík sa pousmial, zase raz pocítil silu od niekoho, komu záležalo len na svojom pupku: ale mohol tú silu využívať – tak o čo ide?

- Chcem poznať... prečo to tu funguje tak, ako to tu funguje... – povedal s určitým úškrnom, ku ktorému sa nedalo priradiť, ako sa vlastne cíti, avšak exprezidentka vedela presne, ako sa cíti ona, keď doplnila, pozerajúc sa do tváre tučnej:
- Kto za vás rozhoduje? – spýtala sa jej ostro, a presmerovala sa pohľadom k **šéfovi**.

Kráska s knihou, ktorá tú knihu, ako vieme, už dávnejšie nevnímala ako podperu pre svoje ego, ale **stále ju mala (duševne, všakže)**, a to už nikto nezmení, či sa bude cítiť, či sa bude mať dobre, alebo zle, či bude žiť v emocionálnom pekle alebo raji, vytušila svoju šancu, zase sa na chvíľku vzdialiť od partnera, *ktorého sila sa konečne (?) stávala vyjadrením všetkého, čo tu bolo v ponuke:*

Prešla po zadku **svojmu šéfovi**, ktorého zrazu milovala tým, čím bol, tľapla ho, spomenula si na svojho prvého milenca (projekcia jeho tváre v jej personálnej histórii), ktorý jej pripomínal mladíka, pripojila sa k skupinke okolo tučnej speváčky.

Väčšina ľudí sa už venovala iba svojim záujmom. Večierok pokračoval len tak, ako chcel každý, ktorý si za neho zaplatil, alebo bol pozvaný, alebo už napísal nejakú knihu, alebo uvaril jedlo, za ktoré dostal zaplatené...

- Nemôžete ponúkať seba zdarma, rozdávať perly sviniam, lebo každý, kto dostane to, čo viete... zdarma... sa zmení aj tak iba na sviňu... – z krásky sa ozvalo, keď zastala vedľa tučnej. Jej pohľad na mladíka bol prekvapivo: možno aj najhlbší za celý ten čas, ktorý mu bol poskytnutý, aby sa pokúsil byť sám sebou...

- Zatiaľ si tu iba škodíte...

Mladík sa zapozeral na *šéfovú* krásku, povedzme, že s láskou, ktorá nemohla byť vypočutá, vtom pohľade nebol ani náznak sexuality, pravda, keď sa na ňu pozeral, očami ho skenovali všetky ostatné ženy, ktoré boli prítomné *v tejto skupinke*.

Dvaja starci spoločne zakašľali. Akosi sociálne obohrane (starí muži zvyčajne vedia, čo to znamená) sa presunuli k mladíkovej skupinke (tak ju videli oni!).

Podržali ho pohľadmi.

- Škodím?

Starci sa usmiali, jeden viac, druhý menej. Mali radosť, že mladík je muž, ktorý má dušu na veľa použití, a v podstate mu je to jedno, aj keď ešte pred chvíľou ho mali **iba** za hlúpeho!

- Tu platí, že všetko čo rozdáte len tak... je vlastne neobhájením vnútorného bohatstva... a nakoniec na tom zbohatne niekto iný... a čo z toho máte vy? Žiadna rodina, žiadne materiálne dobro, žiadne ženy... ktoré by vám zapálili sviečku, keď by už nemohli inak...

Kráska si spomenula, že tomuto mladíkovi by zapálila sviečku pred milovaním so svojim partnerom, ak by naozaj nedostal ani náznakom *to*, prečo bol pozvaný na večierok.

Nikto z nich, tých, čo teraz stáli pri mladíkovi, okrem nej, nevedeli ani náznakom, prečo bol pozvaný.

Starec, ktorý pred niekoľkými minútami chcel chrániť mladíka, sa ozval, sám za seba, nakoniec v jeho veku už to ani inak nešlo:

- Uvidíme, či vás vyhráme, alebo či vás stratíme... – pousmial sa ako v nejakej kartárskej hre, ktorú on už nehráva.

Kráska sa zľakla, tučná sa potešila, a exprezidentka zatúžila ešte jesť, rýchlo sa však ovládla, definitívne sa v nej objavila potreba byť pomilovaná mužom *ako je on*, len tak, akýmkoľvek spôsobom, v ktorom by nešlo o plodenie, v ktorom by išlo **iba** o ľudské milovanie, ktorému by chcela dať pravidlá ona – a nie on!

- Sociálny poker? – spýtala sa kráska, zrak jej ihneď padol na krásku, ktorá dojedala jedlo, tá rýchlo zachytila jej pohľad, prehltna, jej oči preskočili k mladíkovi.

- A teraz sme iba v mladíckej hre... Koho láska je najlepšia... stále cez srdce... – povedala bývala predsedkyňa ženského klubu.

Starci sa chceli zasmiať, ovládli sa, jeden viac, druhý menej.

Ten druhý si pre istotu nútene zase odkašľal.

- Sociálny poker?! Myslíte americké hry o presadenie v spoločnosti? To je potrebné zahodiť... A žiť deň, ktorý ak je pekný, tak je iba pekný... – a tučná sa opäť rozhodla pre neúprimnosť, asi preto jej trhlo nosom až tak výrazne, že si toho všimli všetci, ktorí sa na ňu pozerali.

Lenže, najmä kráska a mladík to prijali tak, že aj ona hrá rovnakú hru, a že nič iné vlastne v tej miestnosti ani nejestvuje!

- Americké hry? – zasmiala sa exprezidentka.

A väčšina starších žien sa k nej prekvapivo natočila, pri tom otočení ani jedna z nich nevnímala, že sú na večierku!

- Na sociálny poker by som neverila... – vyliezlo bolestivo z krásky, a odznova si spomenula na svoju knihu, dokonca jej pohľad pristál na jednej z kníh, ktorú sama podpisovala, a ktorú mala v rukách žena, ktorá porodila *v tej miestnosti* najviac synov! Mala silný pocit, že tieto vety už dnes povedala – alebo niekto iný, len keďže ona bola na *duševnom vrchole*, sociálny poker sa jej zdal tak nízky, keďže ho hrajú vlastne všetci... Ale každé sociálne déja vú môže byť iba prejavom duše, ktorá ešte nevie, čo si môže dovoliť, keď nie je chránená sociálnou silou, o ktorej si myslí, že jej patrí v každej skupinke! To sa stáva najmä mladým ľuďom, vždy v niečom nadpriemerným...?

Nuž, na výnimočnosť by sme mali veriť len vo výnimočných priestoroch, napríklad v rodinách, ktoré nám dávajú lásku len za to, že jednoducho len sme...

Kráska nerozumela, prečo sa pozrela na ženu, na ktorú sa pozrela, tak nemusíme ani my? A kedy sa v tomto *my* zmení na *ja*, ktoré si musí odžiť život najlepšie, ako dokáže?!

Kedykoľvek, kedy sa to iba stane?!

Mladík sa v sekunde pozrel na prsia krásky, tučná si nahlas vzdychla, expredsedníčka zapochybovala:

„Nestrácam tu náhodou čas? Mladí chcú nakoniec vždy len to isté... nech vedia čokoľvek... lebo nakoniec vedia vždy len to, čo okrešeme, tak ako okresať chceme...“

- Akosi vám medzi nami uniká sloboda... chlapče... – napodobnila *šéfa* v slove chlapče expredsedníčka.

Mladík ju však vôbec nevnímaval, prsia krásky ho odrazili k jej očiam, a on konečne reagoval, čímisi presvedčený, že je sám sebou v každom prejave, ktorým **teraz je, ktorým teraz dokázal byť pred tými, ktorí boli práve pri ňom:**

- Mladý človek si často myslí, že záleží na kartách, ktoré má v rukách... na esách, na všetkých tých sociálnych postupkách... lenže na konci... pochopí... že skôr záleží na tom, s kým sedí pri stole...

Starci sa pozreli po sebe, a kývli si hlavami.

- To je vaša chyba, že neviete... s kým sedíte pri stole... – povedala tučná, pričom jej myklo pravou nohou. Mladík si všimol myknutia, už sa však o jeho pohľad prihlásila slovami kráska:
- Každý z nás vám vlastne hovorí to isté, a vy len strácate čas... Všetko, čo som povedala na terase... vám tu zopakuje každá žena.

Mladík pri pohľade na krásku tento raz zabudol aj aký je deň, žil len pre tento okamih, tak sa cítil, a to chcel.

Keď muž vie, čo chce, je slobodný, takže on bol slobodný: ten pohľad bol konečne všetko, čo chcel, takže dokázal byť tým, kým chcel byť, aspoň v sekundách toho pohľadu. Čo je viac?

Kráska sa uvoľňujúco rozosmiala, teda natoľko uvoľňujúco, nakoľko jej dovolila skupinka, v ktorej sa nachádzala.

Starci si v sebe uvedomili vzrušenie z krásy ženy, ktoré už dávno neobjavovali v žiadnych životných polohách.

Jeden si predstavil, ako by sa s ňou miloval v terajšom stave, ten druhý ako mladý a výkonný, ktorý by diktoval milovanie len podľa toho, čo spoznal za života.

Aj to bol určitý rozmer šťastia, starci teda boli v podstate šťastní, lebo vedeli, že ich predstavy, nezávislé na tom druhom, nevediac o tom druhom snívajúcom, sú maximom, a viac nechceli, len sa obaja v tom istom okamihu pozreli *na šéfa*.

Šéf sa prestal smiať, premeral si oboch starcov, znova sa rozosmial, ibaže jeho smiech nebol pokračovaním predchádzajúceho smiechu.

Najskôr sa smial na mladíkovi, keďže jeho muži si z neho uťahovali, a vyťahovali, opakovali *všetky vety, v ktorých pred nimi prehral, bez toho, aby o tom nutne vedel – šéf mal z toho samozrejme radosť, a tak si mohol ešte uvoľňujúco poťahovať z kubánskej cigary, ktorú dostal do daru od nejakého veľvyslanca krajiny, v ktorej diktátor zlomil srdcia všetkým ženám, ktoré ho chceli milovať.*

Šéf uznával cigaru, a uznával i toho diktátora, lebo s ním uzavrel zmluvu o dani zo všetkých slnečných lúčov len pre tých, ktorí milovali v súlade s režimom.

Diktátor vyhlásil šéfa za génia, a šéf polku zo zarobených peňazí venoval dobročinným spolkom v demokratických krajinách, takže mu bolo zhlboka odpustené spôsobom:

„Ako inteligentne obral diktátorský režim o peniaze, ktoré by diktátor určite použil len na vývoj zbraní proti nám (pričom nikto presne nešpecifikoval to *nám*).“

Šéf pritiahol skupinku svojich (silných) mužov ku skupine, ktorej podľa neho vládla jeho partnerka.

„Nakoniec, ona nám dala knihu, ktorá určuje pravidlá... tak, ako sme chceli...“ – bola jeho posledná myšlienka, keď zastal tvárou k tvár pred mladíkom, pousmial sa, posledná myšlienka ho upokojila, bol zrazu šťastný muž.

- Tak kedy podpíšeme zmluvu? – spýtal sa mladíka.

Všetci stíchli.

Starci prestali snívať, jeden z nich otočil hlavu ku kráske bez knihy. „Pekná žena,“ – pomyslel si, ďalej ho to nepustilo, hoci bol starý, a údajne mal právo už len snívať...

- Prosím? – a mladík sa vrátil k partnerke *šéfa hlasom muža, ktorý chce bojovať za svoj život, za svoje chcenie presadiť sa, šéf sa dotkol srdca ukazovákom pravej ruky, mladíka presmerovalo k nemu.*

Šéf sa s akýmsi posmeškom zaškeril do tváre starcov, tučná sa vzrušila, šéf ju pritahoval ako muž najviac zo všetkých. Mladíkom v sekunde opovrhovala, nehľadala dôvod prečo, verila pocitu, ktorý v sebe objavila, ako nejaký príliv, dodaný zo sociálneho mora do nej.

Koľko nás je takých ako tučná?

- Ide vám o zmluvu s nami, - povedal tvrdo *šéf*, a všetci jeho muži sa zasmiali spôsobom, v ktorom sa nedalo rozpoznať, kto zastáva akú pozíciu v ich malej (ale veľa ľudských hier určujúcej) skupinke.

- Čo všetko mi môžete ponúknuť? – spýtal sa mladík akoby bez prekvapenia. Úprimne, trochu sa bál, a nie celkom vedel, čo sa vlastne pýta. Aj keď už tušil, len tu tušenie nikdy nestačí. Tu sa tušenie dá (tiež) najviac zneužiť.

Krásky v miestnosti spozorneli.

Aj menej pekné ženy spozorneli, a hľadali pohľadmi mužov, o ktorých si mysleli, že k nim môžu natočiť hlavy, ako podporu, ako okresanie ich emocionálnych stavov, o ktoré sa chceli podeliť aspoň tými pohľadmi.

Tie najkrajšie túžili v základe po niečom viac. Priamo, tie najkrajšie milovali najviac mužský rozmer akéhokoľvek úspechu, čo je opísané vo všetkom, kam sa pozrieme *v tej miestnosti*: milovali v mužoch úspešné penisy, sexi mozgy, a určovali evolučné pravidlá, koniec koncov, ako kdekoľvek na svete, kde by prišli.

Ale aj tu jestvuje niečo viac, a to keď sa *šéf* zahľadel ostro na svoju krásku, a tá povedala, **odznova, zase, znovu**, hlasom, ktorý patril niečomu hlbokému v nej, ale ak by ste sa jej spýtali, odsúhlasila by, *že to opäť nebola ona v základe toho, za koho sa považuje, keď je sama*:

- Všetko, veď už viete... Rodinu môžete mať už iba cez nás.

Nevdojak, do zavretého okna, ktoré patrilo terase, narazil neznámy spevavec.

Nikto z ľudí sa nezačudoval, vtáky neovplyvňujú ľudské svety, ani keď im ide o život. Možno chcel spevavec z neznámych príčin zaspievať ľuďom.

Mladík otočil hlavu k tomu oknu, nahlas si vzdychol, vták spadol na terasu. Nepočul jeho náraz, nevedel prečo otočil hlavu, on si iba spomenul na rozhovor s kráskou/na terase.

Tvár mu zväžnela!

- Povedzte mi tu pred všetkými, koľko peňazí... za to, že predám... slnko... len tým, ktorí môžu vedieť... – lenže mladík sa (*zas a znova*) zasekol, je zbytočné zamyslieť sa prečo?
- Mozog môžete predať vždy len jednej strane... všetko ostatné aj tej druhej... Tá druhá strana však používa mozgy ľudí len ako... také lieviky... na naliatie paliva myšlienok... – kráska naozaj nepoužívala svoj slovník!

Šéf si spokojne odľúkol.

Tučná zrazu pochopila o čo ide, jej závisť ku kráske s knihou dosiahla maximum, tak ako aj stupeň, ktorým ju priťahoval *šéf*.

- Druhá strana? – začudoval sa mladík, ktorý už mal takéto myšlienky, takéto životné obdobie dávno za sebou. Nezdalo sa mu, že je rozumné deliť spoločnosť na dobrú a zlú, prípadne na akýkoľvek dualizmus v podobe, ktorý si vymyslíme, odsúhlasíme a konáme podľa neho v akomsi dogmatickom štýle, zvyčajne pre tých, ktorí chcú na tom zarobiť, prípadne ovládať ľudí, ktorí potrebujú niečo také kvôli životnému duševnému komfortu.

„Duševnú cestu, ktorú si neobhájite sami, takú cestu nikdy vlastne nemáte...“ – prepadlo ho, ako odpoveď na slová krásky, objavilo sa to v ňom, ako akýsi vnútorný duševný tenis: jeho vnútorný hlas ho chcel chrániť, a on tomu plnohodnotne nerozumel, ale potešil sa tomu!

Ešte nešlo do tuhého, a predtým? Načo to komentovať, keď je to takto.

- Všetko, čo nespravujeme... je druhá strana... Chcete byť druhá strana? Pretože zatiaľ ste druhá strana, - srdce krásky po tých slovách bilo rovnako, ako srdce *šéfa*.

Srdce mladíka prežilo silnú bolesť, on však mlčal. Nerozumel prečo, ale zdalo sa mu, že ľudia okolo neho začínajú štípať ako komáre, minimálne pohľadmi.

V niečom mu to prišlo zábavné, zrazu sa cítil dôležitý. Zrazu mal veľkú sebaúctu!

V podstate mu to nedošlo.

A tučná si konečne pomyslela, keďže mladík bol pre ňu obratom najpríťažlivejší muž:

„Ježiši, to je tak sexi...“

Nuž, a konvenčne príťažlivé ženy (samozrejme, každá inak, ale tak, že by väčšina mužov súhlasila s použitím v predstavách pre pokoj dňa, nech by patrili ktorejkoľvek strane...), manželky mužov *šéfa*, zopakovali po tučnej žene, ako keby si posielali myšlienky, ale keďže o tom nevedeli, aj ony iba používali príbuzné myslenie, keďže pochádzali v podstate z rovnakej spoločnosti a často sa opíčili po všetkom, po čom sa tu opíčiť dalo - nakoniec ani o tom nemuseli vedieť, lebo to nič nemení na spení (*ani ich, ani našom, pravda*):

„Ježiši... on je tak sexi... naozaj sexi... to je... to je... tak sexi...“

Zrazu bol sexi, lebo bol **objednaný, chcený, oslovený**, a nebol z ich strany, hoci tomu vlastne nerozumeli, stačilo čiernym vysvietené, a budme si istý, to ženám stačí, pokiaľ je to presne tak, ako je to tu.

„Nakoniec, najlepší je presne taký muž, keď s ním nemusíte žiť...“

- Druhá strana? – spýtal sa mladík, lenže **tento raz to bol hlas skutočného muža**.

Zrazu, a sotva niekto vedel, odkiaľ to prišlo, čosi podržalo jeho semeníky bez toho, že by boli niečím držané.

Kto to bol, kto dal ďalšiemu mladíkovi rozmer **skutočného muža**?!

Starci urobili krok vzad, ako keby ich čosi ovládalo, tu však čímsi spokojným **ovládalo**.

„Už do neho prišiel...“ – pomyslel si prvý.

Druhý ovládol svoje myšlienky, ako pri autogénnom tréningu.

Začína najvyššia hra:

Kráske s knihou sa rozšírili zreničky, jej telo si pýtalo oplodnenie už len tým, že jestvovalo, to pudové si pýtalo pohľad na mladíka.

Žiadne riešenie v tom nejestvovalo, len čosi v kráske chcelo pokračovanie – akokoľvek, a *šéf* zachytil jej volanie tým, že sa na ňu pozrel – a celkom odznova pocítil k mladíkovi krutú nenávisť:

- želal mu pravú smrť, želal mu večný zánik, jednoducho, aby nebolo to, čo mal v sebe...

- už nešlo o to, čo by mohol cez neho zarobiť... = zabudol na to cez nenávisť, ktorú cítil!

- Všetko vám zoberieme... keď hovoríte hlasom, ktorý tu nikomu nepatrí! – zahučal, a zaťal obidve päste.

Ženy, ktoré nikdy nerodili, sa vystrašili.
Matkám zväžneli tváre.

- Boj o pravdu prežitia? Mysleli ste si, že neviem?! – zasmial sa mladík, s istotou, aj keď mu z neznámych príčin práve začalo (akoby?) vykrúcať malíček.
Čoskoro bude celý fialový.

„Chcú ho naozaj zabiť, a jemu je to jedno!“

A kráska s knihou si predstavila tigra spoločnosti, ako otvára papulu... Po koľkýkrát sa zvlhčila pri mladíkovi?

Koho to zaujíma?

Žiadny výsledok: a mladíkovo meno tak či onak stále nikto z nás nepozná.

- Viete koľko takých, ako vy som už videl?! Bakšiše nedávam... – a šéf sa rozosmial, ťažko by sme hľadali niekoho, kto by mohol povedať, že to nebol úprimný úsmev.

- Koľko rokov žijete v tom istom? Koľko rokov chcete vlastniť hlavy takých, ako som ja? Tento raz... som prišiel so skroteným tigrom... Skrotil som toho tigra, ktorého vy údajne púšťate na ľudí, ako som ja... dávno predtým, ako ste ma sem spustili... aby ste uvideli kým sú... v strachu o všetko, kým sú... Tiger ako prvé zožerie lásku... k sebe samému...

A kráska stratila svoje srdce.

Čo si rozvinieme:

„Ak sú jeho slová pravdivé, Bože, má moje srdce...“

Po takejto ženskej myšlienke žena už srdce: *nemá*.

- Modlite sa... aby vás môj tiger... maximálne tak šľahol chvostom.
- Chcete žiť na ulici? – šéf mal skutočné pri týchto slovách vážnu tvár?

Miestnosť počúvala v podobe najbohatších a najvplyvnejších ľudí.

S ich tigrami sa nežartuje. Každý z nich si často myslí, že toho svojho predsa skrotil najlepšie.

A ostatní? Si mysleli, že týmto si už dávno prešli. Že nikto nemôže skrotiť spoločenského tigra, ktorý môže v tom najlepšom iba ovoňať a ísť k ďalšiemu adeptovi, ktorý oslovil.
Oslovil.

- Váš tiger? Je len jeden tiger. Ten tiger... – šéfa jeho úsmev neopúšťal.

Kráska šéfa **mladého muža** chcela najviac zo všetkých okamihov, v ktorých ho videla, hoci vedela, že nie je pre ňu. Ani nikdy nebude.

Šéf urobil jeden krok dopredu.

Mladík ho napodobnil, avšak použil **tú druhú nohu**.

Naozaj: obom čosi prešlo semenníkmi, **zdôraznenie:** bez toho, že by tušili, že protivník je na tom rovnako.

Život si v boji nepýta hlboké uvedomenie, ani keď ho má k dispozícii.

- Pokiaľ chce tiger hovoriť a konať cezo mňa, čo vy môžete? – mladíkovi žmurkli obidve oči.
- Slnko kontra čierna energia... sú stále v jednom... to, čo vy chcete, to nie je všetko...! Vy nepoznáte tigra v noci... vy ste stále v jednom... – *šéfovi* žmurkli obidve oči. Vychutnal si – podľa neho – *pravdivú, zámernú nezrozumiteľnosť!*

Rozumieme? Ak chceme prest' popri tom tigrovi ďalej do spoznania života, ktorým sme...:

Starci sa otočili k jedlu, každý inou stranou.

Kráska s knihou si prešla po bruchu, a zatížila mať v ňom dieťa mladíka! Tým pohybom ruky privolala *šéfa* k sebe.

- Chcete spoznať pravdu, ktorú vlastním a za ktorú som nad vami?! – *lišiacky* sa spýtal *šéf*, pričom mal lásku v srdci, pričom práve jednoducho zabudol na všetky metafory o skutočnom spoločenskom tigrovi, o ktorom je úspech, neúspech, poznanie, nepoznanie *v tej miestnosti*.

Len taký tiger môže rozhodnúť, či vás pustia alebo nepustia, vyradia, zaradia, oznámujú, zarámujú, vyplatia, odporučia?!

„Všade platia nejaké pravidlá, len ten tiger... len ten tiger...“ – pomyslela si najstaršia panna, ktorá nevedela, že (nielen Nietzscheov) tiger (alebo lev, jedným slovom *šelma, dravec*) *duševnej pravdy človeka* jej už dávno odkusol hlavu.

Preto v spoločnosti akceptovala, vystála v skutočnosti len takých, ktorým sa stalo to isté. Pozrela sa aspoň na dvoch, ktorí už mali taktiež odkusnutú hlavu...

Oni sa pozreli na ňu.

Nič sa nestalo.

Boli niečím šťastní, keď o tom nevedeli.

Čosi ich zhlto...

Nemali žiadne deti, a samotu zabíjali aj tak, ako **tu a teraz**, pohľadmi na tých, o ktorých si mysleli, **že ich tiež strážia, že ich môžu strážiť ako členovia...**

Že im môžu želať... že im môžu neželať.

(Lenže pri tigrovi sú ich želania vždy zašlapnuté.)

- Tiger chce cezo mňa... – pokojným hlasom sa ozval mladík, jeho hlava sa nikam neotočila, držal očný kontakt, žmurkol, potom ihneď prižmúril oči.

Šéf taktiež prižmúril oči.

- Možno chce cez vás... lenže z tej druhej strany... nezabúdajte, ste tu len... ako ďalší, ktorý chce z druhej strany... a tiger spoločnosti ide vždy len z jednej strany, z tej našej, – škodoradostne sa nakoniec zasmial *šéf*, a všetky krásky, okrem tej jeho (!), boli jeho, v skutku jeho.

Pre ne bol duševný tiger *šéf*, pretože tomu nerozumeli a žili vo svojom ženskom hormonálnom obmedzení.

Občas každý muž potrebuje mať takú ženu, ktorá verí iba na to, čo vidí a čo si myslí.

Vlastne, také **sú** predsa najlepšie matky, keď si ich máte čím kúpiť, keď vám dajú lásku za to, čo všetko ste získali a čo všetko ste obhájili? (*Nikto nemá rád krutú pravdu, preto sa krutá pravda zväčša iba žije.*)

Jeho muži sa nahlas zasmiali podobne ako *šéf*, a ich manželky zatlieskali, ťažko povedať, ktorá opakovala po ktorej, tu však bolo (takmer) nemožné určiť, ktorá začala, pretože každá si myslela, že opakuje, čo má opakovať. (Ony boli slobodné iba v opakovaní.)

A tá, ktorá sa rozohnila v tom „opakovaní“ najviac, zakričala, akoby verila, že začala prvá:

- Tak ukážte nám niečo z toho tigra, ktorý stráži našu spoločnosť... aby sme konečne videli, čo je zač... – a zasmiala sa smiechom, v ktorom bolo cítiť pravé sociálne víťazstvo!

Mladík sa rozbehol ku kráske *šéfa*.

Chytil ju silovo za zátylok.

Pannám vypadli z rúk knihy s podpisom, ženám, ktoré milovali byť pomilované len preto, že to jestvovalo, ruky **automaticky** zovreli knihy *partnerky šéfa*, ktorá bozk opätovala, a vzápätí vykrikla, ako v rýchlosti vyhodnotila, že to nie je správne, že nechce byť odsúdená za to, čo v nej začalo jestvovať proti pravidlám, ktoré prijala, aby mohla byť **skutočnou voči všetkým, ktorým spoločenské právo v podobe toho tigra zobralo možnosť hovoriť, písať, milovať správnych mužov**:

- Nemôžete... nemôžete... – vykrikla, a mladík stratil naozaj chuť, čosi mu nebezpečne puklo v hlave!

Zasmial sa tak choro.

Šéf k nemu pribehol, chytil ho pod krk. Zareval mu do pravého ucha:

- Tak vidíte, tiger vás dostal.
- Ona to chcela. Nemôžem byť súdený za ženské chcenie prvej ženy *tej miestnosti*...

Ak by *šéf* necítil lásku, chcel by mu zlomiť väzy?

- Načo vám zlomiť väzy, keď už máte všetko zlomené...

Mladík sa nebránil.

Pomyslel si na slová prvej kurvy, ktorej zlomil srdce, ktorá mu dala svoj jazyk na jeden okamih, kedy by mu - **už** - jazyk zobrali, a on by musel stíchnuť (**poznáte také chvíle?**):

„Keď budú chcieť zlomiť väzy tvojmu životnému snu o tom, aby šťastie slnka pochopil každý zdarma... pomysli na mňa...“

Kráska iba smutne pokrútila hlavou. A on pomyslel na prvú kurvu, ktorá mu ukázala, ako sa milovať tak, aby ste sa aj s kurvou naozaj milovali.

Keď vás dokážu milovať už len kurvy, začína skutočná zábava.

Vždy záleží na kurvách, ak ste v postavení mladíka, ktorého nechcú, ktorý je postavený mimo zákona *tej miestnosti*, od ktorého požadujú iba (ďalšie, teda hádam miliónte...) *speňaženie slnka*, čo sme si už opísali.

Priatelia, naše životy záležia na kurvách, ktoré vedia milovať, ak sme z tej druhej strany! *Ak sme vinní za všetko, čo neprešlo*.

- Všetky kurvy sú skutočnejšie ako vy... lebo kurvy nám presne povedia, čo chcú... ak im zaplatíme za pravdu v nich... – zašepkal mladík. *Šéf* ho pustil.

- Tak nakoniec sme vás tak ľahko zničili... Nakoniec sme vám zobrali to slnko... a zostáva **už** len to, čo viete... lenže to isté **už** vieme aj my. Zobrali sme vám to. A zajtra to dáme patentovať. Patent na na myšlienky slnka a myšlienky čiernej energie... podľa vedeckých a farmaceutických opisov... budem vlastniť ja, lebo milujem tak, že budem odznova **šéfom** všetkých, ktorí milujú ako... ja.
- Ja ťa milujem... – povedala rezignovane kráska, ako pochopila, že knihu, ktorú napísala: vlastne nenapísala sama za seba, ale za všetkých ľudí, *ktorí milujú ako on*.

Pomyslela si:

„Nejestvujú knihy pre Boží rozmer v nás... Sú len knihy. A na mne sa zarobilo rovnako, ako sa zarobí na tom mužovi, ktorí všetko medzi nami prehral... Ja som vyhrala. Budem cítiť lásku k môjmu... ktorý ma teda pravdu?“ – bolestivo sa uškrnula, lebo neverila.

Kráska, ktorá už bola najedená, sa pozrela na knihu, ktorú jej dala autorka, zdvihla ju zo stola. Podišla so zvesenou hlavou k mladíkovi, podala mu knihu do rúk, a s úsmevom ženy, ktorá miluje len podľa stanovených pravidiel v tej miestnosti, povedala, presvedčená, že s obhájenou slobadou:

- Nepatríte... ku skutočným ľuďom... keď ste dali srdce kurvám... A povedala som si, že vám dám právo vlastniť knihu od človeka, ktorý dal srdce správne mozgu...
- Tak je to, - a mladík sa až teraz zamiloval do všetkých svojich potrieb, ktoré mu odobrili iba kurvy, **žiadne iné ženy!**

„Nemám srdce lásky, mám srdce, ktoré patrí všetkému, čo chcú ľudia... ktorí už nemôžu... milovať čistou láskou...“

„V akom smutnom svete to žijem... Niektorí musí byť aj pravým hlasom ľudí, ktorí nemôžu hovoriť! Musím bojovať! Slnko dáva život všetkému, slnko nesúdi... a neselektuje tak, ako sekajú pravdu len podľa pravidiel, kto ako prežije, kto čo zažije, kto čo prinesie... kto čo má... Človek zase nejestvuje len ako človek, človek tu ešte nikdy nejestvoval len ako človek, vždy musel byť človekom podľa niečoho. Kto im dal právo?“

Mladík sa konečne cítil naozaj sám. Necítil lásku, necítil financie, ktoré by mu chceli podržať mozog, nevedel o tom, že by nejaké systémy správy vyhodnotili jeho mozog ako veľkú hodnotu pre *tú miestnosť*.

Cítil, ako všetko stráca. Pozrel sa na jedlo.

- Potrebujem sa najesť, - bezmyšlienkovito sa premiestnil k potravinám, väčšina ľudí sa začala venovať *zase raz* len svojim sociálnym skupinkám, kde sa mohli rozprávať iba o rodinách, rodinných úspechoch, o biznise, o všetkom, včom sa mohli odreagovať...

Bývalá predsedkyňa si zložila klobúk.

- Naozaj sme ho prehrali. Nevadí, budú ďalší... – prehovorila, ako sa pozerala na klobúk, pri ktorom si zrazu nevedela spomenúť, odkiaľ ho zobrala.

Vtom okamihu si mladík, pri nakladaní jedla, spomenul na ženu, ktorá mu dala klobúk, bez toho, aby sa pozrel na expredsedkyňu...

Objavila sa v ňom túžba po pobožkaní jej pier.

Knihu krásky odložil - zhodou nepostrehnuteľne osudových náhod – na rovnaké miesto, kde ju položila **iná kráska**, ktorá si nakladala jedlo pred chvíľou.

Nikto to nepostrehol, takže to bolo bezvýznamné?

Jeden zo starcov si to všimol, a dostal chuť jesť s mladíkom, ktorého srdce **mali** stále *nejaké ženy*. Čo pochopil, ako:

„Čím horšie ženy, tým tvrdšie vízie v chlapcovi s takou dušou, akú má on... Má ženské peklo? Tak ja mu stále dávam mužské nebo... Idem s ním jesť!“

Druhý starý muž sa začudoval krokom **prvého** starca, radšej sa pridal k smejúcej sa skupinke mužov *šéfa*, ktorý začínali oslavovať *zákony slnka len pre tú miestnosť*.

- Tak sme dostali to, čo sme chceli. Ďalšie slnko človeka zostalo len pre nás... – vydal zo seba muž, ktorého meno je neznáme aj pre *šéfa*, muž, ktorý si však myslí, že slnko je viac jeho ako tých, **ktorí nemilujú tak skutočne ako on**.
- A on si stále myslí, že objavil niečo nové... – povedal ten (druhý) stavec, trochu ho zabolelo chrbát, no všetci ostatní mu podržali jeho pohár (len tým, že stál pri nich)! Bolesť rýchlo pominula. On vedel o čo hrá ešte aj v jeho veku v tejto sociálnej skupinke. Uveril úspechu chvíle, odpil si ako ten, ktorý pochopil, že cikať proti vetru môžu iba muži, ktorí môžu stratiť len najmenej... Pozrel sa na **prvého** starca a pomyslel si:

„On vždy stratil... sympatie úspechu v našej miestnosti... kvôli sympatiám s mužmi, ako je ten hlúpy mladík bez... (mierne si odkašľal) našej viery... aj vtedy, keď už všetko prehrali ... lenže aj takí musia byť... Nieкто musí mať rád tých, ktorým všetko zoberieme len podľa pravidiel... keď je to koníček... Môže piť s nami, aj keď s nami nepije...“ – ach, tie jeho myšlienky, veď ešte pred chvíľou stál na strane mladíka, ešte keď bolo o čo hrať... vo vyťažení pre duševný, peňažný, sociálny (i jeho) zisk.

Kráska s knihou, i najedená kráska sa zapozerali na mladíka, ako sa duševne nahý postavil k jedlu.

Prišlo im ho ľúto, lebo vedeli, že takých **už nemôžu** milovať, a že doba pokročila natoľko, že systémy správy im takých nedovolia milovať **nikdy, nech by ich aj vzrušili**, alebo naivitou, že slnko svieti pre každého rovnako...

Nakladal si, muži: víťazi, porazení (v narcistických závodoch korporatívneho kapitalizmu), muži rodín, muži lásky, muži žien *tej miestnosti* sa na ňom začínali **zase** zabávať.

Stavec do neho drgol, ľavou rukou si zatiaľ prešiel po polovici tváre, ako keby si chcel zakryť oko:

- Mohli by ste mi podať lyžičku, ktorou ste si nakladal najkvalitnejšiu ryžu na trhu?

Mladík si ho premeral:

- Chceli ste mi pomôcť...
- Tak budeme spolu jesť, - stavec sa pokúsil o úsmev, v ktorom bolo len to najlepšie otcovstvo, chcenie po učení duše, *ktorá ešte nie celkom vedela...*
- Jem sám... keď už nič nemám.
- Neviete sa tešiť z maličkostí.
- Tešil by som sa z maličkostí, ak by som dostal... povolenie predávať pilulky... ktoré upriamia aj tých najchudobnejších na tie najlepšie pocity zo slnka... Lebo o nich nevieme, lebo slepo ignorujeme...
- K takým veľkým peniazom nepustia... chlapca, ktorý vyplazuje jazyk... – stavec sa zasmial, ako si naložil svoju porciu najkvalitnejšej ryže. Bol jeden z mála, ktorý vedel o tom, že sa konzumuje najkvalitnejšia ryža.

Sám ju totiž dodal. Mal na nej zisk. To však mladíkovi nepovedal...

- Ľudia sa delia iba na dve skupiny... Tí, ktorí myslia aj na to, ako to tu bude vyzerat', keď už nebudú... a na tých, ktorí sú upriamení len na seba, na svoje pupky... – načo to mladík povedal? Tak predsalen potreboval zaujať! Myslel si, že ešte hrá?
- Keď to každý pochopí, aj tak skončí v tej druhej skupine, - stavec si po prvý raz naložil do úst.
- Tak potom... prečo ste prišli za mnou? Prečo ste mi... chceli podržať krk? Viete... poznám aj ľudí, ktorí keď majú aspoň toľko, aby mohli bez bolesti prežiť... ihneď začínajú pomáhať iným... Vlastne poznám aj takých, ktorí pomáhajú aj keď majú málo... Vedia sa rozdeliť... – a mladík, hoci tušil, čo to z neho hovorí, prijal to, že túži byť dôležitý aspoň pri starcovi.
- Viete, to čo chcete, je správne, ale... neviete hrať hru, ako si obhájiť to správne vo vás. Ale teraz je to už jedno. Dostali ste dve šance, a obidve ste stratili. Som prekvapený, že tu vôbec môžete byť, - stavec sa pozrel na jedlo, ktoré mu **naozaj patrilo, pomyslel si: „môžeš byť“**.

Mladík prehltol:

- Nesúhlasím s tým, ako to beží.
- Chutí?
- Vy sotva rozhodujete o tom, či môže chutiť... – arogantne prehodil mladík, ihneď mu zabehlo, zakašľal.
- Chápem, neúspech sa nedá liečiť...
- Zajtra bude nový deň...
- Bude, len už vám zobrali to vaše slnko... Je koniec vašim nápadom.
- Neverím... – pousmial sa mladík, avšak výrazne bolestivo, keďže si spomenul, ako sa všetko zmenilo, keď vyšiel po prvý raz na luxusnú ulicu.
- Záleží vám na vašom živote, alebo viac na tom slnku pre všetkých... rovnako... aspoň v podobe... že každý má právo na rovnaké myšlienky?
- Chceme sa... teraz... najesť...

Kráska s knihou objala okolo ramien šéfa.

Iná kráska, už naplnená jedlom, sa zapozerala na *tú miestnosť*, lenže nevidela nikoho, komu by chcela ukázať svoju dušu, svoje ženstvo, nevidela nikoho, pre koho by bola úcta vyzliecť sa do naha, dať mu sken života.

„Som príliš príťažlivá na to, aby pri mne muži boli niečím viac, ako hlasom... toho, čo chce príroda... v každom z nich inými činmi pre spoločnosť... Kto vyhrá?!“ – pomyslela si zložito, pričom platí: nikto nevedel o jej vnútri, že je zložitá, komplikovaná - **a ona túžila ukazovať jednoduchosť, verila tomu, že ženy, ktoré milujú svoj mozog, budú skôr či neskôr opustené, keď sa neprispôbia... komfortu muža, s ktorým budú.**

Boli mladá, a aj ona používala len pravdy, ktoré už zažila.

Spýtala sa v sebe vetu, ktorú sa kráska s knihou spýtala už desať rokov pred ňou...

Všetci tí ľudia, ktorí bojujú o to isté odvtedy, odkedy je človek človekom:

- Jedna z najlepších rýž, ktoré som jedol... – ohodnotil mladík po druhom súste.
- No vidíte, že to dokážete... Možno vám chutí aj preto, že som pri vás...
- Čože?! – spýtal sa mladík, ako zase zabudol na výnimočnú chuť jedla.
- Chcete skončiť sám... nemilovaný... ako ten... čo stratil všetko... ešte aj dušu? Keď sa teraz najete... s človekom, ktorý vám to nachvíľu podrží... budete mať to... čo milujete v sebe najviac... ale inak... už máte len trápenie... Nechali ste sa tu podviesť?

Lenže mladík sa iba trpkou pousmial, otočil hlavu k mäsu, nabral si teľacinu:

- Oni tiež verili...
- Neverili, nevedia veriť, vedia iba byť.
- Koľko ľudí tak končí s dušami, ako tie teliatka?
- Ako vy? Ako to, čo si od vás zobrali...
- Vonku mám ešte veľa žien, ktoré o mňa stoja...
- Vtedy ste mohli hovoriť aj za ne... Toľko viery vo vás... a oni vám to zobrali, nechali ste sa chytiť.

Mladík sa zamračil. Odložil tanier.

- Prečo ma nenecháte najesť sa?
- Jedlo, ktoré vám nepatrí... bude vždy len jedlo, ktoré vám nepatrí... Dostane zaň len také myšlienky, aké vám povolí jeho majiteľ. To je skutočnosť, ktorú ľudia *v tej miestnosti* vedia... tí ostatní... *v tej miestnosti* považovaní za plebs... duševný, ekonomický... jednoducho... nevedia.
- Jedlo bude vždy iba jedlo.
- Viete tak málo, a práve preto ste stratili to, čo dovtedy nikto *v tej miestnosti* nevlastnil. Jedno je niečo vymyslieť, priniesť, to druhé je si to obhájiť medzi obchodníkmi, dravcami, šelmami... (žeby bol tento stavec vnútom najviac podobný tomu, kto píše?)
- Tigra máme už za sebou...
- Máte ho stále v sebe... on neprehráva. On chce to, prečo si prišiel do človeka, ako ste vy. Keď mu to nedáte, zabije vás, a je jedno či duševne alebo fyzicky... lebo už nemáte lásku... a posunie to do ďalšieho, ktorý vydrží. Z tej druhej strany vydrží... Takých mužov je tak veľa, mužov, ako vy... je stále dosť na to, aby sa unudení *v tej miestnosti* mohli na čomsi zabávať... a potom si zobrat' všetko, čo patrí *tej miestnosti*... od človeka, ktorý nebude nikdy patriť *do tej miestnosti*...
- Nerozumiem vám. Že nemám lásku? – a mladík si spomenul na ženy, ktoré sa s ním milovali, a držali ho pritom za krk bez toho, že by si to žiadali.
- Máte iba ženy, ktoré chcú... a dajú vám všetko za ich chcenie... povedať cez vás to, čo ony nemôžu povedať... aspoň o.. (sťažka prehlto!)... ich... slniečku (toto slovo povedal *tak posmešne*). Lenže vy ste už... oddnes... navždy mlčky.

Mladík si zazíval.

- Áno... cez všetky tie moje ženy som skrotil tigra **pravdy lásky** vo mne...
- Záleží vám na tom, ako skončíte, alebo vám ide o to, čo môžete zmeniť... ak ste už stratili to vaše slnko pre všetkých, ktorí sú ako vy?
- Zmeniť?! – mladík prešiel pohľadom všetky švédske stoly s jedlom. Mal chuť na všetko, a zároveň na nič!

Šéf sa rozosmial, v mene slnka pobozkal krásku s knihou. Tá konečne uverila, že môže bozkať so všetkým, čo má v sebe! (*Niekedy aj ľudia s láskou, ktorá dobyla najvyššie poschodia, si radi zahrajú hry na bozky - po rokoch - pred ostatnými...*)

Na mladíka razom zabudla, stačilo jej, že *aspoň je*. Že ho nechali jesť, keď už nemôže to, prečo si sem prišiel.

Muži, ktorí žijú obyčajné manželstvá materiálneho dostatku so ženami, ktoré si to v skutočnosti vážia, sa dotkli ich zadkov, a oni, ony vedeli, že majú život, ktorý sa žije *tak dobre*.

Mladík sa stal súčasťou *tej miestnosti* len tak, ako sa stáva súčasťou všetkých miestností ich vybavenie, ktoré bude čoskoro nahradené. Jedol viac za tú miestnosť, ako sám za seba.

A keď už nejedol, **stále mali jeho oči**, ktoré sa museli pozerat' na jedlo. Ak by prenikol k podstate fungovania sveta, pochopil by, že ani lúče slnka neprijímajú ľudské telá rovnako („o čom, nepochybne dobre vieme, keď o tom vedieť chceme...“).

Že ten, kto práve miluje nielen seba, je slnkom liečení viac... napríklad.

Starcovi prišlo ľúto takého života, a rozvrstenia, ktorého bol súčasťou, a nemal na výber.

Spomenul si, ako hral ruskú ruletu po smrti jeho manželky, spomenul si, že jeho zlatá rodinná zbraň dvakrát nevystrelila.

Potom namieril na fenku, ktorú jeho žena nedozerne milovala a zastrelil ju, pričom nič necítil, keďže po smrti manželky prvé dva týždne necítil k žiadnému inému človeku (a teda ani k zvierat'u) nič, *jednoduché nič*.

„Kto vlastne mal na výber, keď tí, ktorí riadili, zase dostali len to, čo pôvodne chceli?“

- Mám pre vás zlatú zbraň... keď už zlatú lásku má šéf a jeho... spisovateľka.
- Zlatá láska? Najskôr jedlo, potom zbraň?! – spýtal sa mladík so zábavnou irónou v hlase, presvedčený, že **zlatá láska** je ešte stále aj na jeho strane...

Starec odložil svoj tanier, vybral z vnútorného vrečka pri srdci zlatú starožitnú zbraň s bubnom, snažil sa, aby bol otočený tak, aby ho nikto nevidel.

- Nemáte čo stratiť, aj mozog ste už stratili... – a starec mu vsunul zbraň pod zips starších nohavíc, až sa hlaveň dotkla koreňa penisu cez spodnú bielizeň. Mladík pocítil chlad.
- Stratil som mozog?
- Už nikdy na nič neprídete, zobrali vám vôľu na niečo prísť... uzamkli vás v trápení, a v egu... a vy by ste si nakoniec, možno o tri, možno o päť rokov vyčítali, že to nakoniec len vy sám...

Mladík neprotestoval proti zbrani, práve ho viac zasiahli slová starca.

- Nezobrali mi sebaúctu, - povedal pomerne rázne, ale nie natoľko nahlas, aby ich počul niekto iný.
- To by skončilo pri prvej žene z tých, o ktorých si myslíte... ktorá by odišla... a zobrala by vám sebaúctu muža...

Mladík sa **automaticky** dotkol zbrane pravou rukou! Starec sa *bolestivo pousmial*.

- Strácam teda všetko, tentokrát nezvratne? – mladík neopúšťal dotyk zbrane. Bol to ukazovák, ktorý sa dotýkal zlata.
- Áno.
- Kto riadi tieto pravidlá?
- Táto miestnosť používa pravidlá, ktorými sa riadi každá spoločnosť, ktorá uspela.
- Kto to riadi?
- Ved' to viete...
- To, na čom som prišiel... sa stratí?! Povedali ste... povedali... že aspoň to nie...
- Platí to, že to, čo zostane v zásuvkách, alebo zničené... nikto nevidí... – starec by teraz povedal hocičo, keďže potreboval spustiť ruskú ruletu, v ktorej už mladík nemohol vyhrať svoju stratenú dušu.
- **My sme teraz... v objavoch... pre ľudstvo... Stále som v hre!**
- Nebuďte naivný. Túto zbraň mal raz v rukách aj Einstein, a keď si ju priložil ku spánkom... nevystrelila. O tom je tá hra...
- Ako sa k nemu dostala? – mladík zbystril. Zabudol, kde je. Neveril na Einsteina, veril iba na to, čo ponúkol mozog Einsteina. **Zrazu nepotreboval človeka, zrazu vedel len o konaní, výstupe, ktorý využila tá miestnosť. V okamihu bol ako všetci, keď prišlo na veľkých, na tých, ktorých sme nazvali nakoniec veľkými!**

On bol jeden z mála, ktorého nezaujímal život človeka, ale na čo ten človek prišiel v tom živote, ktorý žil.

Spoločnosť, akákoľvek spoločnosť... však posudzuje najmä život človeka...

Bol tak povrechný! Tu sa túžil cítiť ako súčasť *tej miestnosti!* Tu pochopil *to málo*, čo ho vyslobodzovalo z bolesti, že *všetko bolo odviata*.

Že zostával prázdny, ako väčšina ľudí pomimo spoločenských pracovných činností... (masou potrebných, masou žiadaných)

- Tak... ako k vám... dostala sa, ako k vám... – a starcovi zaiskrilo v očiach pri pohľade na zbraň. Mladík k nej sklonil hlavu. Starec sa *slobodne pousmial*. Tento raz žiadna bolesť.

Šéf k mladíkovi zdvihol hlavu a myslel si, že mladík sklonil hlavu pred ním, ako každý... na koho by sa pozrel po bozku so ženou, **ktorá mala tisíc kníh... jednou knihou.**

- Tak potom prečo tá zbraň? Keď som **už** údajne mimo... a Einstein mal vtedy... teda, ak som to pochopil správne... stále šancu... a ja... ja... ja **už** nemám... – mladík konečne našiel ukazovákom hlaveň. Niečo ho vzrušovalo na tom, že **má zbraň** v *tej miestnosti*.
- Je to zbraň, ktorá hrá ruskú ruletu... To nie je zbraň, ktorá vždy vystrelí. To je jediná naozajstná zbraň, ktorú *táto miestnosť*... prijíma a rešpektuje.

Mladík pocítil, ako sa mu do penisu hrnie krv, zažíval polovičnú erekciu. Nech to už bolo akokoľvek, mal v sebe to, čo ženy nikdy nepochopia.

- Prečo ste mi dali tú zbraň?
- Muž ako vy... by nemal stratiť to... čo je takmer vždy zobraňé najmä ľuďom... ktorí nemajú nič, - starec však začínal hovoriť ako **automat**.

„Už dávno cezo mňa toto bolo chcené...“ – pomyslel si, a cítil sa oveľa mladšie.

Pred chvíľou mu na mladíkovi niečím naozaj záležalo, teraz mu záležalo iba na sebe a na tej zbrani!

On to neskúmal, iba to ako starý človek **prijal**.

Nebola v ňom žiadna láska, bola v ňom len povinnosť. Až na staré kolená pochopil, že najväčšie umenie pre muža je stať sa vojacom, ak už nič neostáva.

Nemal prečo skúmať:

Vrátila sa do neho úprimnosť!

Chytil mladíka za rameno.

- Najedzte sa tak, ako doma. Pri mne ste aspoň na chvíľu doma.
- So zbraňou v rozkroku nemôžem.
- Jedzte. Potrebujem, aby ste mysleli aspoň ako najedený vojak, ktorý bojuje za správnu vec proti všetkým, ktorí ho nechcú pustiť ku správnej láske...

Mladík si premeral starca, akoby mu hovoril zo srdca, uveril mu, nevedel prečo, jednoducho len uveril, bez výhrad vedel, že tá zbraň je vyjadrením srdca starého muža.

- Vy milujete moju prehru? Vy ste tak tiež kedysi prehrali? – spýtal sa ako **automat** aj mladík! Bol **automat lásky**, ktorá chcela odpoveď?!

A – stále - tiger pravdy medzi ľuďmi chcel čosi, čo pochopia len tí, ktorí už takého tigra zažili, keď zovrel zbraň. *Zabudol, že je zo zlata, že je nabitá, ako každá pravá ruská ruleta musí byť nabitá s nepoznanými rozostupmi medzi nábojmi!*

- Keď si budete myslieť, že ste prehrali... už ste prehrali. Stratili ste možno právo na duševné činnosti... *a v tejto miestnosti*... nám nepatrí ani to srdce... ale život... to je položka... To ste

nestratili... hoci môžu rozhodnúť o všetkom... Teraz máte môj kohútik. Právo výstrelu v ruskej rulete vám nezobrali... To sa neberie... – stavec si po poslednom „*to sa neberie*“ spomenul na tvár svojej manželky, opäť pochopil, že už ju nikdy neuvidí, a nerozumel prečo chce vrátiť úder.

Menil sa tak rýchlo!

Bolo to šialené!

Pred chvíľkou mladíka miloval, len ako vojaci dokázu milovať život jeden druhého, teraz túžil iba po výstrele, *v ktorom by sa zmenili navždy pravidlá!*

Stavec neskúmal, čo sa to deje s jeho vnútrom, hoci vedel:

„Môžem sa zmeniť aj stokrát za deň a nič sa tak nenaučím... ale ide o to, čo urobím... Ide o to, čo vtedy urobím, čo stratím, čo získam... ako vždy.“

Mladík veril naivne konštantnosti jeho srdca! Preto uveril aj v jeho zbraň.

Zobral do rúk naspäť tanier s jedlom. Mal pocit, že konečne je aj za tých, ktorí sa sem nedostanú, každé sústo, ktoré si vložil do úst, prežíval, ako keby je za sto podobných, ako bol sám.

Bol to ten najlepší vojenský klam mužského vnútra, alebo to bola ďalšia akási zvláštna pravda, ktorá sa používa, aby sme prežili v lepšom komforte, keď nám (stále) veľa nezostáva? Mladík, ani stavec to nevedeli rozsúdiť, nemali prečo?

Šéf si bol istý, ako sa pozeral na svoju krásku, že rodina je konečne istá, pretože práve to mal v sebe. A bol si istý, že jeho muži, ktorí už mali niekoľko detí (povedzme, že polovicu aj z lásky, čo pomáhalo v štruktúre miestnosti v obhajobe mnohých ľudských talentov...) to tak vidia tiež.

Aj tu platí, že polovica z nich občas myslela aj ďalej, vyššie, občas pomerne altruisticky (aké skutočné slovo vybrať?), teda nielen na svoje pupky. Avšak vždy vychádzali z toho, že už mali toľko, aby mohli myslieť na iných... To sú tí praví ľudia tej miestnosti, ktorí dokážu myslieť aj na iných...

PREČO MYSLIA NA INÝCH?!

Mladíkovi sa celý držiak zbrane schoval za zips.

Kráska *šéfa* sa pozrela na jeho zadok, cítila sa ako vtedy, keď po prvý raz uvidela jeho tvár (!), a jediné, čo sa jej objavilo v myšlienkach:

„Stále sa mu môžem pozerat' na zadok...“ – a pritom to bola iba zbraň, ktorá privolala jej pohľad, **hoci nevedela?!**

Vždy záleží na tom, aké interpretácie použijeme, keď má muž zlatú zbraň v rozkroku...

Mladík dojedol, stavec – pri ňom – dopil ďalší pohár. Už ich nepočítal.

- Koho? – spýtal sa tak pokojne – **mladík**.

Pri ruskej rulete... sa nehovorí meno... – povedal ešte pokojnejšie stavec – akoby si objednával niekoho vraždu, a bol s tým vyrovnaný vo svedomí, ktoré stratilo životnú lásku, a nevie pochopiť všetky ostatné lásky ľudí, ktorí zostali žiť! Ale doplnil, rovnakým hlasom: - Kto vám zobral... vaše vnútro... cez to, čo ste prišli ponúknuť...?

Mladík začínal pomaly tráviť jedlo, polovičná erekcia vyvolaná dotykom zlatej zbrane odznela. Tu si spomenul na prvé pocity, s ktorými vstúpil do miestnosti, na prvý pohľad, ktorý venoval kráske, o ktorej vedel, že má najlepšiu knihu, ktorú čítal za posledné obdobie.

Spomenul si, že v nej uvidel lásku, svoju lásku, ktorú nikdy nepocítil od žien, ktoré ho vedeli milovať inak, ako by zrejme vedela kráska, *ale predsa ho milovali (také presvedčenie v ňom bolo teraz)* - bez výhrad si pomyslel:

„Ludia, ktorí spochybňujú existenciu lásky v kurvách, nikdy nezažili... čo je to cítiť lásku odsúdených žien!“

Zvít'azilo v ňom:

„A predsa tie ženy, ktoré mi nikdy nedali stálosť môjho ducha, prebijajú volanie, ktoré som pocítil *pri nej!*“

Ten obrovský závan pravdy jeho srdca opätovne patrila – kráske s knihou, a on to prijal!

A aj keď mal zbraň (*pre koľkých zbraň pravej pravdy?!*) v rozkroku, to, čo precíťoval, po jedle, ktoré síce dodal starc – koľko neznámych žien a mužov ho však pripravovalo? – povedzme ešte raz: *teda, to, čo sa v ňom nachádzalo, nebolo konečne iba volaním mužského ega po privlastňovacej láske, tak, ako keď vstúpil do miestnosti?!*

Otočil hlavu ku kráske, tá sa viac ako oddane pozerala na *šéfa*.

Opäť sa dotkol zbrane, tento raz tak, akoby sa vedome dotýkal cez nohavice pohlavného orgánu.

Starc si myslel, že **iba jeho vojak (?) stále pracuje pre všetko, čo má v sebe on, čo majú v sebe všetci, ktorí si myslia, že konečná prehra v ľudskom živote predsa jestvuje!**

Mladík však bojoval so svojim emóciami!

Ešte pred chvíľou veril v jedinou pravdu zbrane, teraz... si už nebol istý. Vedel, že nemá nič, že tá miestnosť s najväčšou pravdepodobnosťou jednoducho nepotrebuje **jeho nové pravdy o našich myšlienkach, konaniach slnka či čiernej energie (stále 20%/80%?!), že sa zmenila jeho pozícia nielen na luxusnej ulici, ktorú aj tak nemal rád... Len to volanie jeho vnútra po naplnenom cíte (v podobe spomienky, v podobe toho, ako sa do neho vracali takmer všetky pohľady a echá na dialógy s kráskou), akoby ho mohol ignorovať, napriek všetkému, čo bolo povedané z úst starca?**

Prešiel pohľadom z krásky - uvedomil si, ako naprázdno prehltol slinu – ku starcovi, a tentokrát sa na neho zahľadel pohľadom muža, ktorý raz môže mať deti, hoci o tom sám stále nevie:

- Zbraň bude vždy len zbraň... A žena, aj keď nemusí vedieť takmer nič... o zbrani muža medzi nohami, bude vždy iba žena, - vyliezlo z neho, napoly medzi slobodou a akýmsi príkazom vnútra.
- Stále strácate... Na to, že ženy chcú počuť len a len pravdu... by som už dávno neveril. Všetci chceme peniaze, úspech, presadenie... moc, po prípade slávu... pokiaľ ešte nevieme, o čom sú deti... o čom je výchova... a že málo lásky robí z ľudí mrzákov v ktoromkoľvek smere, - platí, ak by starc povedal tieto vety, ako prvé vety večera, bola by v nich pomoc pre mladíka, lenže mladík sa so zbraňou stával mužom viac, ako keď hovoril „o nejakom nepodstatnom spoločenskom tigrovi“ (čomu aj tak málokto rozumie, keď napríklad nevie nič o závere **Tak vravel Zarathustra**, prípadne o úvodoch a záveroch tisícok podobných diel...), stával sa mužom viac, ako keď hovoril s kráskou, a vôbec všetkými kráskami, ktoré splodil tento svet, a od ktorých vlastne tiež tým asi tiež čosi chcel:

„Človek však môže odmietnuť...“

„Kde sa však začína dráha uvedomelého uvedomenia, skôr u muža alebo u ženy?“

„A kde sa začína uvedomelé odmietnutie a kde jeho prvý následok, ktorý zvyčajne udrie na najcitlivejšie miesto?!“

„Záleží na tom?“

Starec sa dotkol na sekundu pravou rukou penisu, o ktorom vedelo iba zopár žien, že má obriezku (a on spal v živote iba so ženami, ktoré neotvárali ústa tam, kde nemali, lebo tento starec mal dar spať so ženskými, ktoré si vážili sex, milovanie, spanie viac s takým mužom, ako s mužom, ktorý ich iba ukojí... – vlastne, rady nakupovali tam, kde sa mohlo nakupovať skôr podľa intelektu), presnejšie: dotkol sa ho ukazovákom, nikto si to nevšimol, a mladému mužovi išlo o niečo iné, aby vnímal *pohybové nepodstatnosti*, **starec** povedal:

- Keď uveríš... že život sa môže zachrániť rôznymi spôsobmi, a každý chce za záchranu života aspoň poďakovať... A vždy ide o to, komu ďakuješ... a ako, to si pamätaj.
- Stále verím na lásku! – čosi sa vydralo z mladého muža.

Starec bol stále – odznova? – zase? – opätovne? – alebo iba s donútenia pri ďalšom opakovaní v jeho živote, v ktorom už videl veľa pokusov chlapcov, mladíkov, mladých mužov o presadenie bez záujmu o niečo iné, čo by mohlo posúvať aj ľudí, ktorí nemajú... práve to, čo majú tí (tu metaforicky spomínaní?) mladíci, a tí ostatní (už tiež zmienení medzi riadkami), len by chceli prežiť – proste iba na tom istom slnku... pre to slnko samé, (a) občas (aj pre všetko ostatné, čo v nich prichádza do úvahy):

- Koľkokrát ste to dnes povedali? A komu?! – a starý muž sa zapozeral na skrytú zbraň v rozkroku mladíka, **konečne si spomenul, že je naozaj zlatá!**
- Ved' je to pravda... lebo tomu verím! Tak to môžem povedať... – mladý muž sa „prekvapivo“ zamyslel, lenže *tu a teraz* v ňom nebolo žiadnych myšlienok, ktoré by mohli pokračovať, zmena oproti iným stavom bola však vtom, že *tento raz* si **akoby uvedomoval**:

„Niečo zo mňa vlastne nechce hovoriť...“

Čosi v ňom zrazu podalo tú zbraň starcovi. A on sa usmial, používajúc akúsi masku, ktorú ihneď v sebe nazval: „toto je maska lásky, ktorú mám k dispozícii pre každú ženu, ktorá by ma podržala, a nie iba mi podržala...“

- Tak naozaj myslíte? – spýtal sa ho **skutočne so záujmom starec**.
- Áno... – neklamal mladý muž.

Starec si všimol, že sa na neho, nazval to „akoby jedným okom“ pozerá kráska, teda v podstate tak, aby *šéf* miestnosti nemohol *namietat'* (zasahovať, húkať policajnými mužmi, ktorí však majú často pravdu, a ak ju nemajú, šéf im ju často odsúhlasil, *ak jej uveril*).

- Kde vlastne pracujete, akú pozíciu zastávate, ako vás využívajú... koho peniaze vás ženú do všetkých slov, koľko srdcí vám želá dobro a koľko zánik... – začal rapotať starec so zbraňou v ruke, ako ju urýchlene otáčal v rukách, zrazu zastavil, pohladil zbraň po hlavni, a pokračoval úplne zmeneným hlasom, už pomalým, niekto by mohol povedať, že až hlasom terapeuta, ktorý sa iba snaží chlácholiť, ktorý používa iba slová, ktoré akoby čerpal z klienta:

- Chvíľku mám túto zbraň späť, a čo za myšlienky ma to ženú...?

Na záver, pri slovách: „ma to ženú“ - sa zasmial ako malé dieťa – taká to bola rýchla zmena!

Mladý muž sa mierne vystrašil, zmeny v tvári starca boli prirýchle – jeho mimika sa v novej sekunde zmenila na pohyby, ktoré sa výrazne podobali na výraz tváre a krúženie očami zaujatej krásky, a akoby cez neho naozaj kráska povedala:

- Vyberte si, buď vás použijeme na náhradné súčiastky, vykradneme vaše myšlienky, ktoré stoja za to, alebo... si zoberiete tú zlatú zbraň a obhájite svoje deti v žene, ktorá... vás tu oslovila.

Kde už túto vetu mladý muž počul?

Kde sme už vetné spojenie starca počuli – a kým sme sa potom stali?

Táto veta už odznela v toľkých životoch, že ľudská cena záleží iba na tom, ku komu sa prebijete, ku komu Váš osud zaveje, čo môže byť jedno a to isté!

- Moje deti?! – spýtal sa zamyslene mladý muž.
- Zákon našej miestnosti vám zakázal mať deti, a viac vám nebudem hovoriť.
- Stále môžem mať deti... mimo...

Starec zdvihol zlatú zbraň, a namieril na mladého muža.

- Ak by sme si vás vybrali, guľka nikdy nevystrelí, o tom je ruská ruleta... Nemáte na výber, živý alebo mŕtvy.

Mladý muž sa zľakol, bál sa iba, že by nemusel byť, všetko ostatné v ňom bolo zrazu nepodstatné.

Ako na neho mierila zbraň, vyletelo z neho, pričom *nepochopil to živý alebo mŕtvy*:

- Čo musím urobiť, aby ste ma pustili k deťom...?!
- Naučiť sa používať zlatú zbraň, ktorá hra ruskú ruletu, vo svoj prospech... A ona chce byť váš učiteľ... – obaja sa otočili súčasne ku kráske, tá sa však otočila k *šéfovi*, šéf sa otočil k mladíkovi, a starcovi *automaticky* ukazovák potiahol kohútik, zbraň nevystrelila!

Kráska sa rozbehla k mladému mužovi, a snáď už po druhýkrát zakričala (dnes):

- Si môj!

Šéf však na ňu ukázal prstom, v tvári mal kamenný nezaujatý výraz.

Ak sa táto scéna vyskytla aspoň raz vo vašich životoch, nenárukujem si porovnanie hodnoty tejto knihy medzi vašou a mojou dušou, medzi pravdou vo vašich deťoch a mojich deťoch, a tak ďalej...

Pretože to medzi ľuďmi jestvuje!

Žene prasklo v hlave, počuli to všetci, keďže v reproduktoroch v miestnosti zahučalo, štátne rádio správy zaplo v kráske to, čo bolo nevyhnutné pre jej majiteľa:

Ona zvesila hlavu, dotkla sa bradou oblasti pod krkom, šéf si ju pritiahol k sebe bez fyzického lana, používal ju, ako sme používaní, ak sa tak vyhodnotí, že za to stojíme, ak máme takú hodnotu (o čom už vieme, ak sa to stalo, a so závisťou nechápeme, ak sa to nestalo? – šťastní, ktorí nevedia a majú svoje hry: o chleba a o všetko ostatné... - a hľadáme všetky možné iné životné cesty a šťastia, aby sme mohli dýchať v slobode, ktorú sme si vytvorili vtom, v čom sme odsúdení žiť, čo sme si priradili, aby sme vtom žili):

Otočila sa k nemu, vrátila sa k nemu ako robot, ktorý má takú veľkú hodnotu, že si nemôže vybrať sám za seba kroky v tej miestnosti.

Nemohla sa s tým ani zmieriť, lebo ani vôľu nemala vlastnú, až takú mala veľkú hodnotu!

Chcela povedať:

„Láska nemôže byť ovládaná, lebo je nástrojom Boha, a Boh dal človeku predsa slobodnú vieru...“ – lenže aj táto veta raz bude použitá, lebo sa bude hodiť... či už jej, alebo niekomu inému pre správu, ktorá si ju vytiahne do toho, kto preberie štafetu, a stane sa tým, čím ona, stane sa na niečo **určeným** – **ak ju nepoužije ona: čoskoro.**

Všetci vieme, že sme len nekončiacami pokračovaniami myšlienok, a odomykaní, ak sa to už raz začne... v hre o postavenie *v tej miestnosti!*

A kto nechce, má právo nechcieť, ale už nemá právo vedieť, čo všetko sa z neho stratilo, a kde sa to objaví, v kom sa to objaví... v kom sa to použije.

Čo všetko v nás mizne v našich snoch, a čo všetko v nás mizne v našich životoch?

Čo všetko získavame, keď ešte aj o vieru v Boha sa tu vedie boj!

- K Bohu ťa pustíme, až keď napíšeš tretiu knihu, ktorá opíše jeho myseľ. Potom my dvaja budeme môcť konečne splodiť dieťa, a ty získaš ďalší rozmer lásky, ktorý ťa zase posunie bližšie k tomu, aby si čerpala všetko podstatné od tých, ktorí vďaka tebe našli vieru v Boha... – nadýchol sa, zmenila sa mu tvár, a zaznelo z neho *hádam už sté automatické* v tejto knihe: - Odomykáme tvoj život. A môžeme ho kedykoľvek ukončiť, ak nesplníš podmienky, ak ťa nám ukradne niekto z tých, ktorí nepatria **našej miestnosti**... a bude chcieť do teba zasadiť myšlienky... ktoré budú rušiť všetko, čo si pre nás vytvorila...
- Miluješ ma? – spýtala sa **ho** – šéfa – muža – partnera – víťaza, skutočného víťaza v hre o jej lásku, ktorý mal jej srdce, akoby ho fyzicky držal v rukách, spravoval nejakým počítačom s prúdom, ktorý do nej prenikol, spýtala sa ho, pričom zabudla – **ihneď, ihneď** - na mladého muža, ako keby ani nejstvoval.

Čo to bolo za smiešnu otázku?! A čo v nej hľadala?! Alebo: iba chcela začať – takto - ďalšiu vieru v Boha?!

Mladý muž podišiel k starcovi, zobral mu zbraň, priložil si ju k spánku, a *v tejto polohe mysle, v tragickej zábave, tiež v nejakom stave, ktorý rozumel spoločnosti len tak, ako mu bolo dané, sa približoval k ženám a mužom, ktorí stáli v spoločenskom rebríčku najvyššie.*

Neboli to šéf, ani kráska s knihou - ale (ona) už bez hlavy! (vlastne, ako už teraz vieme, hlavu skutočne nemala asi ani na začiatku...)

Nepovieme si o tajomstve, že taký mladý muž môže pristupovať k takým ľuďom iba za cenu zbrane, ktorá hra ruskú ruletu na *jeho* sluchách:

Zastal pred mužom, ktorý mal na každej ruke hodinky, na pravej ruke mal v hodinkách emblém mozgu, ktorý vyhral *naš* závod, a na ľavej ruke srdce... ktoré vyhralo súboj o najlepšiu lásku, ktorá toho priniesla najviac (sú takéto čísla v ponuke, ktoré sú pre mozgy i pre srdcia rovnaké: zostáva v hromadnej ľudskej pamäti a používa sa to 25 rokov, 50 rokov, 100 rokov, alebo tisíc rokov ako nemenné výstupy, ktoré sú neprekonateľné iným človekom, inou myslou, iným mozgom, **iným srdcom**).

„Každý má svoj závod, a vlastný neúprosný súboj o lásku, ktoré rozsúdia komfort a dĺžku, použitie života, napriek tomu existuje *medzi nami* (v podstate kdekoľvek sme) všeobecné porovnanie týchto dvoch súbojov, ktoré v živote skôr či neskôr dospeje do nejakého vyjadrenia, ako napríklad:

- Vystrel'te... – zakričal na mladého muža *šéf z diaľky (aká to bola diaľka? – bohužiaľ, pre drvivú väčšinu z nás iná, ale v realite: tak desať metrov)*, **a kráska k svojmu partnerovi pocítila najsilnejší pocit lásky za celý čas, čo sme spolu v týchto riadkoch – zrazu milovala byť ovládaná, jednoducho cítila lásku, lebo musela – a cítila ju tak, že v nej nebolo pochybností, až tak ďaleko zašlo ľudstvo! - zakričal, pretože bol hlboko presvedčený, že tí rebričkovo najvyššie sú predsa s ním, keď ho dosadili, akokoľvek dosadili, nech už je za tým slovom hocičo – vychádzajúc nielen z lásky – ktorú zrazu vyhral vždy, keď sa na ňu pozrel (...)!**

- Kto z vás si zaslúži prvý? – mladý muž presunul namierenie zbrane na zástup. Ľudia prestali dýchať. Väčšina dostala iba existenčný strach. Kto z nich vtedy myslel na toho, koho miloval (bez sociálneho súdu toho, čo je to *milovať*)?

Muž s dvomi hodinkami si mladého muža vôbec nevšimol a pokojne si spomenul na svoje deti a na všetko, čo v spoločnosti môžu...!

- Myslím si, že to určím ja. A kto to bude cezo mňa? Jestvuje náhoda, ak vystrelím a niekoho trafím?! Bude to ten váš diabol? Tak to potom nazvete v správach, ktoré veria niečomu takému... – mladý muž zrazu (iba slovné?) vyletel, ako sa otočil smerom od muža s hodinkami...

Kráska sa opäť vzrušila! *Šéf* ju prestal ovládať, zabudol na ňu, ako videl, kam mieri zlatá zbraň.

Starec si spojil pravú ruku o ľavú ruku, potom s nimi začal šúchať o dlane, bol vo vytfzení. Presne toto od mladého muža chcel, a presne to aj dostal!

Ved' jedlo, ktoré mladík jedol, bolo jeho, *a táto miestnosť žila najmä podľa demokracie peňazí.*

- Chcem jej lásku... – a namieril na krásku, ktorá sa vtom okamihu pozrela (**zase alebo odznova? – kto teraz určuje pravidlá?!**) na knihu, ktorá zakonzervovala jej dušu pre určitú formu spoločenského použitia, ako už *v tej miestnosti – v tejto knihe* vieme.

- Je to len ruská ruleta... – najpokojnejšie, ako vedela prehovorila kráska, teda: hrala svoj pokoj, prekryvala vzrušenie, konečne mala v sebe presvedčenie, že prežíva naplnený život, keď **ktosi** na ňu mieri zlatou zbraňou!

- Chcete mi zobrať ženu? Bude ďalšia, objednám si ďalšiu, ktorá napíše cezo mňa novú knihu... – a ruská ruleta vyťahovala zo šéfa jeho *zlú stránku?!* Alebo: ukazovala jeho pravdivú stránku?!

- Žiadna láska... – prehodil bezvýznamne mladý muž, namieril hlaveň do podlahy, stlačil kohútik a zbraň vystrelila.

Šéf sa rozplakal, prišiel do neho **automat spoločnosti** – plač nebol spustený ním samým, ale **bol ním**, bol skutočným, pretože vedel: láska zmizla s výstrelom!

- Neberte mi... – nemohol dopovedať, alebo si len nemohol spomenúť na to, čo by sa mu z neho mohlo zobrať, keďže už roky vlastne nevedel, čo je jeho skutočná podstata?

Kráska sa na neho pozrela bez toho, aby v sebe pocítila akékoľvek ovládanie, zahľadela sa mu po dlhom čase do očí ako ten, ktorý skúma podstatu toho druhého (*a nie naopak, teda nebola večne skúmaná mužom, ktorý s ňou žil ako s diamantovou baňou a nie ako so ženou – pre deti, pre všetko, čo tvorí svet, keď sú dvaja s láskou, lebo získali na chvíľu lásku... - žil s ňou iba ako s tvorcom, ktorý dačo ponúka...- vedel o tom, ako o tom vedel, alebo to naozaj nazýval láskou, maximálnou láskou, ktorú mohol dosiahnuť – tak potom bol smutný muž?*)

Povedala, veriac všetkému, čo do nej práve prichádzalo:

- Stratil si moje sympatie, odtiaľ som tvojim nepriateľom, zbraň vystrelila...

A myseľ šéfa chcela bojovať, zvolený, povedzme, že nainštalovaný systém – v ňom – zasiahol slovami, keďže v ňom našiel dostatok takých myšlienok a takého poznania – a kto bude súdiť, či v ňom je aspoň nejaká láska alebo iba on sám a jeho ego, ktoré sa stáva zvyčajne tým najväčším rozmerom (bez lásky!):

- Ako môžete zobrať lásku, keď som to ja... kto daroval tú zlatú zbraň... ako odmenu za celoživotné dielo... vo všetkých ruských ruletách... vám, - a otočil sa so slzami v očiach na starca.

Zo starca tým ledabolo, unavene, až prispalo vytiahol:

- Takže chcete hrať o Rolls-Royce?
- Myslel som si, že mám lásku A-ženy...

Starac sa zasmial, úplne prekvapivo, ako keby používal ten najlepší *šéf* smiech!

- Toľko už bolo povedané... Vždy záleží na tom, ako si to ten dotýčny obháji, keď prideme k nemu, aby sme preverili, či je to podľa zákona...
- Zákona? Som zákon viac, ako vy! – vykrikol *šéf*, opäť sa zmenil až prirýchlo (samozrejme, ako väčšina mužov v tej miestnosti pri záťažových situáciách, kedy vychádza na povrch ich skutočná podstata, delená na všetky fragmenty ich osobností, podstata darovaná všetkému, čo sa môže použiť **tak, ako tu...**)

Kráska ľabutím krokom podišla k mladému mužovi, zobrala mu zbraň. Mladý muž bol zhypnotizovaný jej pohľadom, našťastie ihneď zasiahla **iná** kráska (ktorú sme už počuli), pozrela sa na/do mladého muža, tomu sa v zápätí zmenili myšlienky, napadlo ho, že sa nemôže nechať odzbrojiť krásou celkom ozdova a nič za to nedostat' – ak sa mu už berie zbraň, ktorú by chcel vlastniť každý muž, ktorý bol hodený do ruskej rulety o presadenie (*v tej miestnosti i mimo tej miestnosti?*):

- Čo za to? – spýtal sa, preskočil mu hlas v strede otázky, nevenoval tomu pozornosť, nestihol: jeden zo skrytých homosexuálov sa na neho rýchlo pozrel, hlas sa mu vrátil do pôvodnej polohy, mladý muž o tom nevedel – rýchlo doplnil k otázke:

- Moje srdce... alebo chcete iba, aby pokračovalo to, že moja duša bude cestovať od človeku k človeku?!

Kráska *s odsúhlasenou A-(alebo jednotkovou, výnimočnou) knihou – z hľadiska potrebného prínosu pre spoločnosť, v ktorej práve žijeme... – pretože už vieme, že odsúhlasená pravda predsalen jestvuje, a ako...:*

- Zase začínate používať slová všetkých ľudí, ktorí od vás čosi chcú? Čo chcem teraz ja, a čo chce teraz ona? – pozrela sa bleskovo na *inú krásku*, potom sa rovnako rýchlo presunula do očí skrytého homosexuálu, ktorému zásluhou jej pohľadu prasklo v krku – **jeho manželka povedala iba „ach“, ako stála vedľa neho – ešte silnejšie mu zovrela ruku.**

Naklonila sa k nemu, ako precítila, že je stále zákonitá, zašepkala:

- To nevedí... aj tak sme spolu... – a bola to ona, kto sa s láskou, ktorá patrila jej (tým vlastne bisexuálnemu?) manželovi, zapozerala na mladého muža, a ten našiel silu pokračovať:

Chytil zbraň v rukách **práve sebaistej krásky, ktorá si myslela, že všetko, čo vidí a vníma, sa odohráva iba kvôli nej** (aj keď tisícky viet v jej knihe boli za touto hranicou), iba kvôli tomu, čo ponúka evolúcii, akejkol'vek, či už duševnej, alebo božej, diabolskej, ezoterickej, biochemickej, informatickej, a tak ďalej, až ku nám, až k vám.

Pozreli sa jeden druhému do očí, a *šéfovi* konečne prasklo v hlave, po prvý raz v jeho živote prehral súboj o ženu!

- To nie je fér, toto muselo byť chcené! – vykrikol, a všetci jeho muži sa automaticky otočili k manželkám, tie mali stuhnuté tváre.

- Ale samozrejme... – pokojne doplnil starec. – Chcené mnou. Kúpil som jedlo, nabil zbraň nábojmi z japonska, tie sú údajne najlepšie, keď ide o ruskú ruletu... – a zasmial sa, dobre si vedomý, že mu sotva niekto môže rozumieť.
- Vaša manželka vás po väčšinu života musela milovať ako žena... keď toto dokážete... – veselo, priam živo, takmer až spevavo kráska vyhodila zo seba nánosy, určené pre toho, kto dnes prvý rozdal zlatú zbraň *tej miestnosti*, tak ako sa nakoniec **niekoho zbraň** rozdáva na každom večierku, ktorý odznova určuje, kto môže, a kto nie – zajtra, po prípade aj na celý život!
- Je to len hra... – vydýchol si *šéf*, lenže po druhý raz mu puklo v hlave, tento raz tak silno, že sa mu hlava otočila k mladíkovi, puklo mu v ramene, v pravom, zahrešil, ale nie nahlas, a zrazu vedel:
- Tak to vy... Zase mi beriete odo mňa šéfovskú stoličku... a zase mi beriete moju ochranu...
- Toto už nie je hra, pretože si to želám, - jemne, vzpriamene vyslovila svoje želanie *jeho už bývala partnerka* (!).

- V ktorom štádiu hry o jeho život... o jeho pravdu sme? – konečne prehovoril muž s dvoma hodinkami, *a kráska s knihou automaticky sklonila hlavu tak rýchlo, že jej to neprišlo vonkoncom zvláštne, už to prijala!*

„Koho milovať, ak sa hrajú s mojou láskou k niekomu?“ – objavila sa v žene myšlienka, potom sa jej mierne zatriasla hlava, ako keby dostala mierny šok... od správcu ľudských systémov.

Hlas muža, ktorý mohol mať sešťdesiatku na krku, odzbrojil ženy, ktoré ešte na niečo čakali v živote = v spoločnosti = v snoch pre deti, pre seba...

Zdvihli, natočili k nemu hlavy, a závideli ženám, ktoré s ním kedy skončili v posteli a mohli mu urobiť raňajky...

- Ktoré chceli potom zostať iba v polohe robenia raňajok? -

Tak tie sa na neho pozerali „tak slobodne“ a želali mu „iba to dobré“... a tie, ktoré (**zas a zase – bez nadhľadu v chcení osobného prospechu**) závideli, že nemajú toľko šťastia, že nemajú-nemali toľko krásy, aby mohli zaujať... sa pozreli na mužov, ktorí k nim boli priradení v spoločenskej hre, akýmkoľvek spôsobom priradení... vzdychli si, pozreli sa na mladého muža, a latentne, teda skryto, pre niekoho hádam až podvedome (pre všetkých, ktorí cudzie slová nepotrebujú v cudzom svete) mu želali dobré, silné, víťazné slová – čuduj sa svetu, mladý muž zdvihol hlavu „ešte vyššie“ vo chvíli, v ktorej kráska s knihou zvesila hlavu „najnižšie za celý večer“, a povedal hlasom, ktorého sexuálna energia sa šírila do ušných bubienkov každej ženy - bezpodmienečne:

- Pustíte tú zbraň... Ženy len skúmajú, ako muži používajú zlaté zbrane, a želajú... výstrely...
- Mýlite sa, - a kráska urýchlene zdvihla hlavu, zapozerala sa na zbraň, ktorú stále zvierala v rukách akýmsi hraničným kľúčom – mladý muž o ňu nebojoval všetkým fyzickým fondom, **do určitej miery sa zabával na tom, že kráska naozaj bojuje o skutočnú mužskú zbraň, ktorá rozhoduje...**

Muž s hodinkami si pokojne pohladil hodinky – najskôr na pravej, potom na ľavej ruke:

- Tu už nejde o čas... Tu už má čas tohto života... - ukázal na mladého muža ukazovák, doplnil, pritom si prešiel po jemne upravenej šedivej briadke: - ...niekto iný.

- Ženy majú rovnaké právo používať zbrane v sociálnych bojoch ako muži, ak ide o deti... uznanie... peniaze... v súbojoch mužov, ktorí majú čo povedať.

Muž s hodinkami sa zasmial, pozrel sa na šéfa, kývol mu hlavou. Šéfovi opäť puklo v hlave, tento raz však začal konať, ako keby prijal to, čo musel **v prospech funkcie, ktorú zastával nielen kvôli sebe!**

Šéf sa šiestimi krokmi, rýchlo, šialene prirútil ku zbrani, tým teda aj ku – stále – v mnohých očiach jeho partnerke, ktorú si už obhájil toľkokrát, že nemusel dokazovať pred cirka polovičkou miestnosti, že **mu tá žena patrí aj s dušou, ktorá tým (ešte raz a odznova:) patrí reálne celej miestnosti – a ona je záslužene držaná v bielom štvorčeku, klietke, kdekoľvek je potrebné využiť jej mozog, nech už je v akomkoľvek stave.**

Chytil žene zápästie, jej sa podlomilo jedno z kolien, mladý muž sa s bolestivou grimasou presunul pohľadom na muža s hodinkami, ten si hodiny priložil k sebe, ako keby išlo o magnety.

Mladý muž sa pohľadom presunul **automaticky** k nohám ženy, a kráske sa mykli v sekunde obidve nohy, najskôr pravá, o sekundu ľavá noha.

Kompletne celé „súnožie“.

- Je v tom Boh... – s úsmevom prehovoril šéf, šialenstvo, nepokoj, ktorý bol ešte počas priskočenia k mladíkovi, **a k jeho partnerke**, z neho zmizol rovnako rýchlo, ako do neho prišiel - a zobral pokojne zlatú zbraň z rúk *jeho partnerky* (pretože tak rozhodol muž s hodinkami?), ona už nezvierala zbraň.

Mladý muž sa nemohol ani pohnúť, dokonca nedokázal v myšlienkach ani zahrešiť!

Šéf získal zbraň, otvoril bubon a spočítal počet nábojov.

- Teraz som šťastný muž... – a bubon vrátil do polohy, z ktorého z neho môžu vyjsť strely.

A kráska sa zase rýchlo zmenila (!), teraz cítila nekonečnú lásku k šéfovi, teraz v sebe videla všetky jeho majetky, *šéfova* osobnosť sa jej zdala úprimnejšia, lebo:

„...ved' on už nemusí bojovať... on už ma môže iba mať tak, akým je... a ten mladíček? Iba by odo mňa čosi chcel... vlastne, chcel by všetko... ach, toľkokrát by zmenil moju myseľ... nestálo by to za to...“ – a ona tomu verila, cit, ktorý sa v nej objavil – nemala prečo mu neveriť – čo sa týka *šéfa* – nemala prečo mu veriť – čo sa týka *mladého muža*?!

Verila úspechu, verila správe, verila zákonu, ktorý bol práve vtedy v móde – a ona tým bola *tiež*, lebo právo tej miestnosti málo už dávno aj jej pohlavné orgány!

Muž s hodinkami sa pousmial, pohlol pravou rukou, rovnako ako pohlol rukou, už so zlatou zbraňou, už s ukazovákcom na *spúšti, šéf*.

Boli spolu, „ako bratia“, **ktorí sú spolu** len kvôli spoločným záujmom, tak ako všetci muži v miestnosti, ktorí vedeli - tak ako pred prvou stránkou tejto knihy, tak ako v strede tejto knihy, tak ako teraz, tak ako zajtra, tak ako o sto, tisíc rokov, keď sa k sebe už prepracovali, keď jeden z druhého môžu mať porovnateľné výhody, keď si inteligentne vedia - s kompromisom voči... **všetkým ich potrebám**... rozdať svoje posty... - všetci tí muži, ktorí jednoducho vedeli, čo zo seba môžu mať, a pochopili manipuláciu jeden druhého, občas jeden pre druhého, a občas jeden proti druhému!

Šéf namieril zlatú zbraň na mladého muža, **jeho** kráska úprimne zatlieskala!

Bola to opäť nesmrteľná láska!

A ktorí ľudia týmto mohli veriť, že *láska* v tej miestnosti je silnejšia a skutočnejšia, ako láska *tam vonku*, v ľudoch, ktorí nemali na to, aby prenikli **až sem**?!

Vzápätí zatlieskala väčšina *tej miestnosti* – presne takto to **tá väčšina** divákov chcela, presne takto to dostávala!

Väčšina verila na správnosť muža s hodinkami, lebo išlo o zisk *tej miestnosti*... aspoň o správny emocionálny zisk pre všetkých, ktorí sa chcú cítiť dobre... **Peniaze už boli rozdané!**

Nasledovali lídra, a mali za to duševný pokoj?

Mladý muž sa zapozeral do hlavne, a ktohovie, kde sa to v ňom zobralo, uvidel pätnásť tvári kuriev, ktoré mu úplne rovnako povedali:

- ...ak by som mohla milovať... ak by som na také tu ešte verila... bol by si to asi ty....

Mladý muž **už** neveril v spravodlivosť, v správnosť jedinej lásky, tá hlaveň ho prebúdza do reality!

Do takej reality, v ktorej žijeme všetci, a každý čelí iba inej hlavni, vždy od iného človeka?!

Veľké peniaze zostanú v rovnakých hlavách, naše sny, naše nápady a očakávania sa budú stále kradnúť podľa pravidiel *tej miestnosti*, a ľudia sa budú vyberať podľa zlatých zbraní v ruských duševných ruletách, podľa dobrých, tak odsúhlasených skutkov, podľa náhod/osudov v stretnutiach, ktoré ktosi z *tej miestnosti* chce stále určovať, ovládať podľa toho, či môže udržať túto vetu vo všetkých našich hlavách viac nefunkčnú, ako funkčnú: „všetko už bolo rozdané, povedané, napísané a nič sa nedá zmeniť v duševných hrách, ale ľudia sa musia neustále zabávať, aby nerozmýšľali sami za seba vtedy, keď by to mohlo byť kontraproduktívne, a priniesť im tým viac škody, ako zdaru“:

(ach, Bože, toľko ľudí túto smutnú vetu pozná, a radšej pestuje, napríklad, včely... na všetky možné spôsoby, veď vlastný med lieči, a dá sa na ňom zarobiť - alebo už iba užívajú... všetko, **čo sa vytvorilo práve podľa tej vety!**)

- technológie a veda majú iné závody, iné pravidlá?

Sotva:

Šéf miloval viac zlatú zbraň, ako krásku, ktorá ho práve *nesmrteľne milovala*. Až tam vystúpala.

Teraz bola všetkým, prečo ju vybrali!

„Zastrel ho, neznesiem predstavu, že som ho mohla... chcieť...“ – pomyslela si, a pohľadila si brucho, a zrazu verila, že bude čoskoro tehotná.

Chcela byť doma, v spálni, oslavovať bytie inak, ako ho kritizovala v knihe, ktorej verila len vtedy, keď ju písala?

- Čomu veríte? – spýtal sa mladý muž do hlavne.

Šéf sa zasmial – prvý.

Celá miestnosť stíhla. Takúto skutočnosť milovala. Už to bola láska vtom, čo väčšina videla, a to je vždy silná energia bez toho, že by ju niekto mohol súdiť, však?!

Ktosi bezvýznamný si pomyslel:

„Tá kniha musí byť naozaj výnimočná, keď to končí takto... Asi si ju naozaj prečítam“.

- Môžete... – zakričala bývalá i súčasná predsedkyňa ženského spolku, pričom ani jedna nehľadala „prečo“.

Obe postaršie ženy už vedeli, že zlatá zbraň je jediná pravda, ktorá rozhoduje o mužoch!

Šéf im kývol hlavou.

Mladý muž si zrazu nemohol spomenúť, čo to vlastne chcel, keď vstupoval do *tej miestnosti*. Nebál sa smrti.

- Už nechcem to, prečo na mňa mierite, - povedal s bolesťou, ktorú sám nevedel k čomu pripadieť. Pozrel sa na krásku *šéfa*, a videl ďalšie prázdno.
- Takže sme vyhrali? – spýtal sa ďalší neznámy muž, ktorý veril, že sa ešte hrá. Doplnil s vierou vo všeobecné správno: - Naše právo je nespochybniteľné... Vystreľte, aby sme videli, či je správny, alebo navždy od nás odíde. V ruskej rulete predsa náhoda nejestvuje. Je iba osud!

Nikto sa nezasmial.

Len mladý muž mal chuť plakať, lenže stavec, ktorý *vlastnil* jedlo ho podržal očami, a zaželal jedlu v ňom silu – jednoducho už bol príliš starý na to, aby veril v niečo iné, ako v dobré jedlo, keď na jeho zverenca mierila zlatá zbraň, a on vedel, že jeho japonské náboje nezaujímajú ľudskú pravdu, ale iba dobré zamierenie na terč.

- Čo chcete teraz? – spýtal sa so skutočným záujmom *šéf*.
- Povedal by som... Ja neviem... ale to je smutná veta starých ľudí, ktorí prehrali všetko... zo seba... v sebe... a už iba **sú**...

A stavec povedal bez záujmu, pričom mu to ani trochu nevadilo:

- Ja neviem... – a už zase vôbec nevedel o láske, ktorú kedysi cítil k manželke, a všetky ženy, ktoré videl, mu prišli ešte smiešnejšie, ako hra na/o (správnu) ruskú ruletu, ktorá mohla zabávať tak maximálne ľudí, ktorí si ešte chceli myslieť, že stačí fungovať... a správa vždy dá všetko, kým sa stali kvôli tej správe, ktorú prijali a obhajovali v stupni vedomia, ktoré dosiahli, tak alebo onak, alebo iba *zase* akokoľvek.
- Zabite ma, tu niet prečo žiť, - povedal mladý muž, a všetky tváre kuriev, ktoré ho mohli milovať, od neho odišli.
- To ste boli vy, kto sa vzdal, - kráska s presvedčením, že je férová, objala pri tých slovách **svojho šéfa, prepichla pohľadom opovrhnutia mladého muža!**
- Tak to bude iný muž, kto povie to isté... čo vy... možno už na zajtrajšom večierku... Budeme prezentovať nového prezidenta... A niekto, ako vy sa zide... s rovnakými objavmi... Je zábavné... každý týždeň posielat' rovnaký objav vždy inak do zabudnutia...

Mladý muž nepočul prezidenta čoho, ale otočil sa k národnej vlajke, a prasklo mu v lakti. Nebol z toho smutný, prijal to ako fakt. Jednoducho odmietol, a na tých je zbytočné vystreliť **zo zlatej zbrane**, takých nechcú ženy, ktoré milujú mužov, ktorí držia *tie zlaté zbrane*.

- Ako sa máte v diere? – zasmial sa mu do tváre *šéf*.
- Tam už som bol...
- Vážne?

- Veľa zo žien, ktorým som nedal, čo chceli... ma už vystavili skúške toho, kto som...
- Použili spoločnosť, v ktorej žili? – ach, *šéf*ov smiech bol až príliš úprimným, aby mladého muža nezasiahol!

Šéf sa potom pozrel na starca, zvesil zbraň, zastrčil si ju za opasok z prednej časti nohavíc značky LOUIS VUITTON.

Mladý muž sa **automaticky** pozrel na nohavice, prasklo mu čosi v jeho opasku (*aj toto tu už bolo, takže, chlapci a muži, počúvajte, kedy vám praská v opasku... a pochopte to vždy tak, aby ste vždy uvideli tú tvár, kvôli ktorej ste **na to prišli...***)

Najkrajšie ženy sa ironicky usmiali, a pozreli sa na - najbohatších - prijateľne mladých mužov – **automaticky**.

Tie, ktoré z nich mali partnerov (s prsteňmi na rukách, a tak)... sklonili hlavy, a nemysleli na nič.

A tie, ktoré nemali partnerov... pritiahli pohľady mužov, ktorí boli natoľko slobodní v tom, v čom mohli byť slobodní, aby boli **automaticky** pritiahnutí pohľadmi, a vedeli, že hra evolúcie je stále na ich strane – že si môžu vyberať v súboji *o duševné pôžičky* (čo je jedna z najobľúbenejších hier mužov a žien *v tej miestnosti, keď sa hrá o akékoľvek presadenie*) – **potom prichádza na radu (duševná?) ruská ruleta...**

Mladému mužovi stuhla tvár, ako pochopil, že *bude musieť odísť z miestnosti*, lebo ho neznesiteľne začínal bolieť chrbát!

Starec sa zapozeral na zlatú zbraň, ktorá sa tento raz dotýkala pohlavného orgánu *šéfa*. Vybral sa k nemu.

- Idete si pre svoju zlatú...? – so smiechom ho občerstvil *šéf*, a pritom pobožkal na ústa svoju krásku.

Kráska mu dala (hádam až teatrálného!) francúzaka, a obecnosť bolo spokojné – *väčšina bola rada, že autorka ťažkej knihy je dohnaná do takéhoto správania* – **odsúhlasili je to, želali jej to!**

- Na zadku mám svoju zlatú zbran, ale nechcel som ju vyťahovať... Načo, keď som vedel, že ju vytiahnete vy... aby ste... upozornili na svoje jedlo... – snáď až *božsky* sa zasmial na starca – *šéf*, ktorý týmto zabúdal na muža s hodinkami! – Boli ste to vy, kto tu dnes prvý vložil zlatú zbraň do rúk... iného... nepovolného... a viete, čo to znamená...

Starec zastal zoči-voči *šéfovi*, ďalší vzájomný božk krásky a *šéfa* mu zasiahol srdce, bolestivo sa zaň chytil.

Mladý muž si uvedomil cez všetko, čo videl, že už sa nemá kam pozrieť!

Problém bol však zároveň aj vtom, že mal pocit, že každý pohyb, ktorý urobí, nebude celkom jeho pohybom, a to sa ťažko vysvetľuje tým, ktorí to nikdy nezažili.

„Ako sa dá odtiaľto dostať? Lenže kam pôjdem s tým, čo som sa tu dozvedel? Kurvy srdca ma už nevyliečia...“

Muž s hodinkami sa zamyslene pozrel na mladého muža, a nahlas z neho vyšlo, čím jednoznačne pritiahol pozornosť väčšiny, ktorú zaujímal osud zlatej zbrane starca, a božky krásky a *šéfa*:

- Nemôžete stále prehrávať svoju pravdu, pretože potom kvôli vám strácajú svoju pravdu aj tí, ktorí vám verili...

Ľudia uznanlivo zatlieskali, ženy, ktoré verili v pravdu, ktorú treba obhájiť len v sociálnom boji, tleskali najviac. Väčšina mužov tleskala z povinnosti!

Vínne mušky preleteli pred tvárou niektorých mužov, ktorí poznali **tajomstvo**, teda **videli, prenikli, a tu si všimli aspoň tie mušky...** - ibaže tu (a v podstate nikde) zásluhou poznania **tajomstva** sociálny úspech nezískate, a ak predsa, vždy len s'ťažka.

Niektorí z tých, ktorí *nevideli*, pochopili slová muža s hodinkami tak, že zajtra budú podľa nich žiť bez toho, aby im prekážalo, že budú žiť podľa slov iného muža.

Muž s hodinkami k sebe pritiahol pohľad starca, a povedal mu do smutnej tváre:

- *Šéf* vám zobral to jediné, čo vám medzi mužmi našej miestnosti zostalo... Vašu zlatú zbraň... s nábojmi, ktoré sme vám... už... my nedali... Bola to vaša chyba... Mierilo sa tou zbraňou na ženu... najvyššieho hráča v miestnosti... Museli sme zasiahnuť.

- Všetci bojujeme iba o zlaté zbrane, keď láska už odišla, alebo nám ju niekto... **akokoľvek... zobral?** – zamyslel sa starec, a konečne sa raz cítil v tej miestnosti aspoň tak, *že by naozaj použil zlatú zbraň aj sám za seba, lebo teraz precítil*, ako je sám medzi všetkými, ktorí si privlastnili celý svet v sile, v moci, ktoré priradili lásku k mužom, ako bol *šéf*, a zobrali lásku mužom, ako bol mladý muž – **podľa nových pravidiel...**

Starec sa stal rebelom, druhý starec, s ktorým pôvodne pil víno, sa **automaticky** dotkol svojej zlatej zbrane, ktorú mal založenú – rovnako ako *šéf* – vzadu, za opaskom, hlavne sa mu dotýkala ritného záhybu.

Ktosi vyslovil chybnú vetu, ľudia tvár autora vety nemohli nájsť v zástupe členov *tej miestnosti*, väčšina ho totiž iba nehľadala, len prijala:

- Za **automatickými** pohybmi je údajne Boh alebo diabol, alebo iba ruská ruleta... – ľudia naozaj zatlieskali.

Autor vety bude mať za to - dnes – milovanie *jeho ženou* v pléne.

O čom inom to medzi nami je?

Kráska ešte raz pobozkala *šéfa*, a hoci vedela, že ľudia tleskajú nesprávnej vete, ešte viac túžila dnes mať *šéfa* iba pre seba so stupňujúcim poznaním:

Uverila som, že nie je nič viac, ako ja a on, ako to, čo môžeme spolu vykonať, ostatní ľudia stále iba čosi chcú...

„Koľko ľudí máte vo svojom svete, keď nakoniec zostáva iba rodina, a všetko ostatné je čoraz viac len povinnosť?“

Až tam dospela jej ženská inteligencia, pochopila, že žiadna kniha nezmení spoločnosť, že *tá miestnosť* len **stále čosi chce**, a rozumne za to dáva tým, čo prijali pravidlá tak, aby hrali svoj part... čo sa hodí, aby zostávali vtom, čo ich tvorí najviac... **pre všetky potreby...** čo zasadnú do rozvrhu, jednoducho zrazu vedela to, čo vedela, keď sa začínala táto kniha, lenže teraz to chcela už iba žiť – **inak ako v úvode**.

Nič sa nezmenilo. V ľuďoch. Len sa stále dokola využívajú všetky ľudské stránky podľa možnosti zisku - mimo rodín. Pričom povedali, že rodiny sú základom.

Rodiny sa iba prispôsobujú a tvoria sa podľa zákonov silnejšieho prežitia. A tie, ktoré nie, prehrávajú a vymierajú na všetky sociálne choroby.

A napriek tomu sa stále všetko mení. Vo všetkom, čo ľudia používajú, aby čo najdlhšie zostali ľuďmi...

Ozval sa výstrel.

Zlatá zbraň starca odstrelila *šéfovi* pohlavný orgán.

Z mladého muža sa vydral škodoradostný smiech v rovnakej sekunde, ako padol výstrel, neovládal (tu viac, ako neovládal) svoje vnútro, teraz však nebolo v zástupe žiadnych sudcov. Všetci bolo šokovaní pravdou, ktorú si neobjednali.

Starec vykrikol:

- Pravda mojej zbrane jestvuje!

Šéf sa s bolestivou grimasou zrútil k zemi. Kráska sa zrútila s ním.

Tu nebolo času veriť na ich lásku.

Ľudia – **ani** - nedýchali, čímsi boli vo vnútri priťahovaní tým, čo videli. Toto bola jedna z akcií ich života, na ktorú nezabudnú. **Boli súčasťou histórie novej histórie tej miestnosti.**

Muž s hodinkami sa mykol ako všetci, vzápätí však obratne vytiahol svoju zlatú zbraň. Namieril na starca. Ihneď sa mu skryvila tvár.

„Nemôžem zabiť človeka, ktorý nestrielal.“

Presunul mušku na mladého muža. Viac nerozmýšľal, stlačil kohútik, výstrel sa neozval!

- Máte čas! – vykrikol muž s hodinkami **automaticky**, na čo nebol vo svojom postavení zvyknutý.

Kráska zabudla na celý svet, ako začala kričať:

- Ako môžeš prehrať moju lásku týmto spôsobom?! – a pustila *šéfa*! Vyskočila na nohy, a urobila dva kroky od zraneného tela!

Šéf vytiahol zozadu, z opasku svoju zlatú zbraň, a s bolestivou grimasou zamieril na mladého muža.

Mladý muž sa mu zasmial do tváre, tu si bol istý, že je to výhradne jeho poctivý úsmev!

Muž s hodinkami vystrelil. Zasiahol *šéfa* do srdca.

Dav mlčal, len každému sa pohla pravá noha, ako keby dostala zásah bleskom.

Starec sa od šťastia rozplakal. **Tak predsa bolo jeho jedlo úspešné!** Tak predsa to, čo chcel od mladého muža, sa stalo skutočnosťou, lebo on uveril v správnosť slov mladého muža!

Páčil sa mu rozmer lásky, ktorý ponúkal, zrazu presvedčil sám seba, asi vďaka tomu *náhodnému* výstrelu jeho zlatej zbrane, že mladý muž má v sebe niečo, čo nikto iný nenahradí.

On uveril! – ešte raz, po tom výstrele – definitívne.

On verí! – a teraz je jedno, čo tomu predchádzalo, ako sa stane vždy, keď *uveríte*...

Ako málo stačí.

Kráska s knihou, ktorá zrazu asi zmenila celý svoj význam v očiach *celej miestnosti*, sa s voľnosťou rozbehla k mladému mužovi. Objala ho.

Dvakrát zopakovala:

- Si môj... Si predsalen môj.

Pobozkal ju, áno, prepracoval sa k tým pocitom, ktoré mal v sebe, keď vstúpil do miestnosti.

Ako bozkal, spomenul si, čo ponúka.

- To si ty, to si len ty a ja, - zašuškala mu do ucha.

A muž s hodinkami si zastrčil zlatú zbraň naspäť do nohavíc. Pre istotu ju zaistil, ale aby zapôsobil na masu, umiestnil si ju rovnako, ako – už mŕtvy – šéf.

- Máme nového šéfa, - ukázal na mladého muža.

Už to mal vyrátané. *Takýto šok pomôže, len jeho čas sa v hodinách určite nezmení...*

Všetci bývalí šéfovi muži zabudli na manželky, polovička zatla sánky, tí zostávajúci pochopili ešte skôr ako *tá predchádzajúca polovička*, že nikto im na nič nesiaha, nakoniec viera v ich zlaté zbrane nebola narušená.

Čoskoro dospejú k presvedčeniu:

„Takto je to správne...“ – hlavne, keď sa uistia, že kolobeh financií nastavuje niekto iný, ako nový šéf, ktorý sa tým hodí mnohým z tých, ktorí potrebovali ukázať, že sila lásky je aj v *tejto miestnosti* nad peniazmi.

Starec si celkom nepozorovane vytiahol z rázporku *exšéfa* zlatú zbraň. Tým si spomenul, tento raz **najlepšie, priam do detailov** – odvtedy, čo zomrela... ako všetci, ktorí už zomreli – **na manželku**, skutočne sa do neho vrátila láska, ktorú bude môcť konečne presmerovať do inej aspoň na chvíľu tej viery... - on to tak nazval, keď si založil zbraň, nezaistenú, k pohlavnému orgánu – v podstate opakoval po *exšéfovi*, a mužovi s hodinkami.

Druhý starec sa pozrel na mladého muža, iba si pomyslel:

„Neverím...“

A všetky ženy bez rozdielu - aspoň na jeden okamih večnosti - chceli mladého muža, pritom im bolo jedno, čo práve ponúka!

Kniha krásky zostáva rovnaká, ale už navždy to bude odteraz kniha, ktorá spôsobila, že jeden **šéf** odišiel a prišiel **nový**.

A to najzábavnejšie, zároveň aj najsmutnejšie je, že mladému mužovi stále nikto nepovedal: „Stanete sa všetkým, čím bol pre nás *starý šéf*... a *šéf* pred ním... lebo ste si vašu dušu neobhájili iba sám pre seba... **Naša miestnosť** vás použije presne tak, ako si želáte... lebo máte lásku, akú si želáme...“

Bývalá a súčasná predsedkyňa ženského spolku sa po sebe pozreli, po dlhom čase v ich pohľadoch nebolo súperenie, ale súhlas.

Muži, ktorí naozaj pochopili, nuž, tým zostalo aspoň chcenie byť po tomto večeri s vlastnými deťmi, alebo s deťmi, ktoré ešte stoja za to.

A naozaj nikto sa nepýtal:

„Kde sú ľudia, ktorí stoja za to?!“